

Ioana Chicet-Macoveiciuc

ZIUA ÎN CARE
LA CAPĂTUL CELĂLALT AL IUBIRII
N-A MAI FOST NIMENI

Cuprins

Cel mai frumos apus din lume
Ea nu era genul acela de fată
Un lucru la care nici ea, nici el nu se pricep prea bine
Avem de-a face, deci, cu o relație serioasă
Plec. O să vii după mine?
Sute de inimioare roșii și clopote de nuntă
Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să dureze
Fata cu părul de nori și nume de soare
Viața cea nouă a Oanei
Universul o așază pe Oana înapoi în ea însăși
O librărie care împarte o viață în două
Saltul cu parașuta
Te rog, vino înapoi!
Frica de zbor
Decizia
Salvarea
În căutarea unui alt apus ca acela
Doliul
Înmormântarea
Adevărul
O zi cu (păr în formă de) soare

„Când citesc cărțile Ioanei, mă simt de parcă mănânc o prăjitură pe ascuns: plâng și râd mult și la urmă îmi pare rău că se termină. Mă simt de parcă îi cunosc de-o viață personajele, și pe ea. Sper să mai scrie, cât mai mult.” (MONICA POPESCU)

„Magia Ioanei este că scrie autentic, viu. Rândurile ei au culoare, miros, gust și emoție. E acel ceva fascinant care mereu mă prinde în textele ei, indiferent despre ce scrie.” (LAVINIA NICOARĂ)

„Fiecare cuvânt scris de Ioana este pură vindecare pentru suflet.” (ALINA MUREȘAN IUGA)

„În sfârșit! A scris Ioana romanul de dragoste pe care aștept să-l citesc de 15 ani, de când am citit pentru prima oară un text scris de ea!” (TEODORA V.)

Ioana Chicet-Macoveiciuc este autoarea bestsellerului *O să te țin în brațe cât vrei tu și încă o secundă*, carte apărută în 2015 la Editura Univers. A mai publicat trei cărți pentru copii, *Te iubesc, orice-ai face!*, *Mami, e gata!* și *Băiețelul cu aripă de fluture*, intrate în topurile de vânzări imediat după apariție, și romanul *Miercuri, respirăm* (2016).

Este autoarea unuia dintre cele mai cunoscute și iubite bloguri românești despre creșterea copiilor: www.printesaurbana.ro.

Este jurnalist în presa scrisă și audiovizuală, a lucrat în PR și comunicare. Organizează evenimente pentru părinți. Este mama Sofiei și a lui Ivan.

IOANA CHICET-MACOVEICIUC

**ZIUA ÎN CARE LA CAPĂȚUL CELĂLALT AL IUBIRI
N-A MAI FOST NIMENI**

Editura Univers, 2017

Versiune ebook: v1.0, august 2018

Cel mai frumos apus din lume

Se ținea strâns de bara caldă de fier. Atingea cu buricele degetelor bubele line de vopsea nescorojită. Avea palmele umede și gura uscată. Din când în când, unghiile degetelor mari rupeau până la sânge pielețele albicioase și uscate ale celorlalte degete. Savura durerea ca pe un semn ascuțit că e încă în viață. Cu fiecare salt brutal în sus al coșului de fier în care se aflau, inima ei urca în gât încă un milimetru, mai dureroasă, mai zgomotoasă. Cu fiecare secundă care trecea îi era tot mai clar că, până va pune din nou picioarele pe pământ, fie va leșina, fie-și va deșerta tot conținutul acru al stomacului pe podeaua ruginită. Și, pentru că nu se decisese care dintre cele două variante era mai stânjenitoare, Oana stătea acolo ca o paiață, nemișcată, cu ochii închiși și inima pulsând în gât, cu degetele însângerate și cu picuri reci de sudoare coborându-i pe sub sânii mici, până la betelia aspră a jeansilor ei uzați.

La câțiva centimetri în spatele ei, Andrei făcea poze zâmbind. Trăgea cadru după cadru, cu chipul scăldat în lumina portocalie a celui mai limpede apus. Se oprea doar pentru o secundă între cadre, să tragă butonul ce derula filmul virgin în interiorul camerei foto.

Deși ura înălțimile, Oana îl iubea pe Andrei. Așa că, atunci când el i-a făcut surpriza de a o invita la o sesiune foto în Roata Mare din parcul Herăstrău, Oana a simțit că-i stă inima în loc. De fericire. *Mă iubește! Altfel nu m-ar lua cu el într-un moment atât de special! De groază. Doamne, o să mor de frică acolo sus! De nerăbdare. Dar stai, ăsta e genul de moment în care el o cere de soție, acolo sus, deasupra întregii lumi! De panică. Acolo sus. Sus de tot. În aer, atârnați la mâna hazardului de o mașinărie veche din fier. Foarte în aer. O să fim în nori, practic. Nu, n-am cum să supraviețuiesc dacă mă urc acolo.*

A spus DA în mai puțin de două secunde. Normal că voia să meargă cu el. Ar fi mers cu el într-un *city break* în iad, dacă ar fi invitat-o. Ar fi luat cu ea o cremă pentru arsuri și s-ar fi dus bucuroasă.

Oana ura înălțimile. La ea acasă nu se urca prea des nici măcar pe un scaun, că o lua amețea. Nu zburase niciodată cu avionul, nu urca mai sus de etajul cinci în nicio clădire și refuza politicos orice invitație de a vizita poduri și mansarde.

Dar îl iubea pe Andrei. Andrei cel misterios, închis ca o cutie din lemn de abanos, fără cheie, mereu puțin încruntat, cu ochii lui întunecați în căutare de sensuri ascunse în lucrurile pe care le fotografia. Îl iubea de o jumătate de an și nu-l auzise niciodată râzând în hohote.

Îl mai-mult-decât-iubea. Trăia prin el. Nu-și mai amintea aproape nimic din viața ei dinainte de el. Parcă nici nu avusese vreuna. Respira

cu gura lui tăcută, se iubea cu inima lui, râdea doar pentru el. Înainte de el, era doar o fată. O fată obișnuită, cu un păr neobișnuit de creț și de mult, pe care-l observa toată lumea și pe care ea nu mai știa cum să-l ascundă. Oana din Onești. Banal. Copil singur la părinți, absolventă de limbi străine, traducătoare de articole din germană pentru o revistă tehnică, în căutarea unei cariere modeste, ocupantă a patului de jos din camera 107 a unui cămin din complexul studențesc de pe malul râului ce străbate capitala de la vest la sud.

Stătea cu ochii strânși și cu unghiile înfipite în carne la patruzeci de metri deasupra solului, gândindu-se cât de mult îl iubește pe băiatul ăsta și cât de tare îi vine să vomite.

Roata Mare. Cu coșurile ei de fier pe jumătate ruginite, colorate strident, unele verde praz, altele portocaliu aprins, albastru *ciel* sau roz fosforescent, un curcubeu de bomboane CIP care se roteau într-un dans hipnotic. Cu scârțâiala ei morbidă, cu tipul ciudat care manevra de jos manetele și căruia, la cum privea în jur, nu i-ai fi încredințat nici lesa câinelui, darămite viața a o sută de persoane instalate incomod pe banchetele de fier ale celor douăzeci de coșulețe fragile. Cu vopseaua ei sărită peste tot, Roata Mare arăta ca un desen strident pe care cineva îl ștersese din loc în loc cu radiera.

În timp ce Andrei profita tăcut de peisaj, trăgând cadru după cadru, Oana își imagina cum nacela în care se aflau se desprinde din cârligul ei ruginit și cade în gol patruzeci de metri, zdrobind familiile care stăteau la coadă la bilete sub ea. Țeste făcute țandări, creieri împrăștiati, un ochi într-un tufiș, bucăți de piele și sânge peste tot.

Când au ajuns în punctul cel mai de sus și roata s-a oprit pentru câteva secunde (așa se întâmpla de fiecare dată când o nacelă ajungea sus, ca să le permită norocoșilor ocupanți să se bucure de priveliște), Oana nu mai avea nicio pieleț de rupt. Le distrusese deja pe toate și trecuse la pielea dintre degete, de care trăgea disperată pentru a-și provoca și alte senzații decât panică și greață. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, l-a privit pe Andrei.

A fost unul dintre puținele momente în care l-a văzut cu adevărat fericit. Zâmbea, cu chipul lui mare și încruntat scăldat de lumina aurie a apusului, fără nicio umbră, fără nicio reținere. Stătea cu ochii larg deschiși, să-i inunde soarele portocaliu pupilele dilatate. Se umplea de baia de lumină caldă, moale, să-i ajungă cât pentru o viață. Oana și-a înghițit cu greu nodul din gât și se pregătea să-i spună cât de mult îl iubește, dar exact atunci nacela s-a smucit s-o ia înapoi în jos, iar golul din stomac a crescut la loc. Ar fi vrut să-l întrebe pe Andrei de ce pozează cu atâta fervoare culorile apusului, câtă vreme el scoate doar fotografii alb-negru, dar îi era atât de rău încât i-a fost frică să deschidă gura. A stat cu dinții încleștați încă trei minute agonizante, cât a durat până a pus picioarele pe pământ.

— Ți-a plăcut? a întrebat-o el, complet absent la suferința ei. Ce părere ai de apusul ăsta? Nu cred c-am mai prins așa o lumină vreodată.

Ce vorbăreț e, s-a gândit Oana. Pe mine nu m-ar lăuda cu atâtea vorbe...

— A fost... interesant, a bâiguit Oana privindu-și degetele palide. N-o să uit niciodată apusul ăsta, mi-e clar, a adăugat ea mai mult pentru sine, verde la față, agățându-se disperată de brațul lui ca să nu se întindă pe jos cât era de scundă.

Ea nu era genul acela de fată

Și-au vorbit prima oară pe 20 ianuarie 2002, la ora 02:05 dimineața. De fapt, mai mult și-au strigat unul altuia lucruri, ca să se poată înțelege. Muzica urla în boxe, sute de tineri se zbânțuiau dezlânat, cântau, strigau și ei unii la alții, într-un haos care la vremea aceea era sinonim cu cea mai tare distracție. Acum, Oana n-ar mai intra acolo nici cu dopuri de urechi și înfășurată într-un sul de spumă de izolație fonică. Pe vremea aceea, însă, își petrecea două nopți din șapte în club. Nu pentru că i-ar fi plăcut în mod deosebit. Ea prefera distracțiile mai potolite, care presupuneau pijamale moi, un ceai de tei și o carte de Dostoevski. Dar Lola, ooo, Lola! Acidulata și condimentată Lola, cea mai bună prietenă a ei, Lola nu putea respira fără club. Așa că o târa și pe Oana, cu promisiunea (pe care nu și-o ținea niciodată) că vor sta doar puțin *de data asta*.

Același club de fiecare dată, de mai bine de șase ani. Se obișnuise cu gălăgia, schimba amabilități cu doamna de la garderobă, primea mereu câte-un suc gratis de la barman, iar muzica era pe gustul ei. Rock vechi, câte-un Dan Spătaru când toată lumea băuse deja suficient cât să li se pară amuzant să lălăie *drumurile noaaastreee toaaaate*, ținându-se de umeri și legănându-se ca niște păuni în timpul dansului de împerechere.

Pentru că, desigur, mulți veneau în club doar pentru asta. Unii pretindeau (deși nu-i credea nimeni) că, în loc să sforăie la căldură sub plapumă la miezul nopții, preferă să transpire într-un subsol aglomerat cu pereții umezi doar pentru că le plăcea muzica. Ei însă veneau în club, de fapt, ca să se combine. Veneau cu speranța că n-or să plece la fel de singuri cum au venit.

Să cunoască un posibil partener de dans, de-o noapte, de-o viață. Studenți de optsprezece, douăzeci și patru sau treizeci și patru de ani, dându-și ultimii bani din bursă, din alocația de la tata sau dintr-un salariu mizer ca să-și bea mințile și apoi, cu ochi tulburi, să acosteze străine în speranța că vor pleca pe jos alături de cineva. Desigur, majoritatea reușeau să se lipească de altă ființă umană pentru cel mult un dans, dar nimeni nu-și pierdea speranța că într-o zi, când va începe următorul blues, fata sau băiatul ales va rămâne în îmbrățișare pentru încă o partidă de balans în doi, și apoi poate încă una...

Deși ea nu venea acolo ca să-și găsească jumătatea, Oana reușise să lege două relații în club. Cea mai scurtă durase trei minute, pentru că tipul ferchezuit care-o convinsese că e un cavaler de modă veche a întreat-o răcnind în urechea ei dacă și-a făcut analizele recent. Băiatul era precaut, voia să fie sigur că nu se alege cu vreo boală venerică (probabil avea o experiență personală recentă în acest sens).

Cea mai lungă relație începută în club depășise în longevitate previziunile celor implicați: o lună întreagă, împlinită chiar în seara aceea, când relația se și încheiase subit, după ce îl văzuse pe rockerul ei cu păr mățos de divă pipăind pe culoarul care ducea la toalete o minoră cu creastă roz.

Dacă n-ar fi fost atât de amețită de la jumătatea de bere pe care aproape că i-o turnase pe gât amica Lola, ar fi fost șocată de imaginea iubitului ei lipind de perete o fetiță care i-ar fi putut fi, probabil, fiică. Dacă ar fi fost în mințile ei, s-ar fi dus la el să-i tragă un șut între picioare, cum văzuse că fac femeile puternice în filme. În loc de asta, i-a privit minute în șir de la distanță, să fie sigură că nu uită totul până a doua zi dimineată. Le-ar fi făcut și o poză, dar acum mulți ani, când tinerii aceștia se îngrămădeau în club pentru că li se părea că doar acolo își pot cunoaște jumătățile (sau, în cazul unora, pentru că le plăcea muzica), nu existau nici telefoane mobile care să facă și fotografii, nici aparate foto mici și ieftine. Pe atunci, aparate foto aveau doar fotografii profesioniști, și puțini dintre ei și-ar fi adus comoara într-un beci umed, plin de fum de țigară și de tineri care cu greu își deosebeau capul de fund la ora cinci dimineată.

Revenind la Oana, e important să știm de la bun început că ea avea un palmares simpatic de amnezii la beție. Un medic îi spusese demult că problema ei avea un nume în literatura de specialitate, însă ea uitase, desigur, care e acela. Se îmbătase fix de trei ori în cei douăzeci și patru de ani de când se afla pe această planetă și se străduia să nu-i facă umbră degeaba.

Prima dată, în anul trei de facultate, după ce plecase din club la patru dimineata fără Lola (pentru că Lola, avea să se afle mai târziu, plecase mai devreme cu iubita DJ-ului acasă la ea), amețită bine după ce băuse un singur pahar de vin roșu, n-a avut bani de taxi, așa că a trebuit să meargă pe jos mai bine de cinci kilometri, prin frig și întuneric, doar într-o fustă de mătase, pentru că garderobiera clubului nu-i mai găsisse pantalonii groși. N-a reușit să-și aducă aminte numărul căminului în care stătea de mai bine de doi ani, așa că s-a culcat în holul primului cămin a cărui ușă de acces o găsisese descuiată. Ar mai fi avut de urcat un singur etaj până la camera ei, dar pur și simplu nu-și mai adusese aminte acest detaliu. A doua oară când a băut mai mult de o bere și-a pierdut biletul cu numărul de la garderobă și n-a fost în stare să-și recunoască geaca, așa că a luat una la întâmplare. Măcar de-ar fi fost una mai bună ca a ei, dar era găurită la subraț și roasă la coate...

A treia oară a fost atunci, pe 20 ianuarie. S-a mai uitat o dată la proaspătul fost iubit, în semn de adio, apoi s-a îndreptat, clătînându-se, spre bar. Era timpul pentru o tequila. Nu mai băuse tequila niciodată, dar știa de la Lola că, arunci când ai necazuri serioase,

tequila te ajută să uiți rapid tot. Nu-și mai aducea aminte dacă mai are suficienți bani și pentru taxi spre casă, așa că o căuta din priviri pe Lola, care, ca de obicei, nu era de găsit. Pe de altă parte, era foarte posibil ca Lola să stea fix în fața ei și ea să n-o fi recunoscut...

Lola mereu pleca acasă din club cu cineva. Nu discrimina în funcție de sex, vârstă sau ocupație, îi plăcea ei să spună. De cele mai multe ori, la brațul ei atârnav studenți sau tineri absolvenți care abia se țineau pe picioare, dar uneori erau studente, asistente la facultate, artiste sau arhitecte debutante care pur și simplu nu puteau rezista stilului languros al Lolei.

Lola nu discrimina nici în funcție de număr. Nu întotdeauna pleca acasă cu un singur norocos. Uneori erau doi, trei, odată nu se putuse decide și-i luase acasă pe toți patru cu care dansase în noaptea cu pricina, plus doi amici de-ai lor, probabil să-i aibă de rezervă. Oana nu aflase niciodată cum se terminase acea seară aglomerată a Lolei, tot ce știa era că, a doua zi dimineată, Lola o chemase pe la ea cu multă mâncare, era dărâmată de foame.

Lola nu făcea sex cu toți cei care părăseau clubul umed ca un burete la brațul ei bronzat. Îi invita la ea sau accepta invitațiile lor pentru că-i plăcea să-i cunoască mai bine. Îi plăcea să asculte muzică alături de străini, în apartamentele lor mici sau mari, îi plăcea să mănânce cu ei sandvișuri cumpărate la colțul blocului, de la non-stopul unde se adunau taximetriștii între curse, îi plăcea să le asculte poveștile de viață rostite împleticit, cu glasul moleșit de băutură. Îi plăcea să adoarmă pe saltele străine, în mirosuri necunoscute și ciudate, pentru ca a doua zi, mahmură și buimacă, să decidă dacă aceea va fi fost ultima lor întâlnire sau dacă norocosul avea s-o mai vadă și după micul dejun.

Lola dansa grozav! Își unduia fundul generos, talia subțire și sânii mari, cu mâinile sus în aer, să fie sigură că o observă toată lumea. Dansa cu ochii închiși, murmurând versurile cu buzele întredeschise, atingându-și ușor coapsele și talia. La naiba, dacă n-ar fi fost prietena ei cea mai bună, până și Oana ar fi plecat cu ea acasă, după un pahar de suc cu puțin gin.

Un alt lucru pe care e bine să-l știm din capul locului despre Oana e că fusese înzestrată de divinitate cu un păr deosebit. Nu era extrem de roșu sau teribil de blond, însă era extraordinar de des, de creț și de rezistent. Părul ei era ca o minge mare de lână țesută care-i înconjura chipul mic și alb, cu sprâncene groase și ochi verzi. Părul ei era ca o planetă de culoarea cafelei cu lapte, care se mișca rapid de colo-colo, lăsând în urmă un iz simpatic de șampon de mentă. Părul ei era ca un ghemotoc de scaieți și frunze care se rostogolea dus de vânt în savană. În părul Oanei puteai ascunde oricând lucruri fără să le mai poți găsi vreodată.

Încercase de-a lungul timpului tot felul de frizuri, coafuri, balsamuri și pomezi ca să-și îmblânzească claiă de păr. Vă imaginați, cred, că un astfel de dat natural nu e ușor de purtat. E, am putea spune, un adevărat coșmar logistic și interuman. Copiii o trăgeau mereu de păr, convinși că avea pe cap o perucă. Nimeni nu are părul așa, n-are cum să fie adevărat. Profesorii îi chemau părinții la școală, să-i certe c-au lăsat-o să-și facă permanent. Toată viața ei de elevă și studentă stătuse în ultima bancă, pentru că altfel se plângeau colegii că nu văd la tablă de ea. La film și la teatru era musai să stea pe scările laterale sau pe ultimul rând. La piață, la coadă la poștă și la medic, mereu o întreba cineva despre părul ei. L-a tuns zero, dar nu s-a putut obișnui cu forma pătrătoasă a craniului ei golaș. L-a lăsat să mai crească, apoi l-a tăiat scurt, băiețește, dar o înțepa în somn atât de tare încât ajunsese să doarmă în fund, proptită între perne. L-a înmuiat cu tot felul de creme, l-a ținut pe bigudiuri, l-a întins la coafor cu soluții care n-au făcut decât să-l ardă și să-l încrețească și mai rău. În cele din urmă, a ales să-l lase în pace să-și trăiască viața lui de păr mult și creț. Îl spăla săptămânal cu multă răbdare, îl descurca pe îndelete cu un pieptene din lemn cu dinți rari, îl lăsa să se usuce în libertate, la temperatura camerei (foehnul nu făcea decât să-l umfle și mai tare, îl folosea doar iarna, când era prea frig ca să stea cu părul ud șase ore până se usca de tot, și în situații de maximă urgență), ocazional mergea la coaforul din orașul natal, la doamna Cori, care o tundeă de când era mică, să-l mai scurteze, când nu mai încăpea cu claiă de păr în autobuzul 205. Renunțase de mult să mai încerce să-l ascundă sub căciuli, șepci sau basmale. Singurul lucru mai ciudat decât o claiă rotundă de păr ciocolatiu e o claiă de păr ciocolatiu camuflată sub o căciulă cu moț care n-o cuprinde decât pe sfert. Rarele tentative de a-l prinde se soldaseră cu elastice proiectate în tavan și clame îndoite sub presiunea părului nebun care dorea să fie lăsat liber și care se organiza singur sub forma unui soare dens și elastic care-o însoțea pe Oana peste tot.

Nimeni nu știa de unde a picat un asemenea noroc pe capul ei. Mama ei avea un păr moale ca mătasea, blonduț și rar, mereu ascuns sub boneta apretată de asistentă medicală. Nu mai știa nimeni ce fel de păr avea tatăl ei, care chelise înainte să se însoare, pesemne din pricina câștii de pompier pe care o purtase în armată (așa zicea el, iar noi nu avem motive să ne îndoim de asta). Niciun bunic nu afișa în vreo poză de familie păr des și sârmos, așa că putem considera că pur și simplu asta fusese soarta Oanei, să fie fata cu părul de minge de lână împâslită și gata.

Datorită acestui (dez)avantaj capilar, Oana era extrem de ușor de remarcat oriunde, deci și în club. Mulți tineri preocupați de orice arăta diferit erau dornici să afle cum a reușit Oana să obțină așa o coafură, unii voiau să-i atingă părul, alții își chemau și prietenii să analizeze

căpița de păr cu miros de mentă. Mulți dintre cei care o vedeau din spate erau convinși că e negresă, alții credeau că e o animatoare cu perucă, plătită să încingă spiritele, unii se gândeau că e un clown care a greșit petrecerea sau o actriță care vine de pe platourile de filmare ale unui film exotic. Oana făcea tot posibilul să nu iasă în evidență. Nu dansa aproape niciodată, nu gesticula, nu vorbea prea tare, stătea în jumătatea ei de metru pătrat din club, încercând să nu incomodeze și să n-o piardă pe Lola. Nu-i prea ieșea nici una, nici alta, pentru că părul ei intra fără jenă în nările și urechile celor care treceau pe lângă ea, iar Lola dispărea cu cineva în fiecare seară, fără excepție.

Oana nu era deloc genul de fată care să se strecoare în pat cu un străin agățat într-un club. Rareori pleca spre casă cu vreo tânără speranță, în plimbare pe jos sau cu un taxi din care ea cobora prima, plătea partea ei de cursă, iar băiatul mergea mai departe spre propria lui casă cu buza umflată. Cei mai norocoși primeau și un număr de telefon fix de la administrația căminului, uneori corect, de cele mai multe ori intenționat greșit, pentru că Oana n-avea chef de băieți dintr-ăștia care-și căutau jumătatea în club.

Singurul student care fusese demn s-o însoțească în camera ei de cămin a fost primit în patul ei de jos numai cu promisiunea fermă că se va mulțumi cu o îmbrățișare platonice. Ea nu era genul acela de fată.

În camera 107 se foiau noapte de noapte în paturi supraetajate alte două fete, studente în anul doi, una la Geografie, alta la Istorie. Oana avea patul de jos din spatele ușii, unanim considerat cel mai bun pat din cameră. Negociase fără milă cu colegile de cameră și câștigase pe criteriul vârstei înaintate: fetele aveau nouăsprezece ani, ea avea douăzeci și patru. Terminase facultatea de doi ani, însă reușise să-și aranjeze locul în cămin pentru încă o vreme, până avea să-și găsească un serviciu care să-i permită o chirie de garsonieră. Cu o sută de dolari strecurați discret în buzunarul doamnei Nițu, Administrator de Cămin de mai bine de două decenii, pe care-o cadorisise ani la rând cu prăjituri cu nucă trimise de mama ei, locul în cămin îi fusese asigurat pe termen nelimitat. Plătea lunar o taxă de cămin care nu depășea un sfert din salariul ei la revista cu articole tehnice. Cel de-al patrulea loc în cameră, cel de deasupra Oanei, rămăsese gol după ce fata din Constanța se mutase în alt cămin, la iubitul ei.

Să revenim însă în noaptea de 20 ianuarie. Buimacă în urma despărțirii unilaterale de rockerul infidel, Oana și-a părăsit locul de lângă stâlpul de beton și s-a ridicat pe vârfuri să cerceteze spațiul în căutarea prietenei ei. Nici urmă de Lola, însă.

S-a cocoțat cu greu pe scaunul înalt de bar și-și tot controla buzunarele blugilor în căutare de bancnote. Nimic interesant acolo, doar câteva scame decolorate și un elastic inutil de păr, probabil al

Lolei. În lipsa unei idei mai bune, a decis să-și sprijine obrazul transpirat cu o mână și să aștepte să fie salvată. Bani nu avea, iubitul și-l pierduse pe culoarul care ducea spre toalete, prietena o abandonase pentru vreun tânăr proaspăt, lucrurile nu arătau foarte bine pentru eroina noastră. Singura parte bună era că începuse deja să uite toate cele de mai sus, așa că zâmbea tâmp către raftul plin cu sticle colorate de alcool, care păreau la fel de departe de ea ca stelele într-o noapte senină de iarnă.

— Ți-a căzut o bancnotă din buzunar, i-a strigat din spate o voce masculină.

Acesta a fost primul lucru pe care i l-a spus Andrei Oanei. Ani mai târziu, ea își va aminti perfect cum el îi povestise a doua zi prima lor conversație, căci propriile ei amintiri despre noaptea cu pricina erau destul de vagi. Boala aceea cu nume complicat, care-o făcea să uite absolut tot ce se întâmpla dacă bea mai mult de două guri din orice conține alcool, lovise din nou.

I-a întins o bancnotă mare, aproape nouă.

— Poate vrei să-ți iei o apă sau o cafea, să te dezmeticești puțin?

Cuum, nicio remarcă despre păr? s-a gândit Oana în timp ce se întorcea cu scaun cu tot către sursa vocii.

Era înalt, mult mai înalt decât ea. Asta nu era foarte relevant, aproape toată lumea era mai înaltă decât ea. Verișorul ei de doisprezece ani era mai înalt decât ea. Veioza de la capul patului ei de copil era mai înaltă decât ea. Din păcate, nici suficient de scundă cât să fie considerată mignonă nu era. Ah, ce-i mai plăcea cuvântul ăsta, suna atât de delicat, ca o păpușă... Dar ea nu era mignonă, era doar scundă. Căpița de păr o ajuta să pară ceva mai înaltă de la depărtare, dar, privită din față, tot părul acela pufos o făcea să arate ca o fetiță cu chip de femeie. El era înalt și foarte serios. O privea fix, fără nicio expresie. Andrei.

Tipul arăta ca toți tipii, poate un pic mai bine. Nu era frumos, dar avea un chip plăcut. Oanei îi plăcea să-l privească. Ar fi putut să-l privească o veșnicie, poate și pentru că era prea obosită să facă altceva.

Andrei purta jeansi și o cămașă neagră peste un tricou alb care se vedea puțin la guler. Nu avea ceas, nici brățări, nici lanț ori vreun tatuaj la vedere. Era brunet, cu părul ondulat, ceva mai lung decât îl purta majoritatea bărbaților. Probabil de aceeași vârstă cu ea, poate puțin mai mare. În mâna dreaptă ținea un aparat de fotografiat uriaș, iar pe braț își înfășurase cureaua cu care fotografiile își atârnavă de obicei de gât camerele foto. Un tip calm care-i oferea bani. Iar ei îi era sete.

Cu un gest care n-o caracteriza deloc, Oana a înșfăcat bancnota, s-a întors cu spatele la el și cu fața la barman și-a zis:

— Un gin tonic, te rog. Cu mult gin, că mi-e foarte sete!

Ea nu era genul acela de fată. Care ia bani de la un bărbat ca să-și ia ceva de băut. Care bea ginul tonic cu mult gin. La naiba, nu mai băuse gin în viața ei! Dar în noaptea aceea se întâmplaseră atât de multe lucruri neobișnuite încât s-a gândit că oricum nu contează.

S-a întors către el, cu gândul să-l întrebe dacă vrea și el ceva de băut, dar tipul plecase. A mijit ochii privind de la stânga la dreapta, în speranța că-l va zări să-i returneze restul, dar nu l-a mai găsit. A dat în schimb peste Lola, care se îndrepta cu viteză spre ginul ei tonic.

— Mulțumesc, iubita, chiar muream de sete, i-a strigat la ureche Lola. De ce n-ai zis că mai ai bani? Ia-ne și nouă câte-o bere și-apoi plecăm acasă.

Trăgea după ea un tânăr slăbuț, cu părul și mâinile suspect de lungi. Arăta ca o statuie dintr-o biserică, doar că era ceva mai îmbrăcat, n-avea nimb și tocmai fusese invitat de Lola la ea acasă! Avea să-l devoreze dintr-o înghițitură, bietul băiat!

Lola a supt dintr-o suflare jumătate din gin, apoi a sărutat-o apăsător pe Oana, direct pe gură. Oana, desigur, nu era genul acela de fată, dar îi era greu să se supere pe Lola.

— Uite de-aia te iubesc eu pe tine, O! Mereu știi de ce am nevoie înainte să aflu eu însămi! El e...

Și-a îndreptat privirea întrebător către tânărul sfânt.

— Adrian, a intervenit el țipând, înroșindu-se ușor de la efort.

— Așa, Adrian, un băiat foarte simpatic din Tecuci. O să mergem la el la cămin, să ne arate colecția lui de viniluri.

— Lola, eu mă duc acasă. Nu e cea mai bună seară a mea.

— Bine, bunicuțo, somn ușor și nu uita să-ți iei siropul pentru osteoporoză, i-a aruncat Lola peste umăr și l-a târât pe firavul tecucean spre garderobă.

— Și zi așa, ai și toată colecția Pink Floyd? a mai auzit-o Oana pe Lola răcnind în urechea lui albă și lungă.

Oana s-a întors spre bar și și-a comandat o apă minerală. Era vremea să iasă la un taxi, dacă tot avea bani pentru așa un răsfăț. A băut apa încet, cu înghițituri mici. Citise într-o revistă pentru femei că așa-ți revii cel mai bine din beție. Hidratare lentă, stând în capul oaselor.

S-a dat jos încet de pe scaun. În boxe urla *Şaraiman*, semn că începea ora cu piese lente, în timpul cărora sigur urma să fie abordată de o serie de căutători de pereche de care n-avea niciun chef. În timp ce scotocea în buzunare după bonul de garderobă, l-a văzut din nou pe el. Se îmbrăca să plece.

— Mulțumesc pentru apă, adică pentru gin, de fapt, mulțumesc pentru bani, aş vrea să ți-i dau înapoi mâine, a bălăjit privindul-l cu capul dat pe spate.

Era mai înalt decât estimase inițial, de pe scaunul de bar.

Ce frumos e, s-a gândit Oana. Și ce interesant va fi să fac rost de bani până mâine...

El n-a spus nimic. O privea de acolo de sus, de sub claia lui de păr negru, trăgând decis de fermoarul gecii de piele și aranjându-și la gât cu grijă aparatul foto peste geacă.

Ce nepoliticos, s-a gândit Oana, să nu-i răspunzi femeii când îți vorbește... Mai târziu avea să iubească asta la el: că nu făcea niciodată risipă de cuvinte.

— Eu o să plec acasă acum, a început ea să turuie cu o voce stridentă, pesemne se simțea obligată să umple tăcerea dintre ei. N-a fost cea mai bună seară a mea, a spus mai mult pentru sine, strecurându-și mingea de păr printre el și perete ca să ajungă la doamna garderobieră, care-o aștepta cu mâna întinsă.

Apoi i-a zâmbit strâmb, ca un om care nu mai zâmbise niciodată în viața lui. Și-a tras pe ea paltonul ros de molii și și-a îndesat nasul în fularul gros. Privirea lui s-a fixat pe o mică gaură din gulerul roșu al paltonului. A zâmbit și el, scurt de tot, cu un amestec de duioșie și milă.

Oana a simțit cum se înroșește până în vârful urechilor.

— Avem molii la cămin, știi, nu reușim să scăpăm de ele, am dat și cu spray de levănțică, și cu apă cu oțet...

El n-a spus nimic, la o adică, ce să și spui despre niște molii, așa că Oana a ridicat din umeri și l-a ocolit, cu gândul să iasă din club.

— Aș putea să trec să-ți aduc o soluție făcută de mine, m-a ajutat să scap definitiv de molii în două zile... i-a spus el cu voce atât de scăzută încât faptul că ea l-a auzit perfect în vacarmul acela ar putea fi considerat un miracol.

— Ar fi draguț, mulțumesc, a zâmbit ea, căutându-i privirea.

El însă își aranja pantalonii peste ghețe, de parcă altcineva s-ar fi oferit să apară la ușa ei cu un spray de molii în mână.

Ea nu ar fi recunoscut asta în veci, însă sigur i-a tresărit inima când el i-a propus s-o ajute. Nu pentru că ar fi urât într-atât moliile, oricum ar fi fost timpul să-și ia un palton nou, pe acela îl purta de un deceniu, ci pentru că era ceva la tipul ăsta care-i plăcea. Un mister. O durere care se cerea vindecată. O privire care-o țintuia de podea. Era diferit de toți băieții pe care-i cunoscuse vreodată. Așa că i-a dat adresa ei, iar el i-a spus scurt:

— O să trec mâine seară.

Apoi i-a deschis ușa clubului. Când a trecut pe lângă el, și-a apropiat ca din întâmplare nasul de cămașa lui neagră. Mirosea a curat, a săpun de rufe. Niciun pic de parfum, de aftershave, de fum de țigară, de naftalină sau de transpirație. Doar curat. De obicei, tinerii de care se apropia în club miroseau a toate cele de mai sus. Ea însăși mirosea

amestecat. El însă nu.

În continuare nimic despre păr, iar asta era ceva destul de neobișnuit pentru Oana.

Au ieșit amândoi în tăcere, au urcat scările în spirală, atenți la treptele înalte, au dat cu nasul de aerul rece, ascuțit, de iarnă. El a luat-o la stânga, ea la dreapta, spre stația de taxiuri. S-a întors să se uite după el. Pășea apăsător, fără grabă. Nu s-a întors spre ea nici măcar o dată. O mașină cu sirenă a trecut pe bulevard, urlând în liniștea zorilor.

În drumul lung spre cămin, Oana s-a gândit doar la el. Uitase complet că în urmă cu doar patru ore venise în club cu alt băiat, de care era destul de sigură că se îndrăgostise. Își făceau planuri pentru Vama Veche în vară, aveau atâtea în comun: faptul că tații lor erau profesori de fizică, pasiunea pentru mersul la munte cu cortul, muzica veche, cărțile polițiste, părul lung. Ei bine, se pare că el mai avea și o pasiune pentru alte fete decât iubita oficială, iar Oana cu asta nu se putea împăca. Oricum, deja uitase complet de infidel, prin gânduri îi zburda acum băiatul brunet și deloc priceput la vorbă, foarte talentat însă la uciderea de molii în masă, după cum singur se lăudase. Andrei era talentat la multe lucruri, dar asta Oana urma să afle în timp. Deocamdată, se îndrepta spre camera ei friguroasă de cămin, fără să aibă habar că noaptea aceea avea să fie cea mai importantă din viața ei. Îl cunoscuse pe EL.

Un lucru la care nici ea, nici el nu se pricep prea bine

Oana încercase, fără succes, să aerisească cei cincizeci de metri cubi ai camerei de cămin. Colegele ei abia terminaseră de devorat cartofii prăjiți pe reșou, rumeni și tăiați subțiri cât scobitorile, să se pătrundă repede și să nu consume prea mult ulei.

Nu-și aducea aminte prea multe din seara precedentă. În mintea ei plutea un film tulbure despre fostul iubit de scurtă durată, o imagine neclară cu el înghesuind o față cu creastă roz, ori poate bluza ei era roz, apoi Lola cu un puști slab ca un ȕipar, din Bârlad parcă, și apoi tipul ăsta ciudat, calm și exagerat de lucid, cu un aparat foto la gât, niște bani care sigur nu erau ai ei, mirosul lui de curat, o discuție despre molii și parcă o promisiune că se vor revedea azi. Sau poate în altă zi?

Era obosită, iar părul îi mirosea teribil a fum de țigară. Dormise puțin, chinuit, îi fusese frig. Oprise reșoul de frică să nu dea foc camerei, se cuibărise îmbrăcată în hainele îmbăcsite din club, cu rimelul înțepenit pe gene. Se trezise pe la prânz, cu mâinile sloi, încovrigată sub pilota pe care o primise de la bunica ei când împlinise optsprezece ani și anunțase că pleacă la București, la facultate.

— Să-ți faci bunica o plapumă groasă, din pene de gâscă? Ți-o cos cu mătase roșie, să fie frumoasă și rezistentă, ce zici, Onuță?

— Nu, bunico, nu din pene, că e mare și grea și acolo la cămin n-o să am loc s-o țin, și patul e mic, o să alunece noaptea pe jos.

— Bine, maică, lasă că-ți cumpăr una modernă, din astea ușoare, dar groasă, să nu-ți fie frig...

— Bunico, n-ai tu bani de pilote, îmi cumpăr eu mai încolo, când o să mă angajez.

Bunica însă i-a cumpărat din economiile ei o pilotă frumoasă, roz cu nori albi, probabil o costase o pensie întreagă. I-a oferit-o cu mâinile tremurând în ziua în care Oana a plecat la facultate.

— Să te gândești la bunica în fiecare noapte de iarnă, i-a spus, iar Oana a strâns-o în brațe cu pilotă cu tot, a strâns-o cu toată puterea ei, de a icnit bunica cea firavă și bătrână.

Se gândea la bunica ei în fiecare noapte de iarnă și de vară. Bunica ei nu era ca toate bunicile. Era caldă și bună ca ele, dar mai era cumva. Bunica ei știa. Simțea lucruri fără să aibă nevoie de informații suplimentare. Când se vedeau, bunica îi mângâia părul cel aspru, care se îmblânzea sub palmele ei cu miros de pâine coaptă. Bunica o căuta când Oanei îi era greu. O suna pe telefonul căminului, iar doamna Nițu urca până la etajul unu, bătea la ușa camerei ei și-i spunea cu un zâmbet:

— E bunica Mia la telefon. Ia zi, ai probleme?

Bunica îi scria scrisori lungi în care-i povestea ce mai zice bunicul, ținut la pat de mulți ani. Îi scria despre ce remedii pentru durerile menstruale a mai descoperit în *Formula As*, despre bobocii de rață care-au ieșit din ou, despre cum o aștepta acasă, în curtea ei mică, plină de găini, curci și pisici, cu pâine coaptă în vatra din curte. Bunica îi făcea săpun de casă și-i trimitea câte-o bucată mare cât o cărămidă:

— Să-ți speli hainele și covorul de la cămin, Onuță, ca să miroasă casa tot timpul a curat.

Asta era. De asta îi rămăsese în nări mirosul băiatului din club. Pentru că mirosea a *acasă*. Oare rămăsese că vine azi?

S-a ridicat din pat năucă, tristă și bucuroasă în același timp. Îi bubuiau tâmplele.

Colegele de cameră sporovăiau la masa lipită de fereastră, deasupra canilor cu cafea.

— Ia zi, Oana, ai avut o noapte bună? se hlizeau ele. Unde-i pletosul cu pantaloni din piele?

— A fugit în lume cu una mai tânără, a glumit amar Oana, ridicându-le fetelor mingea la fileu pentru alte glume legate de faptul că ea era atâââat de bătrână.

Avea, nu-i așa, douăzeci și patru de ani împliniți! Pentru o studentă de nouăsprezece ani, douăzeci și patru suna foarte îndepărtat și deprimant, pesemne.

S-a târât spre baie. A aprins neonul rece și s-a privit în oglindă. Nu era cea mai bună zi a ei, asta era clar. Părul luase forma dreptunghiulară a pernei, năclăit de fum, rimelul i se întinsese sub ochi și avea buzele crăpate (de la alcool, ar fi zis bunica, și ar fi avut dreptate).

— Gro-zav, mulțumesc nespun, i-a spus Oana printre dinți Universului.

S-a spălat pe dinți ținându-se strâns de chiuvetă cu mâna liberă, apoi a intrat la duș. Imediat ce jetul de apă rece i-a atins pieptul, a făcut un salt rapid în spate și a stat acolo nemișcată câteva minute, lipită de perdeaua rece, cleioasă și murdară, așteptând să se mai încălzească apa. Era deja clar că aștepta degeaba, așa că a tras aer în piept și-a intrat sub jetul rece ca gheața.

— Mulțumesc din nou, ești foarte generos cu mine azi, a șuierat printre dinții care-i clănțăneau de frig, ridicând privirea încruntată spre țeava de la duș sau poate spre cer.

S-a săpunit în cea mai mare viteză, și-a șamponat părul de trei ori la rând, clătindu-l în același timp cu mișcări energice. Când ai atât de mult păr, e musai să insiști cu procedurile, altfel riști să rămâi cu procente serioase de păr neatins de apă și șampon. A ieșit vânăta de

frig și a pipăit cu ochii închiși faianța albă, spartă ici-colo. La naiba, nu-și adusese prosop. Și-a strecurat picioarele în șlapii uzi și reci și s-a repezit în cameră, unde fetele fumau cu geamul deschis. Din păr îi curgeau șiroaie de apă rece cu resturi de spumă care se grăbeau să ajungă sub tălpi, de unde fâșâiau cleios la fiecare pas.

— Desigur, ziua mea e tot mai bună, a mormăit ea goală pușcă, în timp ce scormonea prin dulapul îngust după prosopul cel mare.

— Hai că n-arăți așa rău pentru o bătrânică, a aplaudat Maria, colega de cameră din Vaslui, în timp ce Mihaela, studenta din Sibiu, fluiera admirativ ca un șofer de camion cu vastă experiență în materie de femei trecute de prima tinerețe.

S-a înfășurat în prosopul moale, cu miros de săpun de casă de la bunica.

— Știe cineva unde mi-e foehnul?

— A venit aseară Magda de la 405 cât tu erai la dezmăț și l-a luat cu împrumut. A zis că-l aduce imediat.

— Și l-a adus?

— Normal că nu.

Magda de la 405. Etajul patru. Magda, care niciodată nu aducea înapoi ce împrumuta cu dezinvoltură, exclusiv când proprietarul de drept al obiectului nu era prin preajmă. Magda, pe care, ca s-o certî, trebuia să urci cu părul ud trei etaje prin frig, iar ea fie nu era acasă, fie dormea dusă, cu obiectul împrumutat la capul patului, să fie clar că nu l-a luat degeaba.

Cred că a venit momentul să fac o precizare importantă aici: pe vremea aceea, nu avea toată lumea telefoane mobile. Studenții care nu aveau erau nevoiți să-și rezolve problemele față în față, urcând și coborând scări, alergând unii după alții printre cămine, lăsând vorbă la colegii de cameră sau bilețele lipite cu scotch pe ușă. Nu, nici internet nu era peste tot. Calculatoare aveau doar firmele, laboratoarele din licee și universități, iar de tablete nu auzise încă nimeni. Acțiunea se petrece, ați ghicit, puțin după Evul Mediu.

— Ce bine, asta înseamnă că trebuie să urc trei etaje udă pe cap, pe scările neîncălzite și cu geamuri sparte, ca să-mi recuperez aparatul, corect?

— Hai că mă duc eu, mamaie, să nu te ia reumatismul, s-a oferit Maria, râzând.

În sfârșit, o veste bună.

— Dar te revanșezi și tu cu plăcintă cu mere de la maică-ta?

Ah, asta era, deci. Fetele nu uitaseră că urma să primească pachet de-acasă!

Pachetele trimise de mama Oanei erau faimoase în tot căminul. Deși nimeni nu se înghesuia s-o ajute să aducă acasă de la gară papornițele cu bunătați, de cum deschidea fermoarul genții uriașe din rafie, pe la

ușa camerei 107 începeau să se perinde tot felul de cvasi-necunoscuți, loviți brusc de nevoia de a lega noi prietenii cu domnișoara generoasă care tocmai intrase în posesia Sfintei Sacoșe. O dată la două săptămâni, mama Oanei înghesuia cu mare dibăcie în sacoșa înaltă de un metru găletușe cu ciorbă acră din aripi de cocoș, caserole cu mîncărică de gogoșari în vin, pui cu smântână, șnițele de curcan subțiri cât degetele de prințesă, drob de ciuperci, salată de sfeclă cu hrean, pâine de casă, cornulețe fragede cu gem, tăvălite prin nucă pisată, prăjitură cu foi din miere, plăcintă cu brînză dulce sau cu mere coapte, must proaspăt de la bunica sau compot de vișine cu coajă de lămâie. Teoretic, bunătățile erau programate să-i țină Oanei de foame cel puțin zece zile, grație sistemului bine pus la punct de doamna Marcu.

— Oana, găletușele albe sunt pentru consum rapid, iar cele albastre le pui la congelator, împreună cu tot ce e ambalat în punguțe. Pachețelele în staniol le mănânci primele, cele în hârtie țin o săptămână, o instruia mama de fiecare dată la telefon, în ghereta strîmtă a administratoarei. Ți-am pus la conductor, ajunge la 14:10, să te duci cu vreun băiat, că e grea tare geanta.

Băiat s-o ajute nu găsea aproape niciodată, iar colegile de cameră erau firave și neobișnuite cu alt efort decât dansul îndrăcit la discotecă. Se găseau în schimb o grămadă de băieți (dar și de fete) care s-o ajute cu mâncatul, astfel încât, în cel mult două zile, din pachetul de la mama nu mai rămăneau decât găletușe și casolete temeinic curățate de orice urmă de sos. Cel mai simpatic era un student la Medicină Veterinară care se înființa extrem de punctual la ușa Oanei, o dată la două săptămâni la ora 15:00 fix, cu o cutie de bomboane de ciocolată (fine, nu din acelea în care ți se strepezesc dinții de la zahărul întărit din miezul cleios), pe care le oferea la schimb pentru o tartină cu icre proaspete sau o felie de pâine de casă cu zacuscă. Mai erau, desigur, gemenii de la Politehnică, ei mîncau fără să mestece, precum căpcăunii, iar la sfârșit se ofereau să plătească, știind sigur din experiența anilor trecuți că Oana nu accepta niciodată pumnul de monede lipicioase. Magda de la 405 se înființa ca din întâmplare pe la ele, senină și mereu surprinsă de norocul ei:

— Ia uiteee, am picat odată cu Sfânta Sacoșă, hai că-s norocoasă! Acum, dacă tot m-am nimerit, parc-aș și gusta ceva, deși sunt invitată la pizza mai încolo, nu că mi-e foame sau ceva, dar mi-e că te superi dacă te refuz...

Peste un timp, Oana făcea un nou drum la gară, să trimită înapoi sacoșa cu recipiente, de data asta goale. Uneori mai strecura în geantă și câte-o pagină cu un articol tradus de ea dintr-o revistă nemțească și publicat de revista tehnică bilunară la care lucra. Mama ei le colecționa pe toate într-un dosar cu șină, sigură că, în curând, singura

ei fiică, talentată și scilipitoare, dar momentan lipsită de noroc, va deveni celebră.

— Bine, plăcintă cu mere să fie, a surâs Oana, încălzită puțin de gândul ciorbei de fasole cu ceapă care urma să-i curgă pe gâtlej în cel mult două ore.

Și-a uscat părul în timp ce colegele ei își pictau una alteia unghiile de la picioare.

— Și, ceva interesant azi-noapte în club? Ce-a mai făcut Lola nebuna?

Lola, prietena Oanei, avea o reputație bogată în rândul studentelor. Terminase, ca și Oana, Facultatea de Limbi Străine cu doi ani în urmă. Spre deosebire de Oana însă, care trăia de pe o zi pe alta din mici traduceri pentru reviste și firme de avocatură, Lola se descurca foarte bine cu banii. Primea o alocație măricică de la tatăl ei, cânta karaoke prin cluburi, ocazie cu care primea bani de la patroni și de la DJ să anime atmosfera, era invitată pe la petreceri private de la care pleca nu doar la brațul câte unui turist străin, dar și cu buzunarele pline de dolari pe care-i cheltuia a doua zi cu naturalețe, în restaurante sau magazine, alături de proaspăta ei cucerire. Lola avea părul mov luna, miercuri și-l făcea blond, pentru ca vineri să-l vopsească albastru. Îl tăia apoi fără milă cu foarfecele de hârtie, îl decolora să-l facă gri, apoi îl lăsa să crească puțin ca să-l coloreze verde la vârfuri. Avea casa ei: un apartament cu două camere în centru, la Universitate, cumpărat de părinții ei, afaceriști în Caracal. Visul ei era, cum probabil intuși deja, să devină cântăreață. Era mereu în căutarea acelei șanse unice care s-o propulseze direct în topurile muzicale și în playlist la radio, dar n-o deranja deloc să urce scara succesului cu pași mici, cântând pe bani (dar și gratis, de plăcere) oriunde era chemată. Lola era frumoasă, dezinvoltă, avea o mulțime de relații în tot felul de medii și firme, vorbea portugheza (deși asta nu-i servea la nimic în afară de faptul că-i ieșeau perfect piesele de fado ale Amáliei Rodrigues), fetele voiau să fie ca ea, băieții voiau să fie cu ea.

Nimeni nu înțelegea cum se face că cea mai bună prietenă a Lolei era Oana. Oana însăși înțelegea cel mai puțin. Oana cea cuminte. Oana care nu ridica niciodată vocea. Oana cu părul de minge de lână împâslită. Oana, care se temuse de japoneză și alesese germana, pentru că știa de la tatăl ei că asta e o limbă de viitor. Oana, care nu riscase niciodată nimic, care nu se urca în autobuz dacă nu avea bilet, care se uita de trei ori în jur înainte să treacă strada și care prefera să moară de foame decât să se urce pe scaun ca să ia oala de sus.

Fuseseră colege din primul an de facultate. Lola o alesese în prima zi la universitate, iar Oana se lăsase aleasă. Lola intrase ca o furtună în aula mare, dând ușa de perete. Trei sute de perechi de ochi s-au îndreptat către ea: purta pantaloni de piele și o geacă de motor cu

multe fermoare, la încheieturi îi zornăiau brăţări colorate, iar părul roşu intens i se îţea de sub o pălărie neagră cu boruri largi. Hei, tipa asta arată ca într-un clip Depeche Mode, s-a gândit Oana, iar clăia de păr i-a fremătat de admiraţie.

Jumătate dintre băieţii din sală şi toate fetele s-au foit pe scaune să-i facă loc. Oana o privea timid, de parcă se temea că, dacă se uită direct la ea, o să dispară. Nu numai că Lola n-a dispărut, dar, după ce şi-a plimbat privirea lent prin sală, a ales-o pe ea. O fi fost părul Oanei, care tresaltă ca un glob de ciocolată caldă cu lapte în ultimul rând de scaune acoperite cu pluş ros de vreme? Lola a privit-o în ochi şi s-a îndreptat decisă către ea, de parcă în sfârşit găsisese ce căuta febril în dimineaţa aceea de septembrie.

— Dă-te mai încolo, Tina Turner, i-a spus şi a împins-o cu fundul ei bombat către colegul din stânga.

Oana s-a strâns să-i facă loc, privindu-şi fix vârfurile boante ale unghiilor.

— Te scot la un cico după ce se termină sărăcia asta de deschidere de an? i-a spus Lola cu un ghiont discret în coaste.

Părul Oanei a tresărit din nou, de data asta de bucurie. S-a dus. Acolo, în barul mic şi întunecos de la subsol, a căzut definitiv sub vraja Lolei. Nici acum, şase ani mai târziu, nu ştia de ce o alesese Lola pe ea, dar era bucuroasă. Lola era raza de soare din viaţa ei, omul care o ajuta să creadă în ea, care o făcea să râdă în cele mai sumbre momente, de care se agăţa ca de un colac de salvare când simţea că se duce la fund, care-o ajuta să-şi descâlcească părul când degetele şi pieptenele ei de lemn oboseau.

Ah, ce bine-ar fi fost să fie şi Lola cu ea atunci, în după-amiaza aceea rece de ianuarie, când s-a dus înfrigurată să dea jos din tren sacoşa de rafie după care saliva jumătate din căminul P1!

Patru ore mai târziu, cu burta plină şi puţinele bucate rămase cazate în frigiderul micuţ de pe hol, Oana stătea întinsă pe pat, cu ochii la placajul de lemn al patului de deasupra.

Suge-o, Ramona! scria acolo cu litere de-o şchioapă. *Ce măgar*, s-a gândit Oana. Habar n-avea ea că, peste ani de zile, acesta avea să fie titlul unei cărţi cu oarece succes la public.

Atunci a bătut cineva la uşă. S-a ridicat cu încetinitorul. În cameră era frig şi mirosea puternic a ulei ars şi a fum de ţigară. Fetele tocmai plecaseră în camera vecină, la un joc de remi.

Şi-a netezit cu palmele fusta lungă din denim gros de la mama ei şi bluza roşie, largă pe umeri, primită cadou de Crăciun de la Lola. În picioare avea şosete albe şi şlapii negri de plastic, căci în cameră nu stăteau niciodată încălţate cu pantofi sau cu ghete. Încălţările de exterior ale locatarelor stăteau în dulap, iar cele ale musafirilor erau expediate în perechi afară, de-a lungul peretelui lung al holului de

cămin. N-aveau aspirator și nimeni nu avea chef să strângă cu mătura noroi și praf de pe linoleum, așa că fetele își întâmpinau oaspeții nerodați în obiceiurile stricte ale căminului P1 cu o rugămintă fermă:

— Salut, bine-ai venit! Te rog să te descălți în prag și să-ți lași bocancii pe hol. Dacă ai noroc, o să-i găsești tot acolo la plecare. Aici nu se intră încălțat!

Nu toți musafirii se bucurau să-și etaleze ciorapii transpirați și uneori rupti în dreptul degetului mare, dar regula era sfântă și tentativele de negociere erau tăiate scurt cu o privire categorică.

Partea simpatică a acestei reguli esențiale de igienă era că astfel devenea foarte simplu să afli dintr-o privire unde stau studenții mai populari: ușile lor erau străjuite de un număr impresionant de adidași, bocanci și ghetete de toate culorile și mărimile. Iar unde holul era pustiu, era clar că locatarii sunt genul mai solitar (sau sunt plecați acasă la părinți).

Oana s-a îndreptat fără grabă spre ușa dincolo de care aștepta, probabil, EL. Și-a dat o șuviță după ureche într-o încercare inutilă de a-și pune în ordine părul încăpățânat și nerăbdător care ajunsese la ușa înaintea ei.

A deschis și s-a oprit să respire.

Din prag o privea el. Serios, cu părul îndesat sub o căciulă largă din lână, cu gura ascunsă sub un fular gros, înfășurat peste gulerul gecii de piele. Pantaloni negri, ghetete de piele negre, gata descheiate la șireturi. Ochii negri, mari, care o priveau calm. Lipsea aparatul foto. Mai bine, Oana nu se simțea pregătită pentru poze.

— Bună...

— Oana, s-a prezentat ea. Cred că aseară n-am apucat să mă prezint.

— Oana Marcu, cămin P1, camera 107, a cincea ușă pe stânga, a recitat el cu voce joasă, musai să-mi las bocancii pe hol.

— Vai, ce multe detalii ți-am dat... E ciudat, nu sunt genul de fată care să dea adresa ei necunoscuților, s-a înroșit Oana până în vârful degetelor de la picioare.

— Păi atunci înseamnă că n-am fost chiar necunoscut, a glumit el, în ușa. Eu sunt Andrei.

— Andrei, a repetat ea încet și a avut impresia că știa. Mi-ai spus asta și aseară? Îmi cer scuze, nu sunt...

— Știu, nu ești genul de fată care să uite ce face, i-a zâmbit el. Nu, nu ți-am spus aseară, nu mi s-a părut important sau urgent să-ți spun cum mă cheamă, dacă tot urma să ne vedem azi.

Apoi și-a scos cu o mișcare rapidă ghetetele și le-a aliniat lângă ușă, alături de alte două perechi de bocanci ale băieților veniți la remi în camera vecină.

— Intră, i-a făcut loc Oana în holul minuscul, dându-se un pas în

spate. Bine-ai venit în vastele noastre apartamente. Aici locuiesc unele peste altele trei prințese, i-a prezentat Oana camera cu paturi pe stânga, dulapuri înguste pe dreapta, o masă mică și patru scaune în capăt, la geam.

— Eu am venit s-o scap de molii doar pe una dintre ele, i-a șoptit în timp ce-și așeza geaca pe spătarul unuia dintre scaune.

Dintr-un buzunar a scos o sticlă de plastic transparentă, cu un lichid verzui în ea. Din celălalt buzunar a scos un pulverizator pe care l-a înșurubat cu răbdare pe gâtul sticlei, în timp ce Oana turuia:

— Nu e mare camera, dar m-am obișnuit. Stau aici de șase ani, când o să-mi găsesc un job bun o să mă mut cu chirie. Tu? Tot în cămin? Ești student? De unde ești?

— Ce interogatoriu... i-a spus el, cu un aer ușor dezamăgit.

— Poftim?

Părul Oanei aproape că luase forma unui semn de întrebare, ca să rimeze cu chipul ei deconcertat.

— Iartă-mă, eu sunt un tip mai leneș, îmi place s-o iau mai încet, știi, cred că avem timp pentru toate, i-a spus el zâmbind calm.

Oana nu și-a dat seama dacă ce spunea străinul brunet trebuia interpretat ca o promisiune sau ca o amenințare, dar n-a apucat să se gândească prea mult la asta, fiindcă el a vorbit din nou, de data asta cu o încruntătură teatrală:

— Acum vom uide niște molii.

Oana a izbucnit în râs văzându-i fața serioasă. Ținea strâns în mână sticla verzulie, cu arătătorul bine proptit în maneta pulverizatorului.

— Oana?

— Ăăă?

Ce frumos suna numele ei spus de vocea lui! Oana. Ca un cântecel. Cel mai scurt cântecel minunat din lume. Era pentru prima oară când îi plăcea numele ei.

— M-ar ajuta să-mi spui și unde se ascund moliile astea ticăloase...

— Da, așa, moliile, a zis ea repede, uite, aici, în dulapul al doilea, și în cuierul de după ușă. Și în lăzile de sub pat. De fapt, cred că poți da cam peste tot...

S-a întors cu spatele la el să-i indice locurile în care se ascundeau infractorii cu aripi prăfuite, moment în care a simțit cum cineva îi umblă în păr. A sărit într-o parte ca arsă.

— Ce faci acolo?

— Ai ceva în păr aici, nu te mișca...

Oanei i-a stat inima. Ce pierduse iar prin grămada de păr?

Sper din suflet că nu e o molie. Sau vreo bucată de pâine, se gândea ea în timp ce își simțea palmele înfierbântându-se de rușine. De-a lungul timpului, în părul ei poposiseră tot felul de obiecte care în mod normal n-ar avea ce să caute în capul unei persoane, însă când ai o

podoabă capilară atât de mare și de densă, care exercită un efect electrostatic puternic, de ea se lipesc, pentru ca în curând să se și piardă înăuntru, tot felul de scame, fire, firimituri și ghemotoace.

— Ia uite, o pană albă, ce interesant, a spus Andrei privind cruciș micul fulg pufos pe care tocmai îl extrăsese din părul sârmos al gazdei sale.

Oana s-a răsucit cu viteză pe călcâie și i-a smuls tânărului pana dintre degete.

— Probabil e de la pernă, s-a scuzat ea strivind în palme nenorocitul de fulg de gâscă.

— Ah, eu mă gândeam că poate ascunzi acolo un cuib de rândunele... a glumit el.

Iată și gluma despre păr, desigur, s-a gândit Oana cu tristețe, încercând să pară vag amuzată. În apărarea lui Andrei, insistă să sublinieze că băiatul s-a abținut zece minute întregi, ceea ce nu era puțin lucru; majoritatea celor care găseau amuzant părul Oanei nu-și dădeau această minimă osteneală.

Apoi, ca un adevărat cavaler, a poftit-o afară din cameră. Și-a pus batista peste nas și a închis ușa în urma ei. Câteva minute mai târziu, a ieșit din cameră și i-a spus:

— Acum cred c-ar fi bine să mergem la o plimbare. Ar fi păcat să se sufoce și prințesa cot la cot cu bietekele molii.

Și așa au ieșit la prima lor plimbare. Oana a vorbit mult, i-a povestit despre familia ei din Onești, despre mama, asistentă medicală, despre tatăl ei, profesor de fizică, despre bunica Mia, despre pisica Motoi, despre joburile ei de traducătoare. Despre Lola nu i-a povestit, s-a temut că el o s-o găsească mult mai interesantă decât pe ea. Lola avea să rămână micul ei secret...

Andrei își privea cu atenție vârfurile ghetelor, pe care le scutura de fiecare dată când se acopereau cu zăpadă. Din când în când o privea cu capul înclinat pe-o parte, când ea își dădea inutil părul după ureche, iar părul îi revenea elastic la loc, parcă făcea anume să-i atragă atenția băiatului brunet și tăcut care-l privea cu interes. S-au învățat printre cămine fără să se atingă, vorbind, uneori tăcând. După o oră, s-au oprit în fața căminului ei.

— Să aerisești înainte să te bagi în pat, i-a spus.

Ea îl privea cu capul dat pe spate.

— Mulțumesc mult.

Andrei și-a scuturat picioarele, lovindu-le unul de celălalt, și-a împins palmele mari adânc în buzunarele jeansilor și i-a spus, privind-o fix:

— Îmi pare rău, nu mă pricep la asta prea bine...

— La ce, la împrăștiat substanțe ucigătoare de insecte mici? l-a întrebat Oana serioasă.

— Nu. La relații. Nici la împrăștiat substanțe ucigătoare, dar mai ales la relații.

Dacă era cineva care se pricepea la relații chiar mai puțin decât Andrei, aceea era Oana. Cea mai lungă relație serioasă a ei durase o jumătate de an, pe când avea șaptesprezece ani. Mai avusese și câteva relații neserioase, în sensul că fie cei de care ea se îndrăgostise nici măcar nu aflaseră de existența ei, fie ea acceptase în preajmă preț de câteva săptămâni băieți care o plăceau, dar pentru care ea nu avusese, oricât s-ar fi străduit, altceva decât vagi sentimente de indiferență. Îl iubea, desigur, și pe Brad Pitt, și asta încă de când avea vreo douăzeci de ani, dar despre această iubire nici măcar ea nu credea că se poate adăuga palmaresului ei amoros.

Andrei a mai privit-o două secunde, apoi a făcut brusc stânga împrejur și a plecat cu pași apăsați. Oana a urcat încet scările până la etajul unu și a intrat în holul îngust al camerei ei, luminat meschin de un bec care împrăstia o lumină bolnăvicioasă, galbenă ca o hepatită. Pe masa mică din hol rămăsese sticla cu soluție verzuie, singura dovadă palpabilă că ultima oră nu fusese doar o halucinație.

În seara aceea a scăpat definitiv de molii. Nu și de Andrei, însă. Nu și de el, din fericire și din nefericire, pentru că în iubire, chiar și cele mai nobile și minunate lucruri pot ajunge să doară mai tare decât o amputare de membru. Sau de inimă, ca să nu spun de viață, în cazul Oanei.

Avem de-a face, deci, cu o relație serioasă

Stăteau față în față, așezați pe canapeaua din apartamentul lui, cu câte un picior prins sub fund. Genunchii li se atingeau la fiecare respirație. Oana vorbea la foc continuu despre apartamentul ei de-acasă, de teamă că dacă se oprește din vorbit o să leșine de emoție. Ideile și cuvintele i se învălmășeau în cap și pe vârful limbii, pe care o mușca din când în când ea să se asigure că nu visează. Mai stătuse așa pe câte-o canapea cu câte-un tip, dar parcă niciodată nu-și simțise inima bubuindu-i la fel în tâmpole, ochi, păr, buze și dinți.

Până când el a ridicat un deget lung către buzele ei.

— Taci, te rog, taci, i-a spus el în șoaptă. Hai să stăm așa, unul cu altul. Doar să stăm.

A tăcut. Și-a coborât privirea spre tapiseria roasă a canapelei cu două locuri. Îi simțea privirea plimbându-se încet pe părul ei, pe fruntea ei cu riduri fine, peste sprâncenele ei strâmb pensate, peste ochii ei aproape închiși, de-a lungul nasului ei cârn, peste buzele ei crispate, apoi peste fiecare dintre urechile mici, cu cercei cât un vârful de ac. Când i-a simțit ochii pe gât, a ridicat privirea către el. O privea netulburat, meticulos, atent, de parcă își nota fiecare detaliu al chipului ei pentru examenul de a doua zi. Mereu de atunci a privit-o la fel. De parcă s-ar fi pregătit pentru un test din materia „Oana” și n-ar fi vrut să fie prins cu lecția neînvățată.

— Ia spune, tinere Pârvu, la ce distanță de ochi se ridică sprânceana domnișoarei Marcu?

— La exact 1 centimetru și 7 milimetri.

— Foarte bine, domnule, aveți 10 cu felicitări.

A zâmbit gândindu-se la nota mare pe care sigur ar fi obținut-o el în urma acestei scanări precise, dar apoi i-a văzut privirea concentrată și a redevenit serioasă. Ochii lui coborau tacticos de-a lungul gâtului ei alb, se dădeau ca pe tobogan pe claviculele ei goale, apoi coborau spre săni.

Nu se simțea foarte în largul ei, așa că i-a căutat privirea, care s-a întors imediat către ochii ei. A vrut să spună ceva, dar un deget al lui i s-a pus barieră verticală peste buze.

Ce frumos ești, ar fi vrut să-i spună. Dar nu era nevoie. El știa.

Așa că a început să-l privească și ea. În timp ce ochii lui alunecau peste părul ei mult, ea s-a concentrat asupra chipului lui. Avea pielea albă, foarte albă. Buzele roșii, cărnoase, cea de jos puțin răsfrântă. Nasul puțin prea mare, drept, cu nări mari. Ochi ușor migdalați, foarte negri, cu gene lungi, umbriți de sprâncene întunecate, groase. Fruntea lată era străbătută de un rid adânc și lung, iar între sprâncene stăruia o ușoară încruntătură care nu dispărea niciodată, nici când restul feței

zâmbea. Părul negru, puțin ondulat, îi stătea dat pe spate. Câte-o şuviță i se mișca spre frunte la o mișcare mai bruscă a corpului. Gâtul lung, puternic, se pierdea în gulerul înalt al cămășii crem. O privea cu gura întredeschisă. Îi simțea respirația profundă, netulburată.

Nu era obișnuită să tacă. Pentru ea, tăcerea era egală cu somnul, cu plictiseala, cu moartea. *Vorbesc, deci exist.* Când era tristă, vorbea despre tristețea ei. Când era veselă, ciripea cu bucurie oricui avea timp s-o asculte. Când era speriată, vorbea ca să-și alunge teama. Când o durea orice, vorbea despre cauze și tratamente medicale. De tăcut, tăcea doar în somn, și nici atunci de fiecare dată.

Colegele ei de cameră de la cămin îi povesteau deseori dimineța cum le trezise în noaptea aceea cu o prelegere lungă despre importanța maioului purtat pe sub bluză sau tricou, în orice sezon. *Ca să nu te ia frigul la șale.* Altă dată le povestise în amănunt, din somn, despre prima ei experiență sexuală.

— N-a fost chiar așa de bine, de fapt, dacă e să fiu sinceră, a fost chiar destul de rău. Mă tot gândeam că n-are cum să mai țină mult și că, dacă o să las sânge pe cearșaful mamei, o să fiu pedepsită un an întreg. Dar îl iubeam mult și el voia neapărat să facem dragoste, așa că mi-am zis *ce mare brânză, o facem și gata.* Doar că el a mai vrut și a doua zi și a treia și tot așa, iar pe mine mă durea și deja începusem să merg ciudat și mama îmi tot puneă întrebări, așa că până la urmă n-am mai vrut și el m-a părăsit...

Trei ani mai târziu, când Oana încerca din răspuțeri să facă să meargă o relație cu un coleg de facultate, student la finlandeză, iubitul din liceu reintrase în viața ei. Îi era dor de ea, spunea el. Avea nevoie de o parteneră de sex fără obligații, credea ea. Și, cum relația cu colegul mergea încet, iar Oana simțea că rămâne în urmă la capitolul experiență erotică (și din cauza Lolei, care, dacă și-ar fi făcut un CV amoros, ar fi avut nevoie de un biblioraft cu peste cincizeci de file), acceptase câteva întâlniri secrete cu prima ei iubire.

Scurta aventură o făcuse să se simtă interesantă. Dorită, versată, matură. În sfârșit nu mai era adolescența timidă care trecea prin viață neobservată, care vorbea fără oprire despre orice, fără să cunoască bine nimic altceva în afară de limba germană. Avea un viitor iubit și un amant. Cu primul se plimba seara prin centru, de mână, iar seara, după ce acesta pleca pe jos spre căminul lui, la ușă bătea al doilea, băiatul blond pe care-l cunoștea de atâta vreme, cu care nu se potrivise prea bine niciodată, dar pe care-l iubise o vreme și care acum o dorea. Se simțea confortabil cu el, ba chiar începuse să-i placă și sexul, reușea să scape de inhibiții, de frâne și prejudecăți, îi spunea ce vrea, îi lua mâinile transpirate și i le așeza acolo unde-i plăcea ei, iar el, dornic să învețe, executa fără să comenteze. Lucrurile au mers de minune până într-o seară, când, în timp ce colegele de cameră erau

la discotecă, iar Oana și amantul ei se dezlănțuiau pe mica masă din dreptul ferestrei, peste ei a năvălit ca o furtună Lola.

— Hopa, ce-avem noi aici? le-a șoptit Lola, stingându-și țigara în paharul cu cafea pe care-l ținea în mână. Oana, prietena mea cea cuminte, tu ești acolo, în încrengătura aia de brațe, păr și mâini transpirate? Și stai așa, tânărul viril care mă privește acum cu ochii cât cepele pare a fi altul decât colegul nostru de la finlandeză, care se pregătește să te ducă acasă la părinții lui, la Avrig. Bravo, prietena, uite de-asta te iubesc eu pe tine, că-mi faci surprize din astea plăcute. Te las, iubita, mă cauți tu când o să ai mâinile libere!

Înainte să apuce să se dezmeticească sau să coboare unul de pe altul și amândoi jos de pe masă, Lola își aprinsese altă țigară și ieșise pe ușă cu aceeași viteză cu care intrase. Oana a ridicat din umeri și s-a întors către Octav, cu gândul să reia activitatea atât de plăcută, brutal întreruptă de aterizarea intempestivă a prietenei ei.

Octav însă rămăsese blocat cu ochii la ușă.

— Cine e fata?

— Lola, prietena mea cea mai bună. Haide, las-o pe Lola, vino încoa să-ți...

— Lola? Hm... are iubit?

Acesta era efectul Lolei asupra tuturor bărbaților cu care se intersectase vreodată. *Cine e fata asta care arată ca un personaj de pe MTV? Are iubit? Pot să fiu eu iubitul ei? Aș cere-o și de nevastă un pic...* Era suficient ca Lola să-și ațintească privirea verde o singură dată asupra victimei masculine și gata, vraja ei se activa. Bărbatul nu mai putea face nimic fără ca Lola să îi alerge prin minte zi și noapte.

Oana s-a dat jos de pe masă și și-a tras pe ea halatul mare de baie. Cunoștea prea bine scenariul, îl mai trăise de câteva ori. Primul coleg de la facultate care-i plăcuse se îndrăgostise de Lola și acum, doi ani mai târziu, încă îi trimitea poezii. Pe una dintre ele, Lola compusese un cântecel care suna chiar bine! Profesorul lor de germană, care era un zeu frumos, era îndrăgostit lulea de Lola. Paznicul de la cămin visa la Lola. Colegii de la revista tehnică pentru care Oana traducea din germană o întrebau mereu de Lola, după ce trecuse o dată împreună cu ea pe acolo. Octav nu făcea excepție.

Și uite-așa se duce pe apa sâmbetei și aventura mea... și-a spus Oana în drum spre duș. *Mulțumesc, Lola!*

Octav a urmat-o ca un câțel flămând, aruncând asupra ei o ploaie de întrebări:

— Are iubit? Crezi c-ar vrea să iasă cu mine la un suc? Ce muzică îi place? I-ai povestit despre mine?

— Eu zic să nu te ambalezi, nu cred c-o să se uite ea la unul ca tine... i-a răspuns ea cu răutate, deși știa că exista o șansă bună ca Lola să se uite la el, ba chiar să iasă cu el la un suc, să asculte cu el

muzica ei preferată, să-l primească în patul ei mare, cu saltea fermă.

Așa era Lola, curioasă și generoasă. Dar nu, nu cu Octav, Octav era al ei dinainte ca ele două să se cunoască. O iubea și o admira pe Lola, dar nu i l-ar fi oferit pe tavă și pe el. Unele lucruri și persoane pur și simplu nu se pot împărți.

Doar că era deja târziu. Octav căzuse sub vraja Lolei. După seara aceea, a mai căutat-o de trei ori, de fiecare dată ca s-o întrebe despre Lola. *Unde stă. Unde lucrează. Îi transmiți că aș vrea să o invit în oraș?*

Oana a strâns din dinți și i-a transmis Lolei entuziasmul lui Octav în ziua în care s-a dus s-o ia de la muncă, să meargă să mănânce amândouă o pizza (pe banii Lolei, desigur). Lola era (săptămâna aceea) vânzătoare într-un magazin de bijuterii scumpe din centru.

— Țasta e tipul care te escalada printre farfuriile cu cartofi prăjiți? a întrebat-o Lola în timp ce încuia în vitrine de sticlă inele cu briliante, tiare cu diamante, butoni din platină și ceasuri cu rubine.

— El...

— Cel cu care te-ai iubit în liceu?

— Mhm...

— Îl mai iubești?

— Nu cred. Uneori. Habar n-am.

— Vrei să mai fi cu el?

— Nu, dacă m-a părăsit o dată, sigur o s-o facă din nou.

— E bun la pat?

— Nici vorbă.

— Atunci transmite-i că sunt extrem de ocupată și că poate să mă caute în zece ani, după ce mai învață lucruri și după ce-ți vei fi găsit și tu unul mai acătării, să fiu sigură că nu-ți frâng sufletul, bine? a mai spus Lola înainte să muște cu poftă din felia de pizza cu cârnați și tone de brânză.

Lola iubea mâncarea. Mânca de toate, când și cum apuca. Nu refuza nici cartofii prăjiți pe reșoul Oanei, nici prăjiturile cu nucă din Sfânta Sacoșă, nici ciorbele din cantinele studențești, nici caviarul de la petrecerile expaților. Savura fiecare îmbucătură, mesteca pe îndelete cu mormăituri, se murdărea pe bărbie, vorbea cu gura plină, mereu cerea încă o porție, iar la final își lingea degetele, să nu cumva să se irosească vreun gram de sos. Era un spectacol s-o privești pe Lola mâncând. Era un spectacol s-o privești pe Lola oricare-ar fi făcut. Și în somn era mai interesantă decât majoritatea oamenilor.

— Uite, poți să iei și felia asta de pizza, i-a spus Oana, recunoscătoare că Lola i-l lăsase ei pe acest bărbat pe care Oana oricum nu-l dorea și care nici prea multe aptitudini erotice nu dobândise, dar hei, era, cumva, al ei.

— Ți-am spus că te iubesc, moldoveanco? i-a șoptit Lola în timp ce-i lua din farfurie ultima felie de pizza.

Și Oana o iubea. O iubea nu doar pentru că era deșteaptă, descurcăreță, generoasă, deloc ranchiunoasă, frumoasă și caldă, ci mai ales pentru că o alesese pe ea să-i fie cea mai bună prietenă. Ea, care nu era nici deosebit de bună, nici exagerat de deșteaptă, aproape deloc descurcăreță, în schimb avea o claie mare de păr de culoare incertă.

— Lola, pot să te întreb ceva?

— Ia să auzim, i-a murmurat Lola printre molfăituri. Mamă, ce bună e pizza asta!

— De ce ești tu prietena mea?

Lola o privea peste felia de pizza, zâmbind.

— Serios, de ce eu? a insistat Oana. Tu ești atât de minunată, atât de mișto, ai fi putut să fii prietenă cu regina Angliei, cu Angelina Jolie, cu Maica Tereza, la naiba, ai putea fi prietenă cu Dumnezeu, dacă ai avea timp! De ce, în numele Sfintei Pizza, m-ai ales pe mine?

După o lungă pauză în care a mestecat tacticoasă ultimele îmbucături, Lola i-a spus:

— Pentru că ești complet diferită de mine. Pentru că ai răbdare. Pentru că ai un simț al umorului mult mai fin ca al meu și o inimă cât ferma de vaci a lui tata. La naiba, tu EȘTI Maica Tereza și Dumnezeu, doar nu ți-ai dat încă seama de asta. Luăm și desert?

Acum o alesese și el. Acest bărbat calm cum e cerul într-o noapte la munte. Acest bărbat care mirosea mereu a curat. Frumos, misterios și blând. Care vorbea atât de puțin. Care sigur știa atât de multe. Se mai văzuseră de câteva ori prin campusul studentesc, apoi merseseră la un film în timpul căruia ea îl luase de mână, șovăitor și cu transpirații, iar el încuviințase tăcut. Într-o seară înghețată de februarie, o invitasă la el, într-un apartament mare cu două camere, aflat la etajul al doilea al unei vile vechi. Andrei stătea aici cu chirie de mulți ani, îi plătea o sumă simbolică în fiecare lună proprietarului excentric care-l iubea ca pe un fiu. Domnul Emil era înnebunit după dulciuri, atât aflate deocamdată Oana despre el de la Andrei. Înainte să urce împreună în apartament, se opriseră la cofetăria din stația de autobuz, să-i ia bătrânului un carton cu savarine. Domnul Emil locuia la demisolul aceleiași clădiri și nu refuza niciodată cadouri care-i ridicau glicemia. Iar dacă ele erau oferite de o domnișoară drăguță pe care Andrei o aducea în vizită, cu atât mai bine. Oanei încă nu-i era clar dacă asta se întâmpla mai degrabă rar sau des, dar s-a bucurat să-l cunoască pe domnul Emil. Era, cu siguranță, un personaj interesant.

S-au întâlnit în centru, la ceasul de la Universitate, la 6 după-amiaza. El a ajuns primul, ca de fiecare dată. O aștepta privind absent strada, mașinile puține, luminile palide, cuplurile gălăgioase care treceau agale pe lângă el. Ea l-a luat de braț, el i-a zâmbit cu jumătate de gură, apoi ea a întrebat:

— Ce facem azi?

El era cel care făcea planul de obicei. Cunoștea orașul mult mai bine ca ea, trăia aici de când se știa. Pe ea oricum n-o interesa prea mult ce făceau, îi era suficient să fie lângă el.

— Mă gândeam să mergem la mine în seara asta, a spus el relaxat. Bem un ceai, stăm de vorbă în liniște...

Vai, s-a gândit Oana, și eu am un fir de la ciorap dus la vârf...

— Da, sigur, ce vrei tu, chiar sunt curioasă să-ți văd bârlogul! i-a răspuns entuziasmată.

Au pornit împreună spre cea mai apropiată stație de autobuz, au așteptat câteva secunde sprijiniți unul de altul, privind în direcții diferite, apoi a venit autobuzul, s-au urcat rapid, s-au așezat în picioare lângă geamul mare de la mijloc și au mers până la capăt, mai bine de o jumătate de oră. El stătea în spatele ei și se ținea de bară cuprinzând-o între brațele lui puternice. La curbe și la hopuri, corpurile lor se lipeau pentru o secundă, iar Oana simțea mici valuri de curent care-i porneau din stomac către ovare și către cerul gurii. Îi privea cu coada ochiului mâinile mari, străbătute de vene puternice, degetele lungi, cu unghii îngrijite, ceasul cu cadran alb și mare care-i ieșea de sub mâneca gecii. Andrei simțea și el, din când în când, câte-un fior care-l făcea să strănute: părul ei îi gâdila nasul.

Când autobuzul a parcat la capăt, Oana visa ceva frumos, cu rochie de mireasă și mulți copii bruneți ca el, timizi ca ea. Andrei a coborât primul, i-a întins mâna s-o ajute să coboare, apoi a lăsat-o încet pe lângă el, cu mâna mică a Oanei cuibărită în palma lui caldă. S-au oprit scurt la cofetăria din stație, de unde au cumpărat prăjituri pentru domnul Emil.

Au mai mers pe jos cinci minute printre blocuri cu trei etaje, înconjurate de spații verzi ascunse sub covoare subțiri de zăpadă înghețată.

S-au oprit în dreptul unei scări luminate, el i-a deschis ușa, apoi au coborât câteva trepte până la o ușă din lemn brun. Andrei a bătut scurt, apoi au ascultat amândoi pașii târșâiți, de papuci de casă cu tălpile desprinse, ai domnului venerabil și iremediabil îndrăgostit de prăjiturile de la colț.

Domnul a descuiat trei rânduri de yale, apoi a strecurat prin ușa crăpată un nas ascuțit, pe care se sprijineau ochelarii cu ramă din baga aurită. Chipul i s-a luminat imediat ce l-a recunoscut pe bărbatul înalt și brunet. A început să turuie cu încântare, deschizând ușa larg.

— Salut, Andrei! Ce faci, prietene? Bună seara, tânără și fermecătoare domniță! Intrați un minut în peștera unui bătrân pirat? Ooo, dar ce de-a păr!

Purta un halat din mătase, prins cu cordon peste o pijama simplă din bumbac, papuci de casă cu garnitură din blană sintetică neagră,

iar la gât îi atârna o eșarfa din mătase pepit. Avea o barbă albă îngrijită, tunsă scurt, era complet chel, iar din buzunarul halatului i se șteia un ziar făcut sul.

— Nu stăm, Emil, am venit doar să-ți aducem astea, i-a spus Andrei, întinzându-i punga albă cu prăjituri.

— Aaaa, mi-ați adus savarine, înțeleg deci că avem în desfășurare o treabă serioasă! a spus Emil făcându-le cu ochiul.

Andrei a zâmbit, inima Oanei a făcut un salt. *Treabă serioasă, a spus? Adică o relație sau așa ceva?*

Au urcat împreună în tăcere două etaje de scări înguste și abrupte. În dreptul ușii pe care era montată cifra 7 cât palma ei de mare, Andrei a scos cheile, iar Oana s-a gândit: *7 e numărul meu norocos. TREBUIE să fie ceva serios.*

A intrat timidă în holul larg. Andrei a aprins lumina, sigur pe el, a luat paltonul Oanei și l-a prins în cuier, alături de geaca lui neagră. A aruncat cheile într-un coș mic agățat de perete, apoi a invitat-o din priviri să intre. Oana și-a scos cu mare grijă cizmele negre, și-a ascuns găurile din ciorapi sub talpă și a intrat în tăcere în sufrageria mare, în care stăteau stinghere o canapea de două persoane care avea cel puțin o sută de ani, o bibliotecă mică, înțesată cu cărți, un ficus uriaș într-un ghiveci alb și o masă de cafea plină cu reviste de fotografie. Fără perdele sau draperii, fără covor, lustră, comodă de televizor, scaune sau fotolii. Camera putea fi ușor confundată cu sala de așteptare a cabinetului unui stomatolog, lipsea doar mirosul steril de dezinfectant și dinte ars cu freza.

Pentru câteva secunde, Oana s-a gândit că poate el nici nu locuia acolo, poate acesta era doar un loc de întâlnire, cuibul unde aducea fetele ca să le impresioneze. Apoi însă l-a privit și s-a simțit imediat rușinată pentru gândul ei murdar. Nu părea genul cuceritor. Era prea serios, prea distrat și rupt de restul lumii pentru a fi un Don Juan.

— Ceai? a întrebat-o el.

— Da, sigur, te ajut să-l faci? s-a oferit Oana, cu gândul secret de a iscodi bucătăria, pentru a mai afla câte ceva despre băiatul acesta cu mobilă și cuvinte puține.

Dar el nu s-a lăsat spionat. Avea ritmul lui, la care nu era dispus să renunțe.

— Stai aici, vin imediat.

A dispărut la bucătărie. Oana s-a învârtit câteva minute prin camera goală, căutând indicii despre locatarul ei. N-a găsit niciun obiect personal. Pe pereți nu atârnavă niciun tablou și nicio fotografie. Revistele de pe masă erau vechi și uzate, pline de fotografii alb-negru cu fotomodele slabe sau zgârie-nori din America. Pe peretele opus intrării în cameră se afla o ușă albă din lemn, probabil spre dormitor. Fără să vrea, Oana s-a întrebat dacă și când va fi invitată și acolo, ce

fel de pat ascunde, dacă pe noptieră va găsi vreo carte, dacă în șifonier se ascund ciorapi negri sau colorați, cămăși sau tricouri, dacă Andrei doarme în pijama sau gol...

Așa a găsit-o Andrei, cu ochii lipiți de ușa albă, visând cu ochii deschiși și obrajii arzând de rușine. A pus pe măsută cele două căni cu ceai și s-a așezat pe canapea, cu ochii la ea.

S-a așezat și ea, față în față cu el, și s-a pus pe vorbit, ca să-și ascundă nerăbdarea, curiozitatea, emoția. Din când în când, strecura câte-o întrebare la care el răspundea scurt:

— Stai de mult aici?

— De cinci ani.

— Singur?

La asta nici măcar nu i-a răspuns, doar a încuviințat din cap, cu un zămbet atât de vag încât ar fi putut fi ușor confundat cu un tic.

Oanei i-ar fi plăcut să afle mai multe despre Andrei, dar, pentru că el era atât de zgârcit cu vorbele, îl inunda cu povești despre ea. După aproape o oră de turuiala fără sens, Andrei a rugat-o în sfârșit să tacă. Și ea a tăcut, cu un suspin.

Nu prea cunoștea liniștea. Liniștea o obliga să existe, să fie atentă la ea, la ce simte, la ce aude, la ce gândește.

Privirea lui ajunsese la degetele ei lungi și slabe, cu unghii mici, rotunde, tăiate mereu foarte scurt. Fără să-și dea seama, Oana își rupea cu unghia arătătorului pielea degetului mare. Mereu făcea asta când era agitată și nesigură. Un gest de copil stresat, trimis la colț de prea multe ori, deși părinții ei nu făcuseră asta niciodată. Uneori își rupea pielețele unghiilor până îi dădea sângele. Își ducea apoi repede degetul în gură, să oprească durerea ascuțită și sângele cu gust metalic.

Andrei și-a așezat mâna lui mare și caldă peste degetele ei care se rupeau unele pe altele. Oana s-a oprit și l-a privit din nou.

— S-a răcit ceaiul, a spus ea șoptit.

— Ai vrea să rămâi aici în noaptea asta? i-a răspuns el.

Ea a tăcut, cu ochii într-ai lui. Nu știa ce voia. Cu siguranță i-ar fi plăcut să rămână așa, cu genunchiul lipit de al lui, cu mâinile lui calme peste degetele ei nervoase, cu ochii la buzele lui tăcute, cam o viață și încă ceva pe deasupra. Se temea însă. Se temea de tăcerea și misterul lui. Se temea de ce va crede el despre o fată care acceptă să i se strecoare în pat atât de ușor. Se temea de ce va urma a doua zi, a doua noapte, se temea că se va îndrăgosti de el atât de tare încât toată viața ei de-atunci înainte avea să fie doar despre el. Și nu era sigură dacă asta ar fi fost bine sau rău.

Avea dreptate să se teamă. Din păcate, sau din fericire, era deja prea târziu.

— Da, i-a răspuns timid. Dar să mai stăm aici puțin...

— Eu nu mă grăbesc, a liniștit-o el.

El nu se grăbea niciodată. Nimic la el nu exprima vreodată vreo urgență. Nimic nu era suficient de important cât să-l convingă pe Andrei să meargă mai repede, să vorbească mai repede, să-și miște haotic mâinile sau trupul.

Așa era el? Sau ceva îl făcuse așa? Ce ascundea încruntătura lui mereu prezentă? De unde atâta răbdare, atâta timp pentru toate? De ce atât de puține cuvinte mereu?

El i-a atins părul. S-a aplecat spre ea, privindu-i buzele.

— De ce te-ai despărțit de fosta ta iubită? l-a întrebat brusc Oana, surprinzându-se chiar și pe sine cu un asemenea subiect îndrăzneț.

A certat-o scurt cu privirea. Ridul dintre sprâncene s-a adâncit, colțurile gurii i-au coborât pentru o fracțiune de secundă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

A tăcut câteva secunde, apoi a spus, dezamăgit:

— Mă duc să arunc ceaiul ăsta, nu mai e bun de nimic. A luat cămile de pe masă și a dispărut cu ele la bucătărie.

Oana își frământa palmele în poală, gata-gata să izbucnească în plâns. *Ce proastă sunt, ce mi-o fi venit... L-am pierdut, l-am supărat, am atins un punct sensibil fix când nu trebuia, eu și nevoia mea de a spune tâmpenii, la naiba.*

S-a ridicat grăbită, s-a dus în hol și și-a tras cizmele în picioare. Trebuia să dispară.

Atunci a ieșit Andrei din bucătărie cu două căni din care se înălțau aburi.

— Nu pleca încă, i-a spus cu voce scăzută.

Oana șovăia, cu ochii în pământ. Andrei i-a ridicat bărbia cu un deget și a privit-o direct.

— Te rog.

Oana s-a aplecat din nou, a desfăcut încet fermoarele cizmelor, și le-a scos lent din picioare, le-a lăsat să cadă pe parchetul vechi și l-a urmat pe Andrei înapoi pe canapea. Tocmai ratase singura ei șansă de a fugi cât o țineau picioarele de vraja acestui om diferit de toți oamenii.

Au mai stat o vreme pe canapea, bând ceai și vorbind (mai mult ea), privindu-se, cunoscându-se. Trecuse de miezul nopții, Oanei i se închideau ochii. La ora aceea, fie sforăia în patul ei de jos, cu cartea căzută lângă pat, fie se ruga de Lola să plece din club, dorindu-și cu ardoare să sforăie în patul ei de jos, în camera de cămin.

— Hai să mergem la munte! i-a spus el dintr-odată.

Oana a crezut că n-a auzit bine. *Unde să se ducă? Și mai ales când? Și cu ce?*

— Am la mine mașina unui amic. Dacă pornim acum, în trei ore suntem pe pârție la Sinaia.

— Dar eu nu știu să schiez...

— Nici eu. Nu mergem la schi. Mergem la munte. Bem o cafea, la 7 dimineața suntem înapoi, tu te duci la muncă, eu îmi pregătesc geanta foto și plec la uzină să fac poze.

Oanei i-a trecut prin cap că nu era deloc pregătită pentru munte, era în fustă și ciorapi (rupți la vârf), cu cizme cu toc și palton de lână, fără căciulă și fular, nici vorbă de mănuși. Dar cui îi trebuie mănuși pe pârție când de mână te ține un bărbat atât de frumos...

— Hai!

S-au încălțat în viteză, și-au tras pe ei hainele și-au coborât în grabă scările înalte. Andrei a avut nevoie de câteva secunde să-și aducă aminte care era mașina amicului și unde era parcată. A descuiat cu cheia mică portiera din dreapta a Daciei portocalii, i-a deschis ușa Oanei, care s-a strecurat în scaun suflând de zor în palmele deja reci.

Andrei s-a urcat și el la volan, a pornit motorul după trei încercări ratate, a dat încet în spate și au pornit. Tot drumul au ascultat Radio Romantic, din când în când se priveau pe fugă în ochi, când atenția lui Andrei nu era îndreptată către șoseaua goală.

Așa a fost prima lor noapte împreună. Peste 200 de kilometri în mașină, mai puțin de treizeci de cuvinte rostite, o cafea de la benzinărie băută pe pârția pustie, multe planuri nerostite, frig pe dinafară și cald pe dinăuntru. A doua zi de dimineață, Oana a coborât din Dacia portocalie în fața căminului ei, iar Andrei i-a spus prin geamul deschis, înainte de a demara în viteză:

— Săptămâna viitoare lipsesc, te caut eu când mă întorc.

Și dus a fost.

Săptămâna care a urmat a fost chinuitoare pentru Oana, care era convinsă că Andrei n-o s-o mai caute. Pesemne drumul la munte fusese un soi de test pe care ea reușise să-l pice. Sau poate o dusesse la munte ca să nu trebuiască s-o primească în dormitorul lui. Poate de fapt nici n-o plăcea în felul acela, poate avea nevoie doar de companie, orice fel de companie.

Însă în următoarea seară de vineri, când Oana juca Monopoly cu colegele ei de cameră, lipsită de orice chef, cineva a bătut la ușă. Ea a sărit să deschidă, sperând că era el. El era.

— Hei, salut!

— Cred că ar fi bine să te muți la mine, i-a răspuns el în loc de salut.

Și ea exact asta a făcut. În seara aceea a plecat la el acasă, după ce și-a înghesuit în rucsac o pijama, o pereche de șosete, periuța de dinți și cartea pe care o citea.

Plec. O să vii după mine?

Locuiau împreună de aproape o lună. Hainele ei puține și mici se odihneau pe un raft alături de hainele lui puține și mari, aproape toate negre. Periuța ei de dinți se sprijinea de a lui, în paharul gri, opac, de pe etajera din baie. Cizmele ei vechi și posace stăteau aliniate în hol lângă bocancii lui din piele cu cataramă și lanț. Cartea ei aștepta seara pe noptieră, alături de pastilele lui pentru somn.

Oana încă nu se dezmeticise. De cel puțin treizeci de ori pe zi i se părea că visează. Apoi el o atingea cu degetul pe mână sau pe obraz și ea zâmbea: era adevărat. Trăia cu adevărat povestea de iubire la care nici nu îndrăznise să viseze. Acest bărbat bun, cald, sensibil și nespus de frumos era al ei. O mângâia, o săruta, se lipea de ea de parcă altfel n-ar mai fi putut să respire. O privea ca pe cea mai frumoasă făptură din lume, îi parcurea cu buricele degetelor fiecare centimetru de piele, o mirosea, o alinta, o gusta, se hrănea cu ea, iar ea creștea, inima ei se umfla încât uneori avea impresia că o să dea pe-afară, că o să-i iasă sufletul pe ochi și pe urechi, că n-o să mai poată merge, vorbi, vedea, de-atâta fericire.

Noptile lor erau dense, pline, niciuna la fel cu alta. Uneori începeau domestic, cu ei doi pregătind împreună cina. Ea nu știa să facă altceva decât cartofi prăjiți la ceaun, cu usturoi și telemea, și ouă ochiuri. El însă știa să gătească o mulțime de lucruri și o făcea cu o bucurie pe care Oana avea impresia că nici sexul nu i-o aducea. Făcea mișcându-se într-un fel de dans tăcut tot felul de paste, budinci, carne fragedă la cuptor cu garnitură de gutui, pește în folie cu legume sotate, supe-creme fine, prăjituri scaldate în sos de vanilie, iar Oana îl ajuta, îl privea topită cum se învârte agil printre tigăi și oale, cum presară un dram de oregano aici, un praf de piper roșu dincolo, *roșu, nu negru, îi dă cu totul alt gust*, puțin vin, o linguriță de miere, un fir de șofran (până la el, Oana nici măcar nu auzise de condimentul auriu). Când totul era gata, Andrei desfăcea o sticlă de vin sau aducea din frigider una deja începută. Turna în pahare, în timp ce Oana punea masa. Farfuriile erau desperecheate, ciobite sau crăpate, furculițele erau din alt set decât lingurile, dar nici unuia dintre ei nu-i păsa.

Mâncau încet, sorbind din paharele mari. Vorbeau puțin și se priveau pe furiș pe deasupra farfuriilor aburinde. Fiecare își plămădea un vis al lui în jurul celuilalt. Visele lor erau doar pe alocuri asemănătoare. În fiecare seară, Oana se amețea de la vin, iar el se amuza pe seama ei și se oferea să o conducă în dormitor, nu înainte de a-i promite solemn că nu va profita de inocența ei. Ea, desigur, abia aștepta ca el să-și încalce promisiunea, ceea ce se și întâmpla, uneori încă din bucătărie, alteori în sufragerie sau în dormitor, dacă reușeau

să ajungă până acolo.

Andrei era la fel de lent și tihnit în pat cum era în toate celelalte. Părea că are tot timpul. Noapțile lui erau mai lungi ca ale noastre, clipele erau mai rotunde, curgeau lent una după alta ca picăturile mari de apă care se scurg cu încetinitorul dintr-un robinet vechi. Nu spunea niciodată nimic, privea însă mult. Își folosea nările, buricele degetelor și gura pentru a explora fiecare curbă a corpului ei, îi asculta respirația și gemetele prelungi ca să știe când și cum să facă încă un pas, când și unde să-și mute mâinile, buzele, corpul.

Uneori n-o săruta nici măcar o singură dată. Doar își apropia capul de al ei și respirau împreună, atingându-și încet obrajii, părul, aerul expirat. Dacă ar fi avut spectatori, sigur aceștia ar fi avut nevoie de pastile de inimă. Totul era foarte intens și dens, ca o melasă cu miros de trup de om în care el și ea se mișcau într-un ritm dictat de el, savurat de ea.

El amâna mult momentul pe care ea îl aștepta, fierbând, de minute bune. O înnebunea cu atingerile, cu respirația lui caldă răsturnată peste ea, o făcea să tremure de nerăbdare, de pasiune, de nici ea nu mai știa ce, *hai odată, omule, că or să-mi explodeze vaginul și ovarele, intră odată, să te simt, să te am...* El îi auzea gândul și-i asculta rugămintea. Intra încet, cu răbdare, milimetru cu milimetru, în timp ce Oana nu mai știa care-i corpul ei și care-i al lui, cum o cheamă, de unde vine și unde se duce. Dansau așa împreună o vreme, ridicându-se unul pe altul, trăgându-se și împingându-se, ținându-se de mâini și de picioare, apucându-se de păr, de umeri, de degete, icnind și gemând, până când explodau într-un balsam dulce, care le curgea încet prin vene, din abdomen către membre și unghii, până în vârful părului.

Oana simțea cum îi vibrează dinții și ochii. Încerca să nu se miște niciun milimetru, ca să nu piardă moleculele de plăcere, să nu se disipeze, să nu se dilueze, să nu rămână fără fericirea asta chimică pe care o simțea atât de acut și pe care n-o cunoscuse niciodată până la el.

Peste câteva secunde se lăsau amândoi pe spate, transpirați, storși, el cu ochii închiși, ea cu ochii la el.

Doamne, ce frumos e! Își spunea Oana în minte, cu voce tremurată. *Cred că n-am fost niciodată atât de...*

Nu-și ducea niciodată gândul până la capăt. Îi era frică. Și puțin rușine. Ce prostie mai e și asta, să-ți tremure vocea interioară... *Dar of, că frumos mai e...*

Se simțea ca eroinele acelea din filmele de duzină, seduse de tineri perfecți care mereu plecau cu alta mai frumoasă, deșteaptă, bogată, oricum, în niciun caz cu celelalte, cu fetele cumiți, simple, absolvente de litere, traducătoare pentru reviste tehnice nemțești, care purtau haine croșetate de bunicile lor de la țară.

El adormea curând așa, gol, cu chipul senin, iar ea îl învelea cu cearșaful alb din bumbac. Se ridica să se spele, apoi își punea pijamaua groasă, se strecura sub pilota grea și citea câteva rânduri din romanul lui Tolstoi, ca să se desprindă de el măcar pentru un sfert de oră. I se părea că, dacă i se oferă cu totul, o s-o ia razna. Cărțile, traducerile și Lola erau singurele lucruri din viața lor care-i ofereau o pauză de la el. Altfel, Andrei acaparase totul. Mintea ei, ochii, degetele, urechile, splina și rinichii, totul în ea funcționa pentru el. Până și părul ei mirosea a el.

Lolei nu-i spusese mare lucru despre bărbatul acesta grozav. Se temea nici ea nu știa de ce. De când o cunoscuse, Lola era cea fericită, Lola era cea care se îndrăgostea (doar ca să-i treacă peste trei zile), ea făcea sex nebun și număra orgasmele ca porumbeii pe stâlp, Lola povestea despre aventuri bune, planuri ireale, nunți ca-n basme și bărbați care-o făceau să vibreze. Oana era spectator pasiv la spectacolul colorat al vieții prietenei ei, fără să îndrăznească să spere că va trăi vreodată măcar una dintre poveștile de iubire pe care Lola le traversa zgomotos una după alta, uneori mai multe în același timp. Oana era cea care aștepta iubirea, Lola o trăia. Oana nu cunoștea bărbați interesanți, nu avea relații adevărate, ea își vedea de traducerile ei scurtoase și de pachetele cu mâncare de la mama, Oana își spăla ciorapii în lighean cu săpun de casă, iar cele mai aventuroase zile ale ei erau cele în care pleca acasă la părinți și nu găsea loc în tren, urmând să călătorească șase ore în picioare pe un culoar înghețat și plin de fum.

Se temea că, dacă-i va povesti Lolei că acum un bărbat atât de misterios, de frumos, de bun și de fascinant a ales-o pe ea, o iubește pe ea, își întinde oasele lungi alături de ea în fiecare seară, Lola n-o s-o mai vrea alături. Sau poate va dori să-l cunoască și ea pe acest cavaler, iar dacă asta se va întâmpla, el, ca toți ceilalți băieți din viața ei care o văzuseră pe Lola, va fi prins ca o muscă în plasă.

Nu, Lola nu trebuia să știe. Nu încă.

Desigur, Lola bănuia că s-a schimbat ceva în viața Oanei. Prietena ei o evita, pentru prima oară în șase ani de când se cunoșteau. Oana nu mai era în camera ei de cămin când Lola pica neanunțată în vizită, s-o ia în club sau la masă. Oana n-o mai căuta la magazinul de bijuterii și refuza invitațiile ei la plimbare prin magazine. Oana nu mai ieșea niciodată în club. Lola bănuia că la mijloc e un bărbat pe care prietena ei îl ține secret. Se bucura pentru ea și nu insista să afle mai multe, oricum era sigură că, dacă ar fi fost ceva serios, Oana i-ar fi spus în cele din urmă, iar dacă n-ar fi fost, atunci la ce bun să mai afle? Își vedea de concertele ei de karaoke în cluburi, de scurtele ei excursii la Paris sau Londra alături de studenți Erasmus, de nopțile bune și de flirturile intense, dar scurte, cu bărbații bogați care treceau pragul

magazinului de bijuterii în care lucra. Bărbații veneau să cumpere inele de logodnă pentru iubitele lor, dar plecau cu gândul la Lola.

Oana exista acum pe o altă planetă. Nu știa nimeni în afară de ea cât de frumoasă era nebunia pe care o trăia. Nici mamei ei nu-i spusese, nici tatălui ei. Ar fi fost greu să le explice cum de acceptase atât de ușor să se mute cu un bărbat pe care îl cunoștea atât de puțin, să facă dragoste cu el, să viseze deja la o casă plină de copii care să semene cu el. Ea, care era atât de precaută și de ghinionistă în amor... S-ar fi speriat bieții oameni, și-ar fi luat concediu medical și s-ar fi aruncat în tren să vină s-o salveze.

Nu, părinții ei nu trebuiau să afle, nu încă.

Oana se ducea sâmbăta la gară să ia pachetul greu cu bunătăți de la mama ei, făcea astfel încât să fie la cămin în serile în care o suna tatăl ei la telefonul din ghereta doamnei Nițu, din când în când mai suna acasă și ea, de la serviciu, preț de câteva minute în care mințea cu nerușinare despre cât de plictisitoare era viața ei, cum nu făcea nimic altceva decât să traducă, să citească, să mai iasă la o pizza cu Lola, să joace cărți cu colegile de cameră și să-și caute un serviciu stabil.

Nimic despre Andrei.

Andrei, care-i ocupa acum fiecare celulă, fiecare gând, zâmbet și suspin.

Mai dormea uneori la cămin, când Andrei era plecat în deplasare. Nu-i plăcea să rămână singură în casa lui, deși avea chei, Andrei i le dăduse în prima seară când dormise la el. I se părea că pereții au ochi și urechi care se închideau când el era acolo, dar când el lipsea, casa devenea vie. I se părea că aude șoapte și voci, dulapurile trosneau, umbrele se mișcau. Nu credea în fantome, pur și simplu nu se simțea în largul ei acolo, așa că atunci când el dimineața o anunța că pleacă pentru o noapte, două sau trei, Oana își lua rucsacul și se muta înapoi, temporar, la cămin.

Andrei nu-i dădea niciodată prea multe detalii despre munca lui sau despre ce făcea când nu erau împreună. Așa era felul lui: nu-i plăcea să vorbească, despre nimic. De parcă nimic nu era suficient de important cât să merite rostit, tulburând astfel liniștea unei priviri.

Oana știa că e fotograf. Avea o geantă plină de aparate foto complicate, cu obiective mai lungi sau mai scurte. În debaraua din apartament se ascundeau reflectoare, corturi albe care se pliau în huse subțiri, becuri și trepiede. Știa și că uneori făcea ședințe foto în sufrageria lui, folosindu-se de cei doi pereți albi goi ai camerei, pe care-i popula, probabil, cu diverse obiecte de decor, în funcție de scopul și tema sesiunii foto. Nu știa prea bine ce fel de poze face, pentru cine lucrează, fiindcă nu-i arătase niciodată vreo poză făcută de el, dar era sigură că era un fotograf foarte bun. Andrei n-avea cum să fie altfel decât foarte bun în orice făcea. Se gândea că probabil de

asta și era atât de tăcut: trăia exclusiv prin imagini. Se uita și vedea tot, te privea și exprima tot ce era de exprimat doar privind. Vorbea ocazional, doar când era obligat.

Omul obișnuit are nevoie de cuvinte. De multe, multe cuvinte, de cuvinte care repetă ce-au spus cuvintele dinainte, de cuvinte care subliniază, care scot în evidență, de cuvinte care neagă evidența, de multe explicații, detalii și sinonime pe care o simplă privire nu le poate cuprinde.

Andrei însă nu era un om obișnuit.

Într-o seară de vineri de la sfârșitul lui februarie s-au despărțit prima oară.

De dimineață au plecat amândoi în grabă, el pentru un reportaj foto la un meci de handbal, ea pentru un interviu de angajare la un service auto care lucra cu expați nemți. Faptul că vorbea fluent germana era un avantaj. Au stabilit că se vor revedea acasă la Andrei pe seară, în jur de ora 6, când aveau să facă împreună *coq au vin*.

Oana nu a reușit să facă o figură frumoasă la interviu, pentru că a respins categoric avansurile ridicol de evidente ale patronului. La câteva minute după ce s-a așezat pe scaunul de plastic, Oanei i-a fost clar că oamenii căutau nu doar o tânără care să facă programări și să le zâmbească frumos, în germană, clienților, ci una care să-i și însoțească după program pe la petreceri și prin hoteluri, dar numai după ce patronul însuși ar fi verificat cu mâinile lui CV-ul intim al candidatei. Când bătrânul, după zeci de apropiări pe care ea le-a ignorat elegant, i-a pus o mână lipicioasă pe genunchi, surâzându-i lasciv cu un canin de aur, Oana a sărit ca arsă de pe scaun, și-a tras fusta în jos peste genunchi de era s-o rupă, i-a strigat omului printre dinți un *Schwein* (care, judecând după privirea lui, mai degrabă i-a plăcut tipului decât l-a jignit) și a ieșit pe ușă ca o furtună. Înainte de a părăsi definitiv clădirea, le-a strigat fetelor de pe culoar, care așteptau alinate ca niște fecioare să intre la pipăit, adică la interviu:

— Fetelor, ăsta caută curve!

Niciuna nu s-a clintit de la locul ei, iar Oana a presupus că fetele aveau calificarea necesară pentru cerințele postului, așa cum le rezumase ea, și a ieșit tremurând într-un ger cumplit. Și-a strâns poșeta goală sub braț, și-a ridicat gulerul paltonului ponosit și s-a gândit unde să se ducă. De redacția revistei tehnice n-avea niciun chef după eșecul de mai devreme. Ar fi putut lua tramvaiul până la cămin, iar acolo să se strecoare sub pilota de la bunica, să citească niște sute de pagini de literatură rusă în timp ce colegele ei șușoteau despre ale lor, ca de obicei. Asta sigur ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. În loc de asta, a decis să meargă la Lola la serviciu, să o scoată la o țigară în spatele magazinului.

Lola însă nu era la serviciu, își luase o zi liberă.

— Din senin! i-a strigat colega ei mai în vârstă, supărată că trebuia să se ocupe singură de tot magazinul. Lola are zilele numărate aici, să-i transmiți asta de la mine! Săptămâna trecută a plecat mai devreme în cinci zile din șase, iar săptămâna asta e a treia zi când nu apare. Și să-ți mai zic una: îl anunță pe șef că nu vine cu două ore înainte de începerea programului. Păi asta e bătaie de joc! Muncesc aici de zece ani, am avut nu știu câte colege în magazin, dar atâta lipsă de bun-simț n-am pomenit!

Oana a suportat cu stoicism ploaia de nemulțumiri a doamnei. Până la urmă nu pentru asta sunt prietenii? Să ia în locul tău câte-o săpuneală? Apoi s-a îngrijorat. De ce lipsea Lola de la serviciu? E drept că, de când o știa, Lola ducea o viață foarte dezorganizată, dar de serviciu se ținea, așa era învoiala cu tatăl ei, care încă o susținea financiar: el o ajută, ea merge la serviciu, orice serviciu vrea ea, până când, desigur, va ajunge celebră și bogată și atunci ar fi avut voie să se lase pe tânjală.

Fusese atât de absorbită de propria ei viață încât nici nu-și pusese problema că Lola ar fi putut avea necazuri. Era atât de fericită încât nefericirea ca idee încetase să mai existe. Oana simțea că în săptămânile acelea nimeni nu suferea din dragoste, nimeni nu era bolnav, nimeni nu putea să moară. Fericirea ei era atât de mare încât făcea să se miște tot Universul.

Lola e puternică, sigur e bine.

Își repeta asta tot mai des pe măsură ce o voce mută din stomac îi șoptea fix contrariul. Simțea că ceva nu e în regulă.

S-a urcat în autobuzul care mergea spre apartamentul lui Andrei, cu gândul s-o sune pe Lola. De la cofetăria din colț și-a luat, cu ultimii bani din portofelul secat, o merdenea și un iaurt pe care să le mănânce pe post de prânz, în așteptarea cinei cu *coq au vin* pregătit cu Andrei. Îi făcuse cu ochiul și tava cu amandine însirocate, cu cireașă confiata în vârf, dar nu mai avea niciun ban, așa că a înghițit în sec și s-a grăbit spre casă. A format numărul Lolei pe telefonul cu disc de trei ori la rând. Niciun răspuns.

Așezată pe scaunul cu spătar pe care de obicei stătea el, a băut iaurtul subțire și a mestecat încet de tot merdeneaua prea sărată. A închis ochii, ca să-și amintească mai ușor chipul lui. Iată-l: pielea albă, sprâncenele groase, ochii negri, nasul puternic, buzele cărnoase, încruntătura de deasupra nasului, părul rebel, gâtul lung, mâinile mari, cu degete fine, puloverul negru de sub care se ițește, la guler, un tricou alb.

Nu-i plăcea casa aceea fără el. Nimic nu-i plăcea fără el. Când erau împreună, totul vibra. Fără el însă îi era frig și frică. Se simțea ca într-un muzeu al figurilor de ceară.

A strâns cu muchia palmei cojile de aluat de pe masă, a aruncat la

gunoi sticla goală de iaurt și hârtia de patiserie, a mai aruncat un ochi să se asigure că lasă totul în ordine la bucătărie (pentru Andrei, ordinea era foarte importantă), apoi și-a scos fusta neagră, ciorapii groși, puloverul de lână și cămașa albă. Așa, în maiou și chiloți de bumbac, s-a băgat sub plapuma grea și a citit o vreme, apoi a adormit buștean.

S-a trezit buimacă, afară se întunecase deja. S-a ridicat cu greu și s-a dus în holul de la intrare, să se uite la ceas. Era 5 după-amiaza, Andrei urma să sosească.

Și-a tras pe ea treningul grenă de la mama ei, cu fermoar lat și buzunare false, și s-a dus la bucătărie să-și facă un ceai. Și-a adus aminte de Lola, așa că a revenit în sufragerie și a sunat-o din nou. Niciun răspuns. A format apoi numărul căminului în care locuia ea, a salutat-o respectuos pe doamna Nițu și a rugat-o să o cheme la telefon pe Maria, colega ei de cameră din Vaslui.

Doamna s-a arătat amabilă, mai ales că știa că a doua zi Oana urma să primească de acasă Sfânta Sacoșă de rafie cu bunătați, și, după ce s-a interesat discret dacă mama Oanei va strecura acolo și ceva șnițele de pui cu usturoi, iar Oana a confirmat scurt, a pornit spre camera 107 de la etajul 1. Peste câteva minute a auzit vocea subțire a kolegei din Vaslui.

— Alo, ce faci, fată, mai trăiești?

— Maria, spune-mi, a trecut Lola prin cameră zilele astea?

— Da, a tot trecut, ultima oară aseară, era destul de nervoasă și cam palidă, tot întreba de tine, noi i-am spus că nu prea mai stai pe la cămin, ne-am oferit să o ajutăm, dar a ieșit val-vârtej. Azi n-a mai trecut.

— Nu v-a spus nimic?

— Nimic. Auzi, fată, pune maică-ta mâine în pachet și niște ciorbă cu perișoare? Că ne topim de poftă...

Oana a închis, cu sufletul cât un purice. Lola nu era bine. Ar fi pornit s-o caute, dar unde? De o lună nu mai știa nimic despre prietena ei cea mai bună. Se simțea ca o nemernică.

Fusese atât de preocupată de propria-i fericire încât nu luase în calcul că poate alții aveau nevoie de ea. Oare se îmbolnăvisese? Se certase cu vreun nou iubit? Avea probleme cu tatăl ei? Cu banii?

Oana se foia de colo-colo în bucătărie, punând la loc câte-o farfurie, curățând și tocând mărunț o ceapă, ca să aibă o scuză bună pentru lacrimile care-i curgeau pe chip.

S-a făcut 7 și Andrei nu ajunsese. Nu se mai întâmplase niciodată să întârzie. A dat drumul aparatului mic de radio de pe frigider. Celine Dion se tânguia pe ritmuri lente, iar Oanei îi venea să fugă în lume. Îi era foame. Și-a întins pe o felie de pâine o lingură de zacusca de la bunica. A mâncat-o în picioare, cu ochii când pe geam, când la ceasul

de perete din hol.

Din când în când auzea pași pe casa scării și se apropia grăbită de ușa de la intrare. Nu era Andrei însă, ci vecini care se adunau înfrigați acasă după cea mai geroasă zi din an.

De ce nu vine? De ce nu sună? I s-o fi întâmplat ceva? E cu altă femeie?

Se învărtea de colo-colo, îi era frig și foame. Iubitul ei și prietena ei cea mai bună nu erau de găsit.

S-a făcut 9 seara. Niciun semn. A încercat din nou la Lola, niciun răspuns. Speriată, nervoasă, îngrijorată, rănită, s-a apucat să-și strângă lucrurile în rucsac. Se gândea că, dacă se duce în camera ei de cămin, acolo ar fi putut-o găsi Lola, dacă ar fi avut nevoie de ea. Aici era complet ruptă de realitatea ei, în apartamentul cu numărul 7 n-ar fi găsit-o nici prietenii, nici colegele de cameră, nici părinții ei, pentru că așa-și dorise ea: să țină secretă relația ei perfectă cu Andrei.

Perfectă. Ce tâmpenie! Întârzie cu orele fără să-mi dea un semn, mă abandonează singură la el acasă, nu-mi spune niciodată nimic despre el, iar eu stau și-l aștept ca o prințesă despletită, frângându-mi mâinile în poală și adunând la picioare găleți de lacrimi de dor. Ce film prost! Gata, plec!

I-a scris lui Andrei un bilet pe care l-a lipit cu un magnet de frigider.

Mi-e foame și frig. Plec la cămin. Sper că ești bine. Știi unde mă găsești. Te iubesc.

A tăiat cu pixul ultimele două cuvinte atât de nervos încât a rupt foaia. A lăsat rucsacul jos și s-a trântit, epuizată, pe canapea. Dacă voia să prindă ultimul autobuz, trebuia să se grăbească. Îi era, însă, foarte greu să plece. Voia să fie acolo când el intră în casă, obosit și înghețat, să i se atârne de gât, să se lipească de el, să-i sărute mâinile mari și reci, să-l dezbrace încet, să-i scoată ghețele pline de zăpadă, să-l tragă după ea în pat, acolo să-l alinte și să-l mângâie până îi simte sângele cald mișcându-se de colo-colo sub piele, să-i spună că-l iartă, că de fapt i-a plăcut să-l aștepte, dar că-l roagă să nu mai întârzie așa, fără s-o anunțe, că o să moară de dorul și de grija lui.

Apoi s-a decis, a mia oară, să plece. Dacă alerga până în stație, putea prinde ultima cursă. S-a repezit la frigider, unde a completat cu pixul, sub urma neagră de litere tăiate, un „te iubesc” cu litere mari. S-a îmbrăcat în grabă, și-a aruncat rucsacul în spinare și a dat să iasă pe ușă. Exact atunci intra el.

— Hei, mă pregăteam să plec, unde ai fost, de ce ai întârziat, ești bine? I-a întrebat bucuroasă că-l vede, dar în același timp nervoasă că nu un eveniment grav îl ținuse departe de ea.

În cel mai egoist și sinistru mod cu putință, Oana ar fi preferat ca el să vină acasă cu o mână ruptă sau cu părul în flăcări. *Știi, a trebuit să salvez niște pisici dintr-un incendiu...*

— Unde să pleci? a întrebat-o el obosit.

— La cămin. Îmi era foame și urât și sunt îngrijorată pentru Lola...

O privea curios, de parcă gândul că ea mai avea și altă viață în afară de cea alături de el îl mira din cale-afară. N-a întrebat cine e Lola. Nu s-a arătat deloc impresionat că ea voise să plece. Doar mirat.

— Bine, păi du-te atunci, i-a spus și i-a întors spatele, să-și atârne în cuier geaca rece.

— Stai, mă dai afară? După ce te-am așteptat în picioare cinci ore, făcându-mi mii de griji pentru tine?

— Tu ai spus că vrei să pleci. Du-te.

— Andrei, nu vreau să plec, vreau să stau cu tine, numai cu tine.

— Atunci stai. Eu mă culc, sunt obosit.

Și-a scos ghețele, le-a așezat una lângă alta la locul lor și s-a îndreptat spre baie.

— Unde ai fost? De ce ai întârziat atât? Ești bine? S-a întâmpilat ceva? De ce n-ai dat niciun semn?

— N-am chef să vorbesc despre asta, i-a aruncat peste umăr, închizând ușa în urma lui.

Oana a așteptat o vreme în hol, încă îmbrăcată, cu rucsacul în spate. Simțea cum i se urcă tot sângele la cap. Atât? Asta era tot ce merita? Un *n-am chef*. Ei bine, nici eu *n-am chef*. S-a repezit spre frigider, a smuls de pe el biletul, l-a mototolit și l-a îndesat în buzunarul paltonului. A scris rapid altul, pe care l-a prins cu un magnet în același loc:

Plec.

A ieșit bezmetică din vilă, neștiind încotro s-o apuce. Autobuzele nu mai circulau, bani de taxi nu avea. A pornit pe jos spre cămin, în cea mai friguroasă noapte din anul acela. Oana însă nu simțea frigul. Obrajii îi ardeau de lacrimi sărate, ochii o frigeau, capul îi fierbea, în loc de inimă avea un spin. Cea mai frumoasă lună din viața ei tocmai se încheiase. Oricât de mult l-ar fi iubit pe acest om, era limpede că el n-o iubea, și ea nu mai putea sta lângă el. Nu așa.

Pășea hotărâtă prin zăpada înghețată care-i intra prin cizme și sub pantalonii subțiri de trening fără ca ea să observe. O Salvare cu sirena pornită a trecut în viteză la un metru de ea, făcând-o să tresară.

Sute de inimioare roșii și clopote de nuntă

În prima zi a zăcut ca răpusă de cea mai cumplită boală. Nu s-a ridicat din pat decât să meargă la baie. Nu a mâncat, nu a băut, simțea durere în toate celulele. Se sufoca noaptea, ziua plângea. Gândul că n-o să-l mai vadă niciodată o sfâșia. Îi era deja dor de mirosul lui, de pielea lui, de privirea lui ascuțită, de tăcerea lui. Își blestema orgoliul și proasta decizie de a pleca în seara aceea, cea mai geroasă din an. Ar fi putut rămâne, să se mai certe puțin, apoi el să-i explice, ea să-l ierte, să se apropie unul de altul sub plapumă, mai întâi bosumflați, apoi recunoscători că sunt împreună, incitați de mirosul și căldura celuilalt, apoi înnebuniți de atingerile lor. S-ar fi contopit, ar fi transpirat unul peste altul într-un amalgam de degete, coate și gemete, apoi ar fi adormit așa, cu orgasmul prin vene, ca apoi s-o ia de la capăt la prima rază de soare.

În loc de asta, Oana îl părăsise cu un bilet monosilabic lipit de frigider, apoi mersese două ore prin cel mai crunt ger, ajunsese în camera ei de cămin udă flească, înghețată, plânsă, sleită de toate puterile, deja cuprinsă de cea mai ascuțită durere din lume: dorul, regretul despărțirii, urlatul disperat al speranței mici și slabe că poate, totuși, el o va implora să se împace, să-l ierte, va veni la ușa ei cu un buchet mare de trandafiri, o va lua pe sus, îi va șterge lacrimile cu buzele lui pline, o va cere de soție și viața lor va fi ca un film american din acelea proaste, dar care te fac să te simți atât de bine...

Și-a scos hainele jilave, și-a pus o pijama groasă, uscată, și s-a strecurat, plângând în hohote înăbușite, sub pilota de la bunica. A plâns acolo până a adormit. S-a trezit peste câteva ore cu frisoane. Îi clănțneau dinții, îi tremura bărbia, ochii îi ardeau, părul îi era moale și lipicios, pijama era leașcă de transpirație. Colegele de cameră își sorbeau cafelele la măsuta de lângă geam, comentând *ce bine că nu trebuie să ieșim pe vremea asta, brrr, cred că-s minus 20 de grade cel puțin...*

Oana și-a tras pilota peste cap și-a adormit la loc. Nu voia să deschidă ochii într-o lume în care era fără el. S-a trezit de câteva ori, s-a culcat la loc de fiecare dată, cu o excepție: la ora 1 la prânz și-a adus aminte că la 2 sosea trenul cu pachetul de la mama ei, așa că le-a rugat pe fete, cu o voce stinsă, să meargă ele în locul ei.

— Ești bine, Oana?

Nu i se întâmplase niciodată până acum să nu meargă după pachet. Oricât de bolnavă sau de obosită ar fi fost, o dată la două săptămâni se înființa pe peronul Gării de Nord, cu mâinile pregătite pentru cel mai greu și mai așteptat pachet de la Onești.

— Cred că am gripă. Vă rog, mergeți voi, trenul de Bacău, pachetul e la conductor, vagonul numărul 1.

— Nu vrei să mergi până la dispensar? Să nu fie ceva grav.

— Vreau doar să dorm. Măine o să fiu mai bine, serios că da.

S-a întors pe partea cealaltă, a mutat la picioare perna udă de lacrimi și sudoare și s-a culcat la loc. Maria și Mihaela s-au îmbrăcat fără chef și au pornit spre stația de tramvai, blestemând sonor frigul de-afară.

Oana a zăcut până seara. Nu s-a dat jos din pat nici să vadă ce-i în pachet de data asta, nici să guste ciorba bogată, nici să ascundă în dulap sărățelele cu chimen. Voia să se chinuie, să se pedepsească pentru graba cu care dăduse cu piciorul unui vis atât de frumos. Voia, realmente, să moară, ca să nu trebuiască să existe singură, fără el.

Apoi brusc, pe la 8 seara, și-a adus aminte de Lola. Doamne, cum a putut să uite de ea? S-a dat jos din pat cu greutate, era slăbită și flămândă. Și-a tras pe ea halatul cel gros, de spital, cum îi spunea maică-sa, și a coborât la administratoră cu casoleta plină de șnițele, așa cum promisese.

— Doamna Nițu, pot să dau și eu un telefon? Sunt îngrijorată pentru prietena mea, nu dau de ea de o săptămână, a mințit Oana.

Trecuse mai bine de o lună de când nu se mai văzuseră, de când Lola o tot căuta, iar Oana o evita.

— Știi bine că studenții n-au voie să sune de-aici, doar să primească telefoane, și doar în cazuri de urgență...

— Vă rog!

Doamna Nițu s-a lăsat convinsă de privirea de câine plouat a Oanei. La cum arăta, trasă la față, palidă, cu părul ud, lipit de frunte, cu mâinile tremurânde, până și doamnei Nițu, care nu era chiar cea mai blândă făptură din lume, i-a fost greu să refuze un om aflat în evidentă suferință.

Oana a mulțumit în șoaptă și a format în grabă numărul Lolei. La al cincilea apel, i-a răspuns o voce necunoscută. Era un bărbat.

— Bună seara, Lola e?

— Lola nu se simte prea bine, eu sunt tatăl ei. Dumneavoastră cine sunteți?

— Oana, prietena ei.

— Oana, unde-ai fost? Te-a căutat Lola săptămâni la rând. Nu e bine.

— Ce-a pățit? Pot vorbi cu ea? Vă rog...

— Nu poate vorbi chiar acum, abia ne-am întors de la spital. O să te sune ea când o să poată.

— Pot să vin s-o văd? Ce-a pățit? E grav? O să fie bine?

— Nu știu, Oana, asta o să vorbiți voi mai încolo, acum mă duc lângă ea. La revedere!

Apoi a închis. Oana a rămas cu receptorul galben și murdar înțepenit între ureche și umăr. Doamna Nițu molfăia șnițele de pui unul după altul, sprijinită de calorifer.

— Rar am ocazia în viață să mă bucur de așa ceva...

— Poftim? a întrebat Oana perplexă.

— Șnițelele astea. Perfecte, dom'le, a explicat doamna Nițu cu gura plină.

De bărbie îi atârna o bucată de pane din ou, făină, piper alb și-un strop de praf de usturoi.

— Auzi, da' tu te simți bine? Nu dai o fugă la dispensar?

— Nu, mulțumesc, sunt bine, a strigat Oana din capul scărilor.

Eu sunt bine, a mai spus doar pentru sine.

O luase deja la fugă spre cameră. S-a îmbrăcat repede cu ce i-a picat în mână, și-a tras pe un sfert de cap căciula cea groasă și a ieșit pe ușă. A alergat până la stația de autobuz, iar o jumătate de oră mai târziu suna insistent la ușa Lolei. Atunci și-a dat seama cât îi era de foame.

I-a deschis după câteva minute un domn cărunt, mic de statură, cu ochi mici și buze subțiri. N-ai fi zis într-o mie de ani că între frumoasa, voluptuoasa, exuberanta Lola și acest domn cu figură atât de banală ar fi existat vreo legătură de rudenie. A privit-o mirat:

— Da?

— Sunt Oana.

Ce ciudat, deși ele erau prietene de șase ani, ea și tatăl Lolei nu se văzuseră niciodată. Lola nu o invitasese niciodată acasă la ea, la Caracal, deși Oana o luase cu ea de multe ori la Onești, la părinții ei. Nu se întâlniseră niciodată nici la București, deși el venea de câteva ori pe lună cu diverse treburi și mereu o scotea pe Lola la masă. Totuși, Oana nu fusese invitată niciodată.

Domnul cărunt i-a făcut loc să intre în hol, de unde a strigat către dormitor:

— Lola! A venit Oana! Poate să intre la tine?

Lola n-a răspuns.

— E foarte slăbită... o fi adormit, s-a scuzat el cu o privire obosită.

— Nu-i nimic, pot să stau acolo lângă ea până se trezește, nu vreau s-o deranjez, vreau doar s-o văd câteva minute... Vă rog!

Părul Oanei luase forma unor palme împreunate în poziție de rugăciune.

Tatăl Lolei a încuviințat tăcut.

Oana s-a strecurat abil printre mobilele pestrițe ale Lolei, le cunoștea prea bine, fusese de multe ori aici. A intrat în dormitor, luminat doar de o veioză mică. Lola stătea sub pătură, încovrigată în jurul unei perne în formă de inimă. Respira atât de încet încât Oana a fost nevoită să-și lipească urechea de spatele prietenei ei să se asigure

că n-a murit. A mângâiat-o ușor pe umăr, apoi s-a așezat pe jos lângă pat, cu capul pe saltea, lipit de spatele prietenei ei.

— Iartă-mă, Lola... iartă-mă...

Seara trecută i se părea acum atât de îndepărtată, de puțin importantă. Nu reușea să-și amintească prea bine chipul lui, mirosul lui de curat. Durerea pierderii lui părea amortită, anesteziată undeva în străfundul ființei ei obosite. Acum exista doar Lola. Lola, care respira încet și rar și care, din când în când, gemea slab.

— Ce-ai pățit, Lola? Ce-ai pățit, frumoasa, vesela, minunata mea Lola? Îi șoptea Oana mângâind-o neîncetat pe umăr, pe spate, pe păr. Cum să te ajut? Ce te doare?

— Unde-ai fost, Oana??? a rostit înecat Lola, cu gura înfundată în pernă, cu un glas răgușit și stins.

— Iartă-mă, Lola, iartă-mă. Am fost pe altă lume cu totul. N-am vrut, nu mi-am dat seama... Sunt aici acum și nu mai plec. Ce-ai pățit? Spune-mi tot.

Și așa, cu spatele la ea, Lola a început să-i povestească șoptit, printre suspine, agonia prin care trecuse în ultimele săptămâni, în timp ce Oana trăia extazul în apartamentul cu două camere din vila interbelică.

Cunoscutese la o petrecere un bărbat extraordinar, jurnalist BBC, venit în România pentru o anchetă despre copiii din orfeline. Lola îl ajutase cu contacte ale unor ziare din București, poliție, spitale, case de plasament și, evident, se îndrăgostise de tânărul blond, înalt, pistriuat, care vorbea o engleză de documentar. Se îndrăgostise și el de ea, deși omul era însurat la Londra și avea trei copii mici acasă. Asta Lola aflase abia de curând, după ce el nu-i mai răspunsese la telefon, iar ea sunase la redacția BBC, se dăduse drept reprezentanta Ministerului Protecției Sociale din România și aflase mai multe detalii despre viața lui privată decât își dorise. Iar asta era partea cea mai puțin dramatică a poveștii. Cu trei zile în urmă, i se făcuse rău pe stradă. Leșinase la coadă la covrigi, au ridicat-o niște străini și-au așezat-o în fund pe bordură. În aceeași seară, sângerase puternic. Tatăl ei, care era întâmplător la ea, o dusese de urgență la spital. Acolo aflase că are o sarcină extrauterină. S-a externat pe proprie răspundere, Lolei nu-i plăceau spitalele. În seara următoare a căutat-o disperată pe Oana, însă n-a dat de ea, deh, se ascundea bine fata cu părul de lână împâslită... În noaptea care a urmat a făcut febră mare. Când a început să delireze și să încerce să se arunce pe geam, tatăl ei a chemat Salvarea. Au dus-o de urgență înapoi la camera de gardă de la Municipal, unde, după un control și o radiografie, au trimis-o direct în sala de operații.

— Mi-au tăiat o trompă cu totul, Oana. Au scos-o din mine și au aruncat-o la gunoi, cu tot cu ovarul meu drept. M-au ciuntit, Oana, m-

au ciopârțit, mi-au scos jumătate din ce am mai de preț... Mă doare golul ăla, Oana, eu, care n-am dat niciodată nici doi lei pe sănătatea mea, pe ovarele mele, doar număram să treacă zilele de ciclu ca să pot să-mi reiau viața, aventurile, bărbații...

Plângea cu sughituri, iar Oana nu știa ce să-i spună. O mângâia și ofta alături de ea, neputând să-și imagineze durerea pe care o simțea prietena ei.

— Bine că ești vie, Lola, o să te refaci, o să fii bine din nou, o să poți avea copii, uite, mama are un singur ovar de multă vreme și m-a avut pe mine, e sănătoasă și puternică.

— Taci, Oana, taci, că nu știi cât doare... Unde-ai umblat? De ce n-ai fost cu mine?

— Iartă-mă, Lola, am trăit pe altă lume zilele astea, dar m-am gândit la tine în fiecare zi, mi-a fost dor de tine...

— Și de ce naiba n-ai sunat? În lumea asta în care ai trăit tu nu există telefoane?

— N-au existat telefoane, nici alți oameni. Doar eu și el...

— Ah, un el... Un el interesant? a ridicat Lola capul din pernă.

— Nu mai contează acum. El nu mai există. Exiști tu. Mai bine te întinzi la loc, să nu te ia amețala.

— Stai așa că parcă mă simt ceva mai bine. Ia zi, cum e tipul ăsta? Te-ai mutat cu el, așa-i? Și de ce nu mai există? L-ai ucis într-un moment pasional?

Oana a izbucnit în râs. Nu, nu-l ucisese de-adevăratelea, deși ar fi vrut. A oftat din tot sufletul, apoi i-a povestit Lolei cum l-a cunoscut, cum a venit el să-i decimeze moliile, cum a luat-o la el acasă, cum nu știa, de fapt, mai nimic despre el, cât de mult îl iubea, cum erau nopțile lor, cum plecase de la el cu o seară înainte, cu gândul că e pentru totdeauna.

— Stai așa, prieteno, îl iubești pe băiatul ăsta despre care nu știi nimic?

— Da... i-a răspuns Oana, rupându-și până la sânge pielitele unghiilor de la degetele mari.

— Și pentru ce anume l-ai părăsit?

— Pentru că e atât de închis și de enervant și de zgârcit cu cuvintele... Pentru că m-am înfuriat.

— Ești dubioasă, zău așa.

Oana a privit-o pe prietena ei, slăbită, ciufulită, plânsă, cu rimelul întins până la bărbie, în dungi strâmbe. I se părea că n-o cunoaște deloc. Ea, care alerga dintr-o relație în alta de parcă se temea să rămână lângă același om mai mult de zece zile, ea, care înșela și păcălea doar ca să se distreze, îi dădea acum sfaturi despre relații?

— Lola, tu ai iubit vreodată?

— De sute de ori!

— Lasă, nu mă refer la iubit din ăsta gen *hai la mine acasă și mâine, când îți văd moaca la lumină, te poftesc afară pe ușă*. Iubit din ăsta cu planuri despre căsătorie, copii și îmbătrânit împreună, cu dor și jale, așa, ai iubit vreodată? a întrebat-o Oana cu ochii strălucind ca farurile în întuneric.

Lola a suspinat, s-a trântit la loc pe pernă și-a zis:

— O dată. Aveam optsprezece ani. El nu m-a vrut. Și gata.

— Cum să n-o vrea cineva pe Lola? Nu cred o iotă. Tu ești Sfântul Graal al bărbaților, toți te caută, te vor și visează la tine.

— În afară de acela, singurul care nu m-a vrut și care, absolut întâmplător, a fost și singurul pe care l-am iubit. Dar e în regulă, ideea asta cum că trebuie să iubești ca să fii fericit e mult supraevaluată. Poți să fii fericit și dacă mănânci bine, cânti frumos și lumea te aplaudă, dacă faci sex cu artificii, călătorești și ai măcar o prietenă bună, așa, ca tine!

S-a ridicat cu un icnet în capul oaselor s-o pupe pe Oana direct pe gură.

— Mi-e o foame... i-a spus Oanei ținându-i capul strâns între palme.

Oh, iată un semn extraordinar de bun, și-a spus Oana în timp ce părul îi fremăta de bucurie.

— Și mie...

— Tata nu știe să facă nici măcar un ceai, dar îl rugăm să ne comande niște mâncare chinezească?

— Sună divin, a oftat Oana cu gândul la tocănița de gogoșari din pachetul de la mama ei.

— Așa, hai că ne dregem rapid cu ceva bun de mâncare. Tu uiți că el te-a supărat și mâine te duci să-l rogi să te primească înapoi, eu uit de adulterinul meu britanic și de trompa pe care am pierdut-o din cauza lui.

S-au ridicat amândouă și s-au mutat în sufragerie, au mâncat pe săturate împreună cu tatăl Lolei, care s-a dovedit a fi un tip destul de simpatic. Au adormit amândouă târziu, în patul mare al Lolei, iar Oana aproape că a uitat de ce-o doare încă tot corpul atât de tare. Lola s-a agitat mult în somn și a plâns cu palmele lipite de burtă.

A doua zi de dimineață, mult după răsăritul soarelui, Oana s-a trezit cu un gust acru în gură. Și-a dezlipit părul de pe perna moale, a lăsat-o pe Lola dormind și s-a strecurat ca un hoț afară din dormitor, pășind pe vârfuri. S-a îmbrăcat în hol, a descuiat ușa cu grijă, să nu-l trezească pe tatăl Lolei, care sforăia încetișor pe canapea, apoi a așteptat în frig autobuzul aproape o oră. Era duminică și cursele circulau rar. A ajuns înghețată sloi în camera de cămin. Acolo le-a găsit nu doar pe colegele ei delectându-se cu mâncarea din pachet, ci și pe el. O aștepta stingher pe marginea patului ei, în șosete. Arăta ca un uriaș într-un pat de pitic, cu picioarele lungi îndoite de la jumătate,

cu capul lui mare și părul vâlvoi care ieșea de sub patul de deasupra ca o coroană de copac.

— Hei, bună... a spus el cu voce răgușită.

Ea n-a spus nimic, nu se aștepta să-l găsească acolo. Îl privea doar uimită, cu bucurie și spaimă, cu speranță și dor, pentru că nu îndrăznise să spere la asta, dar acum, că se întâmplase, nu știa ce să facă. Stătea și-l privea îmbrăcată, încălțată, cu căciula de lână pe vârful mingii ei de păr des și creț. De pe cizme îi picura zăpadă topită. În câteva secunde, la picioarele ei se formase o mică baltă gri închis.

Colegele de cameră mestecau tacticoase chiftele cu usturoi și salată de ardei copti la masa de lângă fereastră, privind cu coada ochiului către tânărul brunet care le răpise colega de cameră mai în vârstă.

— Vineri seara m-a chemat un fost șef la o cafea, omul era într-o stare foarte proastă, am stat cu el o vreme într-un bar, apoi ne-am plimbat pe străzi, l-am condus acasă, m-am oprit să fac niște poze cu copacii înghețați, am pierdut ultimul autobuz, a trebuit să vin pe jos, nici nu mi-am dat seama cât e de târziu. Îmi pare rău. Te rog să te întorci acasă, am făcut *coq au vin*.

Oana îl privea șocată. Acestea erau, fără îndoială, cele mai multe cuvinte rostite la un loc de Andrei către ea. Propoziții întregi, cu subiect și predicat, ba chiar și adverbe și adjective, fraze complicate. *Musai e ceva serios între noi dacă a făcut așa un efort de exprimare. În plus, a zis să mă întorc acasă, nu acasă la el, carevasăzică el simte că acolo e casa noastră.*

Oana vedea sute de inimioare plutind între ei ca în desene animate, ba parcă auzea și niște clopote de nuntă pe-acolo pe undeva.

Andrei privea de jos în sus cu o expresie care ar fi putut fi ușor confundată cu speranța. Poate era doar curiozitate sau nerăbdare, ori poate îi amortiseră picioarele de la poziția de Gulliver în patul piticilor. Oana nu i-a răspuns imediat, savura această nouă situație între ei, în care el vorbea și ea tăcea, în loc să rezolve imediat tensiunea momentului cu un cuvânt scurt sau două. L-a privit cu calm și cu ceva ce putea fi ușor confundat cu iubirea, dar poate de fapt era nevoia urgentă de a merge la toaletă sau poftă de o chifteluță cu usturoi.

După alte câteva minute ciudate în care ei doi s-au privit fix, despărțiți de un metru de linoleum, pe coloana sonoră a unor clefăituri sincrone, Oana a spus, cu cel mai serios ton din repertoriul ei:

— Vin. Dar te rog ca, data viitoare când ți se schimbă planurile, să mă anunți. Mă sperie și mă întristează să aștept ore la rând în picioare în hol un bărbat care pur și simplu uită de mine.

Apoi l-a tras de mână către ea, și-a ridicat de jos rucsacul neatins de când plecase de la el și au ieșit pe ușa camerei de cămin. Fetele

priveau ca la spectacol și au tresărit când ușa s-a deschis din nou. Oana s-a întors, a pășit până la masă, a înșfăcat un pumn de chiftele și a ieșit.

Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să dureze

Erau împreună de aproape un an. Le era bine, deși se certau și se despărteau cam o dată pe lună. Oana striga și-și agita în aer pumnii mici, se înroșea la față și-l trăgea de cămășile și tricourile lui negre, amenința că-l părăsește, uneori chiar își lua rucsacul rufos în spinare și trântea ușa în urma ei, mai-mai să-și prindă părul în toc, el fie alerga după ea s-o întoarcă, o lua pe umăr și urca treptele cu ea în spinare, ca în filme, fie o lăsa să se ducă și o aștepta să se întoarcă a doua zi.

Cel mai mult rezistau despărțiți două zile. Când acest interval se apropia de final, unul dintre ei se înființa acasă la celălalt. Nu prea era nevoie de vorbe, era de ajuns privirea aceea de *nu pot trăi fără tine, hai înapoi* și gata, ștergeau cu buretele strigătele, vorbele grele, amenințările, orgoliile rănite.

De fapt, Oana era cea care se supăra aproape de fiecare dată. Andrei trecea prin viață destul de absent, uneori absent și la ea. Făcea multe poze în natură, lipsea de acasă cu zilele, alteori lucra cu fotomodele cunoscute, tinere, subțiri, frumoase, în timp ce Oana se perpelea în camera ei de cămin gândindu-se că, la el acasă, o tânără splendidă și aproape complet dezbrăcată îl privește languros pe iubitul ei opac și tăcut, dar altfel foarte sexy. Totuși, nu l-ar fi văzut niciodată înșelându-o. Pur și simplu nu era genul de bărbat care să-și complice viața cu mai mult de o relație în același timp. Era prea comod, prea leneș, avea prea puțină energie de oferit pentru a o împărți între mai multe persoane. Plus că nu-l vedea mișcând, pur și simplu nu și-ar fi dat osteneala. I-ar fi spus adevărul în față și gata, cu orice risc.

Dar tot nu-i plăcea ideea că niște femei superbe se plimbau în lenjerie intimă prin fața obiectivului lui. Alteori, el pleca în deplasări de două, trei zile împreună cu cântărețe celebre, cărora le făcea poze în concerte. Sau stătea cu zilele pe platouri de filmare, alături de actrițe faimoase. Uneori urca pe munte cu alpiniști profesioniști și le făcea poze care-ți tăiau răsuflarea. Andrei avea o viață plină, nicio zi nu semăna cu alta, spre deosebire de zilele Oanei, care erau cam toate la fel. Tot ce se schimba era meniul pe care-l pregăteau seara împreună, cartea pe care o citea fiecare înainte de culcare și vremea de-afară.

Oana se schimbase mult în ultimul an. Devenise mai sigură pe ea, se iubea mai mult, se admira în oglindă. Își schimbase coafura, hainele, felul în care mergea și privea, își tăiasе părul destul de mult și îl vopsise roșcat, își făcuse și un soi de breton foarte scurt. Noua tunsoare îi lăsa la vedere gâtul lung și subțire. Bretonul îi scotea în

evidență ochii verzi și pielea albă, curată. Până și părul rebel i se mai îmblânzise, acum reușea să-l modeleze cu palmele și să-l convingă să stea sub o agrafă de păr în formă de floare. Își colora unghiile de la mâini și de la picioare cu negru sau cu roșu. Purta jeanși albastru închis sau negri, puțin largi pe fundul ei mic și pe coapsele ei subțiri, asortați cu bluze simple, sport, în dungii sau cu buline. Renunțase complet la ciorapii negri, la fustele drepte și mulate, la puloverele de lână aspră. Își aruncase paltonul ponosit, după ce la începutul iernii primise cadou de la Andrei o geacă de piele îmblănită. Dăduse cizmele lungi, cu toc mic și gras, pe bocanci cu capse și șireturi negre. Înlocuise căciula cu moț cu o bască *french* pe care o purta pe o ureche. Uneori se machia cu fond de ten și pudră de obraz, alteori doar își contura ochii cu o dungă neagră, scurtă și groasă și-și colora buzele cu ruj roșu. Îi plăcea de ea. Se învârtea în fața oglinzii de pe un călcâi pe altul, proba haine, își zâmbea, îl ruga pe Andrei s-o fotografieze și, uneori, el îi făcea pe plac. Câteva dintre pozele pe care i le făcuse în anul de când erau împreună stăteau la loc de cinste pe pereți. Într-o poză i se vedeau doar genunchii fini, în alta doar degetele, una era un profil alb-negru, alta era o imagine neclară a gâtului ei, privit din spate, ascuns sub părul care, în lumina dimineții, arăta exact ca o lună plină. *Lucruri pe care el le iubea la ea*, își imagina Oana.

Între timp reușise să afle mai multe despre Andrei. Avea, ce surpriză, părinți. Avea și o soră cu trei ani mai mică. Locuiau toți trei în Italia de mulți ani. Deși îl invitau anual în vizită, Andrei nu fusese niciodată interesat să se ducă. Avea viața lui aici, iar Oana bănuia că nici nu avea o relație grozavă cu părinții lui. Cum altfel ar fi putut supraviețui cu doar trei telefoane de la ei pe an?

Oana rămăsese foarte apropiată de părinții ei. Se auzeau la telefon cel puțin o dată pe săptămână, mama ei în continuare îi trimitea pachete de două ori pe lună. Din când în când, vinerea, Oana se urca în tren și mergea acasă pentru două zile, să-i vadă. Când avea timp, le trimitea scrisori lungi, scrise de mână, în care le povestea ce lucrează, ce a mai citit, ce a mai făcut de mâncare alături de Andrei.

În sfârșit le povestise despre el. Ea ar fi îndrăznit un pas în plus: l-ar fi dus și pe el la Onești dacă nu ar fi avut ghinion de fiecare dată. Cum făcea planuri de mers acasă la sfârșit de săptămână, în programul lui Andrei apărea ceva urgent, important, de neratat, care-i aducea mulți bani sau pe care nu-l putea refuza din cine știe ce motiv. Așa că Oana pleca singură, cu gândul la el. Pe peronul gării din Onești o așteptau de fiecare dată mama și tatăl ei, strâns lipiți unul de celălalt, fericiți s-o aibă din nou cu ei, chiar și pentru două zile. Tatăl ei o ajuta să coboare scările înalte ale trenului, îi lua rucsacul din spate, mama o îmbrățișa strâns, apoi porneau împreună pe jos până acasă, sporovăind fără pauză. Oana le spusese tot ce știa despre Andrei. Nici

n-ar fi avut cum să-l mai ascundă multă vreme, era limpede pentru toți cei care o cunoșteau că i se întâmplă ceva, ceva extraordinar. Prea se schimbase mult, în bine, în ultimul an.

Era mai veselă, făcea mai multe cu și pentru ea, își găsisese în sfârșit un job care-i plăcea și care îi permitea să-și cumpere din când în când o bluză nouă, un parfum, cărți.

Acum lucra la o agenție de turism, era operator de vacanțe. Răspundea la telefon, oferea informații despre destinații, se uita la mii de poze cu hoteluri, restaurante, muzee și peșteri uimitoare. Era atât de entuziasmată de tot ce afla din broșuri și cataloage încât convingea foarte ușor turiștii dezorientați să aleagă o destinație sau alta. Apoi le rezerva un loc în autocar sau în avion (pentru cei mai înstăriți), camere de hotel și excursii cu ghizi locali. Nu-i lăsa niciodată pe clienți să plece din agenție înainte de a le nota pe un bilețel și numele celor mai populare taverna și magazine din zonă.

Mulți dintre clienți reveneau în biroul ei mic, luminat de un neon neliniștit, care se întrerupea o dată la câteva secunde, să-i mulțumească și să-i aducă un mic cadou: un magnet de frigider sau o vedere din vacanța lor, care fusese minunată și datorită ei. Avea în spatele scaunului un panou uriaș de plută pe care prindea cu ace toate suvenirurile primite de la clienți, iar magneții îi colecționa pe un birou alăturat, la care nu lucra nimeni.

Sunt foarte mândră de trofeele mele, așa le zicea Oana tuturor noilor clienți care-i cereau ajutorul. Erau, toate, dovada clară că Oana se pricepea foarte bine la ales vacanțe pentru alții.

Ea nu călătorise niciodată, nu găsisese nici bani, nici timp pentru așa ceva. De fapt, Oana nici nu-și imaginase, până să înceapă acest job, cât de frumoase sunt atâtea locuri de pe lumea asta, cât de fascinantă e diversitatea, cât de multe lucruri complet diferite sunt bune de mâncat de jur-împrejurul planetei, cât de diferite sunt gusturile și obiceiurile oamenilor la distanțe de doar câteva sute de kilometri. Prima ei vacanță în străinătate o trăise cu Andrei, în vara anului care trecuse, când el complotase cu colega ei de birou pentru o escapadă de o săptămână într-o insulă grecească. Merseseră cu autocarul aproape o zi întregă, au ajuns la destinație înțepeniți și cu dureri de cap, dar când a pus piciorul pe nisipul moale, când ochii ei s-au întâlnit cu marea azurie în care mișunau nestingheriți de pașii lor sute de pești mici și mari, când a gustat pentru prima oară un calamar umplut, și-a spus: *acesta e Raiul*.

A început să economisească bani ca să călătorească mai mult, măcar o țară nouă pe an, și-a promis. Își dorea mult să-i invite și pe părinții ei într-o vacanță în altă țară, sigur le-ar fi plăcut mult Roma sau Parisul sau Atena, dar pentru asta era musai să strângă cureaua măcar doi ani. Lor nu le-a spus nimic despre planul ei, urma să le facă o

surpriză de Crăciun sau la aniversarea căsătoriei lor.

Între timp, se ducea cu drag la muncă, făcea ore suplimentare din entuziasm și bucurie, fără măcar să-și pună problema că ar fi trebuit să fie plătită în plus pentru efortul ei. Se bucura când oamenii se întorceau mulțumiți din vacanță și treceau pe la agenție să-i mulțumească. Cei mai simpatici erau pensionarii, care nu aveau idei fixe și primeau cu bucurie sugestiile ei bine documentate. Iar cei mai dificili erau părinții de copii mici, care veneau la ea cu liste lungi de cerințe imposibil de bifat în același timp. Toți, fără excepție, doreau un hotel care să aibă program de divertisment, dar să fie liniștit. Să fie foarte mare și popular, dar deloc aglomerat. Să aibă mâncare proaspătă și variată, dar foarte ieftină. Să fie aproape de plajă, dar nu prea aproape, ca să nu se umple camerele de nisip. Să fie caldă apa, dar temperatura aerului să fie moderată. Și tot așa. Oana le zâmbea amabil tuturor și pornea căutările, explicându-le apoi cu răbdare de ce nu se poate să le aibă pe toate.

Nu mai merseseră în club niciodată din seara aceea în care se cunoscuseră. Lui Andrei nu-i plăcea gălăgia, iar Oana abia aștepta să-și umple serile cu altceva decât cu înghesuiala transpirată și zgomotoasă din subsolul fără autorizație de funcționare și fără ieșire de incendiu.

— Dar ce-ai căutat în club în seara aceea în care ne-am cunoscut? l-a întrebat Oana într-o seară, când l-a simțit cu chef de vorbă, după ce devoraseră flămânzi o ditamai pizza făcută de el.

— Fusesem chemat să fac niște poze cu noul DJ. N-a ieșit mare lucru, era foarte întuneric.

— N-a ieșit foarte bine cu DJ-ul, dar uite c-ai primit un premiu de consolare, i-a spus ea obraznic, unduindu-și pieptul sub nasul lui.

— Da, adevărul e că seara aceea se putea termina mult mai rău, a zâmbit el.

În serile în care Andrei venea târziu sau lipsea, Oana fie dormea în camera ei de cămin, pe care o păstrase pentru încă un an (probabil ultimul, căci devenea deja tot mai evident că nu mai era studentă, iar doamna Nițu se temea că bate la ochi și cineva ar putea s-o denunțe la rectorat), fie mergea jos la domnul Emil, proprietarul de drept al apartamentului închiriat de Andrei.

Domnul Emil o plăcuse imediat pe Oana și o trata ca pe nepoata lui preferată. O invita să se uite împreună la filme vechi, pe casete video închiriate. Îi oferea din rezerva lui secretă de praline belgiene, primite cadou de la o fostă iubită care lucra la Ministerul de Externe. Uneori jucau dame sau tabinet, iar Oana îl privea cu drag și respect. Era un om citit, blând, hâtru și teribil de simpatic. Avusese o viață plină și-i plăcea s-o povestească. Fusesse căsătorit de patru ori, divorțase de fiecare dată după câțiva ani.

— Nu era suficient de bună! îi explica el Oanei când ea îl privea perplexă. Apoi găseam una mai bună, o luam de nevastă și doi ani mai târziu o găseam giugiulindu-se cu șoferul meu. Divorț rapid și la atac din nou! Și tot așa.

Copii ai lui nu avea. În afară de Andrei, de care se lipise imediat ce-l cunoscuse, când Emil voia să închirieze apartamentul de la etajul doi, iar acest tânăr cu părul nepermis de lung (pe atunci), slab și cu o privire foarte decisă a sunat la ușă, a cerut să vadă apartamentul de închiriat, apoi i-a spus:

— Nu am să vă ofer o sută de dolari pe lună, dar pot să vă dau cincizeci. Am de gând să stau aici toată viața.

Oana și-l și imagina pe Andrei, stând drept și privind atent în jos la domnul mult mai scund decât el, cu favoriți groși și papuci de casă cu blană falsă.

— Apoi a tăcut, își aducea aminte Emil, trăgând din pipa lui mai bătrână decât el. Am acceptat imediat, mi-a plăcut puștiul. Avea douăzeci și unu de ani pe atunci și niciun ban în buzunar. Venise la facultate, părinții plecaseră de ceva vreme în Italia, cu tot cu sora lui mai mică. Avea mereu la gât un aparat vechi de fotografiat, iar în baie își amenajase camera obscură. Ziua făcea fotografii la tot ce prindea, noaptea developa filme și poze. Mirosea a substanțe ciudate toată casa scării. Trimitea poze în plic la ziare și reviste, la agenții de turism și de fotomodele, la companii mici și mari. Dăduse la Politehnică și intrase printre primii, însă a renunțat la facultate după primul an, nu-i rămânea destul timp de poze. Încetul cu încetul, au început să-l caute firme, primea sarcini noi, îl trimiteau peste tot. Era serios, creativ, făcea poze bune, nu avea tarife mari, nu întârzia niciodată, nu seducea fetele din firmă sau de la ședințele foto. Una peste alta, un artist profesionist, ceva destul de rar pe lume, comenta entuziasmat Emil, iar Oana se întreba în glumă câte ecleruri cu ciocolată îi promisese Andrei ca să-i facă o asemenea reclamă.

Oana se bucura nespus că are de unde să mai afle una, alta despre Andrei, așa că într-o seară în care exageraseră amândoi cu niște Cointreau vechi de zece ani, după ce Emil îi povestise o oră încheiată despre aventura lui cu o tânără din Brazilia, Oana s-a aruncat în gol cu o întrebare la care nu prea voia, de fapt, să afle răspunsul:

— Andrei o fi avut iubite prin alte țări?

Emil a renunțat imediat la zâmbetul pe care i-l întâmpăriseră pe chip amintirile din vremurile în care era un prinț frumos și viguros. A privit-o serios, de parcă tot alcoolul parfumat pe care-l ingerase se evaporase instantaneu din corpul lui uscat.

— Despre asta discuți cu Andrei. Un gentleman nu comentează niciodată viața amoroasă... a altora, a completat el.

Oana s-a bosumflat și i-a răspuns că o cam doare capul de la

Cointreau:

— Mă duc să mă culc, domnule drăguț. Ne vedem data viitoare!

— Sigur, fetița mea, să dormi buștean și să mă visezi pe mine, tânăr și frumos! Ți-ar fi plăcut să mă cunoști atunci, garantat!

— Sunt absolut convinsă, iar eu aș fi fost o nevastă foarte bună, nu m-aș fi giugiulit cu nimeni în afară de dumneavoastră! l-a asigurat, șmecherește, Oana.

— Ah, uite o imagine cu care o să adorm la noapte!

Au chicotit împreună, apoi ea s-a dus sus, la culcare. În continuare nu se simțea bine în casa aceea fără Andrei, deși făcea progrese notabile. El o lăsase să-și pună amprenta (una mică, dar vie) asupra apartamentului, care acum avea perdele și draperii, mici covorașe pufoase și colorate, poze pe pereți și veioze simpatice pe la colțuri.

Le era bine împreună, așa diferiți cum erau. Chiar dacă se certau des. Cumva, cearta făcea parte din normalitatea lor, tocmai pentru că erau atât de diferiți. Aveau nevoie să elibereze presiunea care se aduna între ei uneori. De fapt, Oana avea nevoie. Andrei ar fi putut trăi liniștit fără scandaluri, pe el îl perturbau și-l deranjau prea puține lucruri pe lume, iar când asta se întâmpla, pur și simplu pleca în altă parte.

Andrei n-o plăcea prea mult pe Lola, de exemplu. I se părea prea gălăgioasă, prea colorată, prea îi tulbura apele când venea pe la ei s-o vadă pe Oana. Cu părul ei când verde, când roz, când albastru cu șuvițe mov, cu brățărilor ei care zornăiau la orice mișcare, cu râsul ei zgomotos, cu tocurele care-i frământau parchetul bătrân, era ca un tablou prea colorat într-un decor alb-negru. O saluta politicos, apoi inventa un pretext pentru care trebuia rapid să plece. Le lăsa pe fete să sporovăiască în legea lor, își lua aparatul foto și ieșea pe stradă. Revenea seara târziu, ca să fie sigur că ființa ciudată părăsise clădirea. O găsea pe Oana energizată de întâlnirea cu cea mai bună prietenă a ei și asta îi era suficient. Nu întreba niciodată despre ce au vorbit, ce mai face Lola, când mai trece pe la ei. El nu avea prieteni în afară de domnul Emil. Cunoștea probabil mulți oameni, le venea în ajutor când unul dintre ei i-o cerea, dar era distant și aerian, nu simțea nevoia să se apropie prea mult de nimeni, de parcă ar fi vrut să fie pregătit în orice clipă să dispară și nu voia să sufere nimeni de dorul lui.

Relația lui cu Oana era însă diferită. Cu ea făcuse multe excepții. Pe ea o lăsase să se strecoare în carapacea lui. Ea era deja dependentă de el, îl admira, îl respecta și îl iubea mai mult decât își dăduse voie. Era fascinată de mâinile lui mari și atât de agile, de părul lui negru și des, de felul în care zâmbea, atât de rar, de enigmatic și de condensat. Ar fi făcut orice pentru un zâmbet de-al lui aruncat în direcția ei. Știa sigur că i-ar fi teribil de greu, dacă nu chiar imposibil, să trăiască fără el. Iar asta o speria, crea în ea o tensiune pe care simțea nevoia s-o elibereze

iscând scandaluri din când în când. Avea nevoie ca el s-o asigure că o iubește, că n-o va părăsi niciodată, că și dacă îl va părăsi ea, el se va duce după ea și o va aduce înapoi în brațe, cerându-și scuze și promițându-i sincer că n-o va mai răni niciodată.

De cele mai multe ori, așa se și întâmpla. Ea se supăra pe el pentru că întârzia acasă, pentru că își prelungea delegațiile cu câte o zi fără să o anunțe, pentru că nu voia să meargă cu ea acasă la părinții ei. El o asculta strigând și nu reacționa în niciun fel, doar se foia pe scaun, semn că-și dorea să fie oriunde altundeva. Ea ridica pumnii spre el, îi striga lucruri nedrepte și neadevărate, îl stropea cu firișoare de salivă, se înroșea la față, plângea și își scutura trupul cu totul, iar el era publicul surd al spectacolului furiei, nesiguranței și iubirii ei. Știa că-l iubește dincolo de orice măsură, înțelegea perfect de ce făcea ea astfel de scene, de asta nici nu reacționa la acuzațiile ei. O lăsa să se manifeste, să-și verse fricile, să plece, dacă asta dorea, nu voia să-i strice scenariul, planul, demonstrația de putere, apoi se ducea după ea sau o primea înapoi, exact așa cum spera ea, se împăcau fără cuvinte, cu îmbrățișări și săruturi care le zdrobeau buzele de dinți. Uneori o dezbrăca direct din hol. Îi trăgea violent bluza în sus peste umeri, îi împingea pantalonii în jos, îi rupea chiloții cu un gest scurt, apoi o lipea de perete ținând-o strâns de păr, iar ea râdea și plângea deodată, mai fericită ca totdeauna, sigură că îl are, că e al ei încă o dată, că povestea lor nu se va termina niciodată, așa nebună și ciudată cum e ea. Atunci simțea certitudinea că viața ei nu poate exista în lipsa lui, că vor fi împreună pentru totdeauna, cu nuntă sau fără, cu copii sau fără, ei doi împreună, contopiți așa, el cu nasul proptit în ceafa ei, cu trupurile lipite, cu ochii închiși. Ei doi, pentru totdeauna.

Doar că greșea. S-au despărțit definitiv cu o zi înainte să se îplinească un an de la prima lor întâlnire în club.

De dimineață, nimic nu anunța dezastrul care avea să se petreacă. S-au trezit ca de obicei, ea cu fața la spatele lui mare, îmbrățișându-l în somn. Era duminică. Oana trebuia să se vadă la micul dejun cu Lola, Andrei îi promisese domnului Emil că-l scoate la o plimbare prin Cișmigiu, nu mai ieșise prin oraș de luni bune. Era o zi însorită de ianuarie, aproape zece grade afară, zăpada începuse să se topească, de pe streșini curgeau din țurțuri picături mari de apă limpede.

— Te iubesc, i-a spus ea, urcată deasupra lui în drum spre baie.

El s-a ridicat în capul oaselor și a sărutat-o scurt pe buze.

— Tu mă iubești? l-a întrebat ea, ușor enervată de faptul că el nu i-o spunea niciodată.

Nici măcar un *și eu* nu arunca drept replică la ocazionalele ei declarații scurte și la obiect. Iar asta pe ea o scotea din sărite.

— Tu ce crezi? a încercat el o eschivă.

Oana s-a dat jos de pe burta lui și s-a așezat pe marginea patului.

Părul ei lua forma unui arc gata să arunce săgeata.

— Ți-e chiar atât de greu să rostești vorbele astea nenorocite, mai ales că știi cât de mult înseamnă pentru mine?

Tăcere. Un simplu DA ar fi calmat lucrurile, dar el nu a găsit puterea sau voința de a-l rosti. În secunda următoare, Oana a început să urle la el.

— M-am săturat de tăcerile tale! Nu mai suport! Nu te mai suport! De ce dracu' nu deschizi gura aia ca toți oamenii, să folosești cuvinte ca să te exprimi, să-i ajuți pe proștii ăștia din jurul tău să se simtă bine, să te cunoască, să afle despre tine ce-i interesează? De-aia ești singur cuc, nu ai prieteni și nici familie, fug toți de tine ca de boală, pentru că nu știi să vorbești și nu-ți pasă, ești un egoist ciudat, care se teme de vorbe mai rău decât de cancer. Dubiosule! i-a mai aruncat ea printre dinți înainte de a se închide în baie.

A ieșit din baie după cinci minute, proaspătă ca o floare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Andrei nu mai era în pat. A mers în picioarele goale până la bucătărie, unde el făcuse cafea. Însă doar pentru el.

— A venit vremea să pleci de-aici, i-a spus rece, sorbind din cana aburindă de cafea.

— Poftim?

— Te rog să-ți faci bagajele și să pleci. S-a terminat.

Privirea lui categorică i-a înmuiat genunchii. Și-a tras un scaun și s-a așezat.

— Andrei, stai puțin, iartă-mă, n-am vorbit serios, n-am vrut să te supăr, te rog, hai să discutăm despre asta...

El însă nu i-a răspuns și nici n-a mai privit-o. Și-a tras scaunul în dreptul ferestrei și și-a pironit privirea în crengile umede ale teiului din față.

— Andrei, te iubesc, te rog, nu-mi face asta, a fost o prostie, promit să nu mai vorbesc niciodată așa...

Nu i-a răspuns, n-a întors capul s-o privească. Își sorbea cafeaua neagră calm, de parcă ea n-ar fi existat în bucătărie, de fapt, de parcă ea n-ar fi existat niciodată.

Și-a strâns lucrurile în tăcere, plângând. Le-a înghesuit într-o sacoșă mare, de-a valma: cărți, ciorapi, periuța de dinți, farduri și creme, papucii de casă, pozele cu ea de pe pereți. S-a îmbrăcat în hol privindu-l prin ușa bucătăriei. Era tot acolo, cu ochii pe geam, cu cafeaua în mână. Spera să se întoarcă spre ea să-i spună: *Nu pleca. Nu pot trăi fără tine.*

Sau:

Ești o proastă, dar te iubesc, mai stai.

Ori:

Ești o proastă.

De fapt, putea să nu spună nimic, ar fi fost fericită și dacă ar fi privit-o doar, să-i vadă regretul și suferința, să-i recunoască în cel mai mic fel existența în holul lui, în viața lui. A așteptat acolo, în hol, minute bune, cu geanta la picioare, încălțată și îmbrăcată, cu lacrimi curgând șiroaie pe chipul ei mic. El nu s-a clintit nici măcar un milimetru, așa că a descuiat ușa, și-a scos din buzunar cheile și le-a lăsat la locul lor, a ieșit târâind sacoșa burdușită și a tras ușa după ea.

A mai stat în fața ușii încă zece minute, în picioare, cu capul sprijinit de ușă, pândind dinăuntru orice semn cum că el ar veni după ea. Nu s-a auzit nimic însă, așa că a luat-o în jos pe scări trântind nenorocita de geantă la fiecare treaptă.

Oana simțea că nu era una dintre despărțirile lor obișnuite. De obicei, ea striga, ea amenința și pleca trântind ușile, el venea după ea, sau se întorcea ea. De data asta, decizia fusese a lui. Era pentru prima oară într-un an de relație gălăgioasă în care el pusese punct. Și o făcuse de-adevăratelea: știa că el nu se joacă. Ea îl certa și fugea ca să-i arate cât de mult îl iubește, el o părăsea ca s-o părăsească. Oana simțea că totul s-a terminat pentru totdeauna.

Cu toate astea, l-a așteptat. Speranța nu cunoaște rațiune, ea strigă nebună dintr-un colț al inimii până când nu mai e nimeni s-o audă. L-a așteptat toată ziua aceea de duminică, toată luna ianuarie, apoi tot anul care a urmat. El n-a căutat-o niciodată. Ea mai trecea din când în când pe strada lui, uneori vedea lumină la geamuri, odată chiar urcase până în fața ușii lui, decisă să bată și să se așeze în genunchi în fața lui, să-l implore s-o primească înapoi. Trecuseră doi ani de când stătuse în picioare plângând în fața ușii, cu fruntea lipită de numărul 7. Îl iubea în continuare, se gândea mereu la el, îi era dor, ovarele o dureau încă la gândul că trupurile lor n-aveau să se mai contopească niciodată.

Și-a lipit urechea de ușă. Dinăuntru se auzeau multe voci vesele, s-a speriat și a fugit. L-a sunat de multe ori pe telefonul fix, el însă n-a răspuns niciodată.

S-a trezit singură, fără el, într-o lume pe care n-o mai cunoștea. Se simțea ca un copil mic părăsit de amândoi părinții în mijlocul unei intersecții aglomerate. Vedea mulți oameni, dar toți păreau indiferenți, străini și periculoși. Auzea multe zgomote, dar niciunul nu reușea să o liniștească. Nimic nu mai era ca înainte, totul îi aducea aminte de el. O dura viața.

S-a prăbușit în brațele Lolei, care a ținut-o de mână cât de strâns a putut în anii ce au urmat. A învățat-o să fumeze, i-a făcut cunoștință cu tot felul de băieți frumoși (care, în secret, tot la Lola visau), a luat-o cu ea în vacanțe, i-a dedicat cântece compuse de ea și i-a cumpărat haine de firmă. Nimic însă nu umplea găul care se căscase în ea în dimineața aceea de duminică.

Sufletul ei fusese schilodit pe veci de iubirea pentru un bărbat care nu ştia sau nu voia să vorbească. Sau poate pur şi simplu nu o iubise. Poate toată povestea lor incredibilă de dragoste fusese doar o fantezie a ei, născută dintr-o dorinţă acută de a trăi cu adevărat, măcar pentru câteva luni.

Orice-ar fi fost, acum se sfârşise pentru totdeauna.

Fata cu părul de nori și nume de soare

Stătea întinsă pe canapea cu ochii închiși. Era teribil de nedormită, dar și foarte bucuroasă pentru tot ce trăia de câteva luni. Se simțea de parcă inima ei fusese înfășurată într-un strat moale de puf roz cu miros de zmeură coaptă. Ofta și zâmbea.

Pe pieptul ei respira regulat un pui de om. Puiul ei. Un băiețel mic și alb născut cu cinci zile în urmă își mișca globii oculari sub pleoapele întredeschise și aproape transparente. Din când în când ofta adânc în somn, de parcă-l traversau cele mai adânci depresii ale lumii.

Oana îl privea și-i venea să râdă și să plângă în același timp. Să râdă de cât era de caraghioasă făptura asta rozalie, dotată cu senzor de mamă, care se declanșa în urlete asurzitoare ori de câte ori încerca s-o așeze pe orice altă suprafață care nu era trupul ei. Să strige de fericire că în sfârșit putea strânge la piept copilașul pe care-l plămădisese nouă luni în burta ei țuguiată. De drag pentru soțul ei, care-i era un partener atât de dedicat și o copleșea cu flori, cadouri, declarații și cântecele de iubire șoptite inclusiv la 4 dimineața, când niciunul dintre ei nu reușea să adoarmă de nerăbdare că în curând se va naște primul lor fiu.

Ar fi plâns de durere, dac-ar fi știut exact ce-o doare mai rău. Poate sâniilor tari, fierbinți și răniți din care curgeau lapte și sânge, poate cusăturile în carne ruptă care pulsau la fiecare respirație, poate hemoroizii care se ițiseră peste noapte și-i spintecau mijlocul cu dureri ascuțite, poate capul, nedormit de o săptămână, poate stomacul, nemâncat de multe zile. Ar fi plâns și de spaimă că, iată, viața ei acum nu mai era doar despre ea, ci despre el, despre primul ei copil, despre râsul și plânsul lui, despre foamea și durerile lui. De dor de viața ei dinainte, care fusese atât de lipsită de spaime și de dureri. Dar mai ales de fericire...

A adormit așa, cu capul înghesuit în colțul canapelei, cu părul ei mai mare ca perna pe care se răsfrase, cu băiețelul ei nou-nouț răsufând ușurel în clavicula ei, cu câinele lor uriaș sforăind peste picioarele ei reci, înconjurată de coșuri cu flori și cutii cu praline belgiene în formă de inimioară, în timp ce soțul ei spăla cada în așteptarea primei scufundări a proaspăt născutului prunc în apa caldă în care lăsase să cadă delicat o picătură de ulei esențial de lavandă.

Se cunoscuseră în urmă cu mulți ani. Oana nici nu mai știa exact data ori dacă afară ninge sau era caniculă. Fuseseră colegi de cămin din primul an de facultate. El era, pe atunci, student la facultatea de Medicină Veterinară. Se intersectaseră pe holuri și în stația de tramvai de zeci de ori, însă în primul an nu-și vorbiseră deloc. Curând, ea

devenise celebră în cămin mulțumită Sfintei Sacoșe cu bunătăți de la Onești, iar el prinsese curaj să-i bată la ușă, cu pretextul că dorea și el, ca toți ceilalți douăzeci de studenți îndrăzneți din cămin, să se înfrupte din delicioasele preparate ale doamnei Marcu. Și nimeni n-a bănuir vreodată că mănecarea era doar pretextul, el fiind de fapt interesat mai degrabă de fiica gospodinei decât de talentul ei culinar. Erau o mulțime de tineri colegi care făceau fix pe dos: se arătau fermecați de Oana ca să primească un loc la masa ei. Cel care ar fi recunoscut cinstir că procedează pe dos ar fi fost privit cu sprânceana ridicată: *Săracul Cristian, nu știe ce-i bun pe lume...*

El avea, se pare, propria definiție a bunului pe lume. Desigur, nu era nici orb, nici surd. Avea și el nas și papile gustative ca toți ceilalți, i se păreau foarte gustoase tocănițele și ciorbele viitoare (spera el) soacre, dar ce i se părea cu adevărat divin era copilul pe care această doamnă fără chip din Onești îl născuse și crescuse, această fată limpede și frumoasă, modestă și delicată, pe care o admira de la distanță de mult.

Au fost colegi de cămin vreme de șapte ani încheiați, timp în care au vorbit de cel mult douăzeci de ori. Ea nu l-a observat niciodată cu adevărat, era prea obișnuit, tăcut, discret, manierat, prea atent să nu deranjeze ca să atragă atenția asupra lui.

Oana știa de la Maria, colega ei de cameră din Vaslui, că el are grijă de animalele fără stăpân din campus. Cristian găzduia în camera lui cățelușe care tocmai fătaseră, pui de pisică, un arici, porumbei și ciori, pești și broaște țestoase pe care le salva de la alți studenți care nu puteau să le îngrijească, de la pet-shopuri care nu ofereau condiții civilizate pentru ele sau direct de pe stradă. Pe culoar în dreptul camerei lui, la etajul al doilea, mirosea mereu ciudat, a zoo, a spital și a boabe cu aromă de pește. El însă era mereu extrem de bine îngrijit, de atent îmbrăcat, mirosea a aftershave de calitate și purta cămăși cu butoni moșteniți de la tatăl lui, care fusese judecător în Brașov. Desigur, fetele din cămin sau colegile de facultate nu aveau cum să observe aceste mici indicii de distincție. Ele erau atrase de băieți zgomotoși, cu bocanci și gecii zornăitoare, cu tricouri mulate și capete de mort tatuate pe brand, pentru care facultatea era mai mult un pretext de a fugi departe de casă decât un pas către devenirea lor profesională.

Cristian era cu totul alt gen. Își alesese facultatea din pasiune și convingere, după ce încă de mic se lupta să salveze și să vindece orice făptură care-i ieșea în cale. La patru ani știa cum se numesc sute de specii de dinozauri, păsări și pești și se decisese deja că vrea să se facă doctor de animale. Douăzeci de ani mai târziu, învăța din greu să-și împlinească visul. Mergea zilnic la facultate câte șase ore, după-amiezile și le petrecea învățând termeni complicați de anatomie animală, iar în weekenduri făcea practică într-o clinică veterinară.

Trăia din bursă și din puținii bani pe care-i câștiga la sfârșit de săptămână, ținând locul medicilor de la clinică. Studenților care îi băteau la ușa cu animale bolnave în brațe nu le lua niciodată bani. Cumpăra medicamente, materiale și hrană pentru animale din banii lui și se bucura când reușea să pună pe picioare un animal călcat de mașină sau un stăpân speriat. Căci ocazional trata și oameni, dar numai în chestiuni care nu erau grave sau complicate. Le făcea injecții cu moldamin prescrise de medic colegilor cu amigdalită, le dădea săruri de rehidratare după nopți scăldate în alcool și le curăța rănille sângerânde celor care se încăierau la finalul meciurilor de fotbal. Nu era genul de băiat care să profite de statutul lui de medic în cămin pentru a vedea dezbrăcate colegele mai împlinite sau pe cele mai dezghețate. Pe toate cele care necesitau un control amănunțit le trimeata, cu o încruntătură responsabilă, la dispensarul complexului.

Păstra o relație bună, dar rece, cu părinții. Tatăl lui, judecătorul Anton Soare, era internat de mulți ani într-un azil privat specializat în îngrijirea bolnavilor de Alzheimer. Avea o pensie mare de la stat și toți banii mergeau către plata taxei la azil. Bătrânul Soare nu-și mai aducea aminte de mult timp că are un fiu, creierul lui reacționa doar la stimuli simpli, legați de temperatură, foame și mersul la toaletă. Pentru toate acestea, apăsa nervos butonul roșu care-i aducea la ușa în maximum zece secunde o asistentă medicală. În rest, era complet rupt de lume și își trăia zilele una după alta în pijama, fără sens sau logică, așteptând să moară.

Mama lui Cristian își refăcuse de curând viața alături de un pictor cu câțiva ani mai tânăr decât ea. Edith era o femeie frumoasă, care lucrase toată viața ei în bancă, la ghișeu pentru clienți persoane fizice. Era foarte calmă și blândă, avea un zâmbet minunat și o dantură perfectă. Când ea a împlinit patruzeci de ani (Cristian avea, pe atunci, douăzeci), soțul ei, care era mai în vârstă cu două decenii, începuse să dea semne de demență. Pleca de-acasă, îl găseau după câteva zile cu ajutorul poliției și vecinilor în gară sau pe vreo bancă în parc. Îl aduceau pe sus acasă, unde el, orbit de furie, o jignea și o amenința pe soția lui ca pe cel mai aprig dușman. De câteva ori a și lovit-o cu pumnii în față.

— Ești o curvă nenorocită! îi striga el cu spume la gură și cu privirile pierdute femeii care-i fusese fidelă toată viața.

Se cunoscuseră când ea avea șaptesprezece ani și el treizeci și șapte, în curtea liceului în care ea învăța cu sânguință și care fusese construit gard în gard cu Tribunalul Brașov cu un secol în urmă. Versatul judecător proaspăt divorțat o vedea în fiecare dimineață pe tânăra elevă cu părul lung, inelat și roșcat, cu pistrui pe nas și pe frunte. O plăcea.

Avea inocența și bucuria de a trăi pe care el le pierduse de mult.

Miile de cazuri de incest, adulter, crime în familie îl transformaseră într-un dinozaur lipsit de emoții și predispus la depresie. Avea nevoie de o fată ca Edith! A așteptat-o într-o zi după ore s-o invite la o prăjitură. Ea, desigur, a refuzat, tatăl ei ar fi încuiat-o în casă cu șapte zăvoare dac-ar fi aflat că un bărbat de vârsta lui îi dă târcoale. Edith, pasionată de calcule și economie, era al treilea copil al unei onorabile, dar sărace familii de evrei. Planul părinților ei era ca ea să meargă la facultate și apoi, dacă și ea ar fi dorit, să se mărite cu Albert, fiul unei familii apropiate, evrei și ei. Edith și Albert erau prieteni buni, familiile lor se întâlneau la toate sărbătorile evreiești, se plăceau, dar la modul strict platonic. Se amuzau împreună spunând că sunt, de fapt, frați și că relația lor de iubire ar fi una incestuoasă, din care ar rezulta copii fără mâini și fără picioare. Erau amândoi scunzi și slabi, cu pistrui pe aproape toată pielea, aveau părul foarte roșu și creț, ochii de un verde foarte deschis, buze mici și dinți ca niște perle mărunte. Dacă-i vedeai pentru prima oară, ai fi putut jura că sunt gemeni. Edith n-avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu Albert, iar domnul ferchezuit care-i făcea curte îi plăcea. Era mult mai elegant și mai frumos decât toți mucoșii din liceu care-i dădeau târcoale. În cele din urmă, a acceptat să iasă cu el, fără știrea tatălui ei. După câteva luni de întâlniri secrete (Edith începuse să chiulească de la școală pentru a se putea vedea cu judecătorul ei de poveste), domnul Anton Soare, celebru în tot județul pentru deciziile lui judecătorești controversate, a mers la familia Rosenberg pentru a-i cere mâna frumoasei Edith. Nu a primit-o, însă asta nu i-a împiedicat pe îndrăgostiți să-și continue povestea de iubire. Curând, Edith a intrat la facultate la Brașov și, imediat după ce a împlinit optsprezece ani, și-a înghesuit într-o valiză puținele lucruri din casa părintească la care ținea și s-a mutat acasă la Anton. Un an mai târziu au făcut și nunta, la care niciun membru al familiei ei nu a fost prezent, deși ea le trimisese invitații și părinților, și bunicilor. Albert a fost singurul evreu prezent la nunta ortodoxă a lui Edith. I-a zâmbit și a strâns-o tare în brațe, sincer bucuros de bucuria ei.

Cristian s-a născut la un an după nuntă, când Edith era în anul trei de facultate. Au ajutat-o mult părinții lui Anton, foarte încântați de nașterea primului lor nepot, și Edith a reușit să termine facultatea cu bine. S-a angajat la filiala din Brașov a Băncii Naționale, unde a lucrat două decenii încheiate. L-a iubit nemăsurat pe soțul ei și și-a dorit mulți copii cu el, din păcate toate cele cinci sarcini pe care le-a avut după Cristian s-au oprit din evoluție cândva între 8 și 28 de săptămâni. Când a împlinit treizeci și cinci de ani, a încetat să mai încerce, deși în continuare îl iubea și-l admira nespus pe soțul și prietenul ei cel mai bun, Anton Soare.

Cristian a fost crescut cu multă iubire oferită de bunicii paterni în

timpul săptămânii, și de mama și tata seara și duminica, când ei nu lucrau. Citeau împreună, cântau la chitară, călătoreau la munte și la mare, desenau și ascultau împreună povești pe discuri negre de vinil. Anton Soare avusese dreptate: relația cu Edith îl readusese la viață. Se trezea bucuros dimineța, se băga în pat mulțumit seara.

Cristian fusese mereu îndrăgostit de mama lui: subțire și scundă, cu claia ei imensă de păr roșcat și inelat pe care el n-o moștenise, calmă și caldă. Iubea delicatețea ei, discreția, zâmbetul ei cald nelipsit, puterea cu care-l strângea în brațe, pe care n-ai fi bănuț-o dacă-i vedeai brațele subțiri și pline de pistrii.

Edith a suportat cu eroism primii ani de demență ai bărbatului ei, însă când acesta a început s-o lovească în fiecare zi și după ce diagnosticul medicilor a fost limpede, a decis împreună cu Cristian să-l interneze într-o clinică în care erau bine îngrijiți bolnavii de Alzheimer. S-a despărțit foarte greu de omul care-i fusese alături zi de zi vreme de aproape douăzeci și cinci de ani, cu care avea un copil atât de bun, dar a știut că așa e mai bine pentru toată lumea. Peste o vreme a cunoscut un domn ceva mai tânăr, pasionat de pictură. Se înscrisese la cursurile lui ca să-și umple serile cu ceva. Îi era greu singură: cu familia ei nu mai vorbise niciodată de când plecase de-acasă trăgând după ea o valiză maro aproape goală, soțul era la azil, copilul departe, la București, iar Albert avea o familie frumoasă și numeroasă în Israel. Vorbeau săptămânal la telefon, dar Edith avea nevoie de ceva să-i umple zilele. După câteva ateliere, profesorul de desen și frumoasa lui elevă roșcată au ieșit la o cafea. Apoi la teatru. Apoi la piscină. El era văduv. Ea era singură. Aveau, amândoi, puțin peste patruzeci de ani și viața lor era departe de a se fi încheiat, așa că au hotărât, cu pasiunea și efervescența potrivite vârstei lor, să devină parteneri fără acte.

Cristian n-a avut, desigur, nimic împotriva, ba chiar s-a bucurat la gândul că mama lui nu mai e singură, că un bărbat serios îi stă alături, că se uită la televizor împreună, că ies, rîd și pictează. Relațiile fericite prelungesc viața! Cristian credea cu putere asta și o repeta cu aplomb oricui părea că are nevoie s-o audă.

Probabil de aceea a și fost atât de consecvent în ceea ce o privește pe Oana. A observat-o de la distanță vreme de șapte ani. S-a interesat discret de ea, a gravitat în jurul ei toată facultatea, să fie sigur că ea e persoana alături de care poate avea acea relație fericită care-l va ajuta să trăiască mult și bine. Între timp și-a umplut viața cu sute de suflete de animale care aveau nevoie de ajutorul lui.

Problema a apărut când Oana s-a mutat din cămin, iar el nu mai avea cum s-o vadă. Aveau, amândoi, douăzeci și șase de ani. Se împlinise un an de când ea se despărțise de băiatul înalt și brunet care-o acaparase vreme de unsprezece luni dureroase pentru Cristian,

căci n-o mai vedea pe Oana decât foarte rar. Dar așteptase cu răbdare, era sigur că relația ei cu tipul tăcut n-avea cum să dureze, erau prea diferiți, iar ea nu era fericită cu el decât uneori. Or, o relație bună e cea în care te simți fericit aproape totdeauna, nu?

Experiența lui amoroasă era chiar mai firavă decât a Oanei. Ieșise de câteva ori la câte-un suc cu colege de facultate, dar niciuna nu i se păruse suficient de interesantă cât s-o invite în oraș și a doua oară. Lui Cristian nu-i plăceau compromisurile. Nu era deloc interesat să-și umple timpul cu persoane pe care le considera din start lipsite de potențial. În plus, nu se grăbea deloc.

Fusese inițiat în tainele sexului de o femeie mult mai în vârstă ca el, pe care o cunoscuse când avea șaisprezece ani. Pesemne repeta, fără să-și dea seama, traseul mamei lui, și ea sedusă timpuriu de un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă. El era în clasa a zecea de liceu, ea, Eva, era sora geamănă a profesoarei de biologie, cu care făcea meditații în privat. El avea șaisprezece ani, ea treizeci și opt. El era curios, ea le știa pe toate. S-au văzut de câteva ori miercurea seara, când Cristian venea acasă la ele pentru meditații. El nu-și putea lua ochii de la decolteul ei generos, ea a mirosit imediat în el potențialul unui amor energic. Mai întâi i-a făcut cu ochiul, apoi, într-o seară de miercuri, a ieșit după el în fața blocului.

— Hei, unde te grăbești așa? Ia zi-mi tu drept, ai o iubită? l-a întrebat direct, răsucindu-și o șuviță blondă în jurul arătătorului de la mâna dreaptă.

— Nu, nu prea am timp de asta, i-a răspuns Cristian, sincer.

— Și... ai vrea să ai? a plusat Eva, privindu-l în ochi.

Un val de căldură a pornit din zona intimă a lui Cristian către susul și josul trupului lui de adolescent. S-a înroșit și a început să se bâlbâie. Pistruii moșteniți de la mama lui au devenit din portocalii grenă, iar mâinile îi tremurau pe bretelele rucsacului.

N-a spus nici da, nici nu, iar Eva a luat asta drept un răspuns afirmativ, așa că s-a aplecat ușor către el, l-a ținut ferm cu mâna de umăr, să fie sigură că tânărul nu leșină de emoție, și i-a șoptit direct în urechea roșie ca racul:

— Te aștept mâine aici, de la 12 și jumătate. Sora mea va fi la liceu, vom fi doar noi. Să vii, bine? O să-ți placă!

Apoi i-a dat drumul și a dispărut în scara blocului, lăsând în urmă un parfum dulceag. Cristian a plecat spre casă cu genunchii moi, tremurând din toate încheieturile. Seara s-a decis că nu se va duce, maică-sa n-ar fi fost de acord în ruptul capului. În plus, cel mai bine ar fi fost să facă sex prima oară cu fata pe care o iubea, atunci când ar fi fost amândoi pregătiți, iar pentru asta trebuia s-o găsească întâi.

Dar cum acest proces se dovedea mai anevoios decât sperase, cum era singurul băiat din clasă care nu se îndrăgostise încă de nicio

colegă, era tentat de ideea de se lăsa pe mâinile experimentate ale Evei. Iar simplul gând că va face amor cu o femeie identică la trup cu profesoara lor de biologie, care era un vis frumos pentru toți băieții și bărbații din liceu, îl făcea să-și simtă tot corpul în flăcări. Stătea întins în pat, prefăcându-se că doarme, cu cearșaful așezat strategic astfel încât să-i mascheze uriașa erecție, și visa cu ochii deschiși.

Mama lui sigur l-ar fi sfătuit să n-o facă, în timp ce tatăl lui l-ar fi încurajat să se ducă dansând de bucurie că a dat peste el un asemenea noroc. Pentru că el avea mai mare încredere în mama lui, a adormit decis să nu se ducă. Dar a doua zi, pe măsură ce se apropia ora *rendez-vous*-ului, se foia în bancă mai ceva ca o chiftea într-o baie de ulei încins. Valul de căldură din zona intimă nu se mișcase din loc în ultimele douăzeci de ore, așa că, dacă voia să se elibereze de tensiune, trebuia s-o facă. Imediat ce s-a sunat de pauză la 12:15, a luat-o la fugă către blocul mic în care locuiau cele două surori. A ajuns fix la și jumătate, transpirat, roșu la față, cu cămașa descheiată. A șovăit câteva clipe înainte să apese pe butonul soneriei, apoi, când tocmai se hotărâse să fugă înapoi la școală, Eva a deschis brusc ușa și l-a tras înăuntru.

A plecat spre casă patru ore mai târziu, mai mult plutind decât pășind. Își simțea oasele ușoare, capul parcă i se desprinsese de trup și zbura printre norii transparenți de vară. Nici n-a observat până acasă că-și uitase rucsacul în holul noii lui iubite.

Din ziua aceea s-au văzut săptămânal vreme de doi ani. A devenit mai sigur pe el, dar și mai decis să-și caute cu mare atenție perechea. Aflase deja cât de importantă e energia sexuală pentru binele ființei sale, știa să provoace plăcere, știa s-o ceară și s-o conserve, se simțea pregătit.

Când a intrat la facultate la București și a părăsit orașul natal, s-a despărțit frumos de Eva, care știa de la început că relația lor nu avea să dureze. Cine-ar fi pariat că el va fi cel care se va îndrăgosti primul ar fi pierdut categoric. El a fost elevul atent, studios, dedicat, care însă și-a păstrat foarte bine sertarul inimii izolat de cel al plăcerii. A plăcut-o enorm pe Eva, a vrut-o, a respectat-o și s-a purtat impecabil cu ea. N-o să-i putem imputa vreodată palmele aplicate pe fundul gol, trasul de păr și lipitul ei de perete, căci toate acestea au fost executate la cerere, pe baza contractului nesemnat între ei cum că el face tot ce ea îl roagă, fără jenă și milă, câtă vreme aceste lucruri sunt și pe placul lui. Nu s-a îndrăgostit de ea însă, pentru că nu a vrut. Nici Eva n-ar fi vrut să se îndrăgostească de el, însă ei nu i-a ieșit la fel de bine. Atât de viu era acest tânăr, atât de pasional, atât de concentrat pe ce știa că trebuie să devină, atât de gentil și de pedant, frumos și atent... Îi aducea de fiecare dată flori sau câte-o cutie cu bomboane, pe care le cumpăra din banii de buzunar primiți de la maică-sa.

Edith n-a aflat niciodată despre aventura fiului ei cu sora profesoarei lui de biologie, și mai bine că n-a aflat, s-ar fi simțit vinovată că fiul ei face aceleași greșeli ca și ea. Nu regreta că s-a căsătorit cu Anton, însă regreta felul necugetat în care și-a pierdut familia pe drum, graba cu care a nesocotit dorințele părinților ei, indiferența cu care le-a tratat dezamăgirea. O crescuseră frumos, cu sacrificii și iubire. Ea însă nu putuse să treacă niciodată peste faptul că sentimentele ei au contat, atunci, atât de puțin pentru ei.

După ce Oana s-a mutat din cămin, pe Cristian l-a cuprins panica. Deși o cunoștea destul de puțin, i se părea cea mai apropiată de idealul lui de suflet pereche dintre toate fetele pe care le cunoscuse vreodată. Era micuță și delicată, ca mama lui. Frumoasă și modestă. Vorbea mult, la fel ca el. Era serioasă și cuminte. Și părul, oh, părul acela ca un nor... Oana Soare, fata cu părul de nori. Ce titlu nimerit pentru un tablou desăvârșit! Sau pentru un film la care să râdă și să plângă toată planeta... Nu, n-avea de gând s-o lase să dispară.

În seara în care a aflat de la Maria, colega de cameră a Oanei, că aceasta se mutase într-o garsonieră cu chirie, Cristian s-a îmbrăcat frumos și s-a dus în club. Aflase dintr-un afiș lipit pe ușa căminului că Lola urma să cânte acolo, iar el avea de gând să meargă s-o asculte, s-o aplaude, să-i ofere un buchet cu flori și s-o întrebe despre Oana. A renunțat la cămașa cu butoni în favoarea unui tricou negru cu nasturi la gât, și-a pus jeanși albaștri mulați și un pulover crem cu nasturi, cadou de Crăciun de la mama lui. Și-a luat rămas-bun de la iepurașul de angora pe care-l trata de dermatită și de la familia de broaște țestoase și a pornit spre club, decis să nu revină acasă fără informații recente despre Oana.

A răbdat cu stoicism cele două ore de concert în club. Nu era chiar genul lui de distracție, dar iubirea merită orice sacrificiu! În plus, Lola chiar știa să facă spectacol! Cânta binișor, dansa și zâmbea divin. Publicul era format în proporție de 90% din bărbați fermecați de Lola, restul de 10% procente fiind format din surorile sau iubitele acestora, plus doamnele de la curățenie și garderobă. A aplaudat și el cu entuziasm, ca să nu facă notă discordantă, apoi s-a strecurat către ea prin marea de bărbați hipnotizați de nurii Lolei, ținând în sus buchetul mare de trandafiri!

— Lola, Lola! o striga el, alături de alte zeci de bărbați care strigau același lucru.

Nu e bine, așa n-o să reușesc să-i atrag atenția, s-a gândit Cristian rapid.

— Ți-am adus trufe de la Bruxeeeeeelles! a strigat cu cea mai puternică voce a lui, una pe care nici măcar nu era conștient c-o are.

Cunoștea și el bine apetența Lolei pentru delicatese. Brusc, nasul ei s-a ridicat și ochii ei au scrutat mulțimea, să-l afle pe posesorul de

dulciuri cu 80% cacao originală.

— Aici, sub buchetul cu trandafiri! a răcnit el, iar ea i-a făcut semn să vină pe scenă.

— I-auzi, și flori, și trufe? Măi, măi, cred că avem aici un tânăr extrem de îndrăgostit, așa-i? i-a spus Lola trăgându-l ușor de gulerul tricoului.

— Da, însă nu neapărat de tine... a comentat încet Cristian în timp ce Lola rupea în bucăți cutia din carton auriu în care se ascundeau șase trufe prețioase de ciocolată pe care veterinarul nostru le primise cadou de la o studentă căreia îi salvase canarul bolnav de pneumonie.

— Ce-ai spus? Vrei să ieșim la miezul nopții la o pizza? l-a întrebat Lola în timp ce molfăia cu ochii închiși o bomboană cremoasă.

— Lola, ascultă-mă bine. Am nevoie de ajutorul tău. Oana s-a mutat din cămin tocmai când mă pregăteam să o invit în oraș.

— Nasol, amice, Oana are alte treburi acum. Se vindecă.

— Lola, stau în preajma ei de șapte ani. Crede-mă, pot contribui semnificativ la vindecarea ei, dar numai dacă reușesc să aflu unde e.

Lola l-a privit serioasă.

— Oana e cea mai bună prietenă a mea. O iubesc mai mult decât mă iubesc pe mine. Tu cine ești?

Cristian s-a dat un pas în spate, și-a netezit tricoul pe abdomenul puțin pufos și i-a spus hotărât, fără măcar o pauză de respirație, de parcă și-ar fi pregătit discursul cu multă vreme înainte:

— Eu sunt Cristian Soare, douăzeci și șase de ani, medic veterinar rezident, locuiesc în căminul P1 la etajul 2, m-ai mai văzut de câteva zeci de ori, dar nu m-ai observat niciodată. Nu am cazier, nici iubită, și sunt convins că Oana e jumătatea mea mai bună. Acum, vrei să-mi spui cum dau de ea?

Lola îl privea ca pe un extraterestru plictisitor. Se terminaseră trufe.

— Te rog? a insistat el, simțind că-i fuge pământul de sub picioare.

— Bine, pentru că mi-au plăcut mult trufele astea și tupeul tău, dacă-mi lași datele tale de contact, i le dau Oanei, împreună cu un îndemn cvasi-convigător să te caute. Merge?

— Merge, a răsuflat ușurat Cristian.

A scos o carte de vizită albă, cu un bot de pisică imprimat pe spate, și i-a dat-o Lolei.

— Te rog să n-o pierzi. Pentru mine e o chestiune de viață și de moarte. Poate și pentru Oana.

— Amice, nu-ți mai da atâta importanță, că mă faci să mă răzgândesc. Îmi dai și florile alea, sau vrei să le iei înapoi acasă, să le oferi mămicii tale?

Cristian nici nu-și dăduse seama că nu-i oferise florile, oricum ea se repezise către cutia cu trufe, apoi el se aruncase cu capul înainte în

discursul pasional și uitase complet de trandafirii plini de spini pe care-i strângea abitur în pumnul stâng. I-a întins Lolei florile decis, ca un soldat care-și predă arma. Apoi a coborât demn scările din stânga scenei, în timp ce privirea dură a Lolei îi ardea ceafa. S-a împiedicat de cablul de la boxe și a fost cât pe ce să se prăvălească peste gloata de tineri care-l priveau cu invidie, dar s-a redresat rapid și și-a continuat mersul de învingător către toaletă, căci tot acest stres îi afectase puternic sistemul digestiv.

Apoi s-a dus acasă și a așteptat ca Oana să-l caute. Pe cartea de vizită trecuse adresa cabinetului lui improvizat din camera de cămin, adresa și telefonul clinicii veterinare unde era medic rezident cu acte în regulă și numărul de fix al mamei lui, lângă care tipărise cu litere mari: DOAR PENTRU PROBLEME URGENTE (iar un apel din partea Oanei sigur s-ar fi încadrat în această categorie). Așadar, dacă ea ar fi vrut să îl găsească, nu i-ar fi luat mai mult de câteva minute. Tipărise o sută de cărți de vizită special pentru asta (nicio firmă de papetărie nu acceptase să printeze doar una).

Patru luni încheiate n-a primit niciun semn. La început s-a gândit că poate Lola nu i-a transmis nimic prietenei sale, poate aruncase cartea lui de vizită în aceeași noapte. Apoi s-a gândit că poate Oana nu era interesată de o relație nouă. Sau poate știa cine e și nu era interesată de el. Tocmai când se hotărâse să-i facă Lolei o vizită în magazinul de rochii de mireasă în care lucra acum, s-a trezit cu Oana la ușa camerei. Ținea în brațe un pui de cățel care nu arăta prea bine.

— Salut. Cristian? a spus ea parcă scuzându-se pentru îndrăzneală.

Cristian era în pijama. Nu aștepta pacienți la ora 9 seara și, sincer, nici pe Oana n-o mai aștepta. Crăpase ușa doar trei centimetri, iar când a văzut prin deschizătura îngustă chipul mic și frumos al Oanei, încadrat de părul ca o spumă de cafea, era să scape din mână hamsterul căruia tocmai îi masa abdomenul contractat.

— Oana!

S-a uitat la ea, la câinele din brațele ei, la hamsterul din mâna lui, la pijamaua lui de tataie, gri cu dungulițe verticale roz și verzi, apoi a deschis larg ușa și a invitat-o înăuntru.

Camera lui era foarte ordonată. Locuia singur de mulți ani, cumpăraseră cu câteva sute de euro toate cele patru locuri ale camerei mici, renunțase la cele patru paturi supraetajate pentru a le înlocui cu rafturi largi pentru cuștile cu animale și cu un pat de o persoană, ceva mai lat decât îngustul pat studentesc. Pentru Cristian, odihna era extrem de importantă. Dormea mult și cu dedicare, îi plăcea să adoarmă devreme citind și să se trezească dimineața cât mai târziu. Asta nu era tocmai potrivit pentru meseria de medic, însă pacienții lui păreau destul de înțelegători și uneori îl lăsau să doarmă până la 11, dacă el se îngrijea să le lase destulă mâncare de cu seară.

În mijlocul camerei trona o masă mare despre care Oana a presupus că e pentru socializare, însă Cristian i-a explicat rapid că este pentru examinarea micilor pacienți, apoi a invitat-o să pună cățelul pe masă.

— Scuze că dau buzna la ora asta, dar am primit cățelușul ăsta cadou de la prietena mea acum două zile, împreună cu cartea ta de vizită.

Abia acum, după patru luni? O strâng de gât pe Lola când o văd.

— Cățelul a început să vomite de aseară, n-a mâncat nimic, nici apă n-a băut, și a ținut-o așa toată ziua, m-am gândit că ar fi bine să-l vadă un medic. La clinică am sunat și n-a răspuns nimeni, așa că am pus cățelul în cea mai mare poșetă pe care o am și am sărit în autobuz. Crezi că e grav? Îl am de doar două zile, dar mi-e așa drag de el... a spus Oana dintr-o suflare, în picioare lângă masă, mângâind pe cap cățelul care adormise cu labele în sus.

— Nu arată prea bine, probabil e o indigestie sau un virus digestiv. Îți propun o perfuzie de hidratare și un antivomitiv, ce spui?

— Eu mă simt bine, mulțumesc, n-am mai vomitat de zece ani, cred...

— Pentru câine, voiam să zic. Cum îl cheamă? a întrebat Cristian în timp ce-i înfîșea delicat în fund câinelui un termometru.

— Ăăăă, nu știu. Nu i-am dat încă nume. Nici nu știu ce rasă e... Lola, prietena mea, e cam împrăștiată...

— E un golden retriever, sunt căței foarte loiali și veseli, mai ales cu copiii.

— Ah, eu n-am copii și probabil nici n-o să am vreodată, a spus Oana cu voce joasă.

Asta crezi tu, pentru că încă nu m-ai cunoscut pe mine. O să ai copii! Trei sau patru! și-a spus, sigur pe el, Cristian, căruia-i venise inima la loc. În plus, se simțea în elementul lui. Era în sfârșit singur cu ea, la el în cameră, făcând ceva ce se pricepea foarte bine să facă. Cu o mișcare scurtă, și-a pus mănuși chirurgicale și a introdus scurt un deget mic în anusul pacientului adormit.

— Sodomizezi des animale întinse pe masa ta? l-a întrebat Oana cu un zâmbet ironic.

— Cel puțin o dată pe zi, e parte din jurământul pe care l-am depus când am devenit medic, a zis el serios, privind-o pe sub sprâncene în timp ce tundea blana de pe laba cățelului pentru a-i monta perfuzia.

Oana a izbucnit în râs.

Am făcut-o să râdă din primele cinci minute! Într-o lună facem nunta!

— Mă bucur mult că am primit un cățel, eram foarte singură... nu vreau să mai aud de bărbați cât oi trăi!

OK, două luni!

Au făcut nunta peste doi ani și două luni, la sfârșitul lui mai. A fost o nuntă simplă, într-o grădină de vară plină de flori. La nuntă au

participat cincizeci și patru de persoane, douăzeci de căței, cinci broaște țestoase, patru hamsteri, un iepure de angora, un cal, șase pisici și vreo sută de creveți într-un acvariu colorat. Lola a fost domnișoară de onoare, colegul medic al lui Cristian a fost cavaler de onoare, nași au fost șefa Oanei, patroana agenției de turism la care Oana lucra de patru ani, alături de soțul ei și de cei patru copii. Vedetele serii au fost Crina, mama Oanei, și Edith, mama lui Cristian, care și-au petrecut toată seara împreună, dansând și chicotind peste masă.

Viața lor împreună era destul de liniștită. Cristian o adora și făcea tot ce putea s-o facă fericită. În majoritatea cazurilor, chiar reușea. O făcea să râdă în hohote, o complimenta, o săruta și-o lua în brațe la orice pas, îi vorbea mult despre el și despre ei, o invita mereu să facă planuri de vacanță, de casă pe pământ să aibă unde alerga câinele ei după pisicile lui, îi aducea flori în fiecare săptămână, o invita mereu la cine și mic dejunuri în oraș, o lua de la serviciu ca să se plimbe împreună pe bulevard ținându-se de mână. Era atât de fericit să fie cu ea încât chefurile lui de viață dădea pe-afară și se muta și la ea.

— Ce zici de Speranță?! o întrebase Cristian brusc atunci, în prima lor seară, în timp ce puilul de cățel își primea perfuzia, iar Oana îl ținea tandru de lăbuță, așezată pe un scaun tare, în mijlocul camerei lui de cămin.

— Poftim? l-a întrebat ea absentă.

— Pe cățel. Mă gândeam c-ai putea să-l botezi Speranță. Gândește-te ce fain ar fi să-l strigi prin parc și să se uite la tine toate cucoanele. Sau când ești tristă, doar îl chemi: *Speranță, hai la mama*, și brusc o să te simți mai bine.

— Mi se pare o idee groaznică, a spus Oana încet.

El a privit-o dezumflat.

— Dar, pentru că n-am niciuna mai bună, așa să-i rămână numele, a completat ea, zâmbind caritabil.

Oana fusese amorțită atâta vreme că nici nu prea mai știa să se bucure. Dar tenacitatea și dragostea lui Cristian i-au uns baierele inimii, i-au deschis sertarele de mult închise ale sufletului, așa că în cele din urmă reușise să uite aproape de tot durerea lipsei lui Andrei.

În primii doi ani după despărțirea lor, mai mult zăcuse decât trăise. Devenise atât de palidă și de slabă încât lumea stătea departe de ea, să nu se molipsească. Se ducea la muncă pentru că avea nevoie de bani să-și achite chiria garsonierei, dar, dac-ar fi avut de ales, ar fi stat în pat fără să se miște până ar fi murit de sete și de foame.

Îi era atât de dor de Andrei că o durea carnea. Nu putea mânca nimic, orice ingredient sau fel de mâncare o ducea cu gândul la el, la cum găteau împreună, și-i făcea greață. De la un punct, nici Sfânta Sacoșă nu-i mai aducea bucurie. Îi spusese mamei ei să nu-i mai

trimită pachete, iar vestea aceasta căzuse ca un buzduhan în capetele părinților ei.

— Cum adică nu mai vrea să-i trimiți mâncare? E bolnavă? a întrebat-o palid tatăl Oanei pe mama ei.

— Nu știu, Dorin, chiar nu pricep...

— Adică, oricât de mult ar suferi din dragoste, de mâncat tot trebuie să mănânce, nu?

— Așa aș fi zis și eu, dar dacă ea nu mai vrea, nu pot să-i trimit pachete cu forța...

S-au urcat amândoi în tren și au venit la București, unde, în locul fetei lor pline de viață, au găsit stafia Oanei. Singurul lucru mai gol decât privirea ei era frigiderul. Se târa cu greu dimineața la serviciu, unde nu-i păsa dacă și cine mai cumpără vacanțele recomandate de ea. Citea romane polițiste pe bandă rulantă. Nu era deloc atentă la ce poartă, nu se mai pieptăna, nu se mai machia, nu-i mai păsa de nimic. Părea că așteaptă să îmbătrânească odată și să moară.

Noaptea îl visa pe Andrei și atunci revenea la viață. Visa mereu că aleargă după el, că îl prinde din urmă, îl întoarce spre ea și-i spune: *Andrei, te iubesc, te-am iubit tot timpul ăsta, hai să mai fim împreună măcar o dată, o singură zi, o să vezi cât de bine o să fie, te rog, nu pot trăi fără tine*. Iar el îi zâmbea și-i spunea: *Dac-ai ști de când te aștept*. Apoi o privea în ochi fix, cum numai el știa să privească, și se apropia mult de ea. Exact în secunda aceea se trezea, de fiecare dată în aceeași secundă. Deschidea ochii îmbujorată, respirând alert, cu o urmă de zâmbet, apoi își dădea seama că nu fusese decât o poveste în mintea ei bolnavă de dor. Apoi se trântea în pernă cu cea mai mare tristețe din lume. Gustul amar și nostalgia dureroasă a visului rămâneau cu ea zile la rând, iar când reușea să se simtă cât de cât mai bine, îl visa din nou.

Lola încerca din răspuțeri s-o scoată din butoiul cu tristețe, însă nici măcar ea nu reușea să aducă soarele pe strada Oanei. O scotea aproape cu forța la masă, o lua cu ea la concerte, însă de fiecare dată Oana profita de neatenția prietenei ei pentru a se strecura afară. Mergea aiurea pe jos sau lua autobuze la întâmplare, pentru că nici acasă nu voia să se ducă.

Se mutase într-o garsonieră spațioasă, într-un bloc turn numai cu apartamente cu o singură cameră. Avea o bucătărie mare pe care nu o folosea niciodată, un hol generos care dădea în camera luminoasă care servea drept sufragerie și dormitor. Proprietarii garsonierei, un cuplu de șaizeci de ani fără copii, mobilaseră camera cu mult bun-simț: o canapea extensibilă de patru persoane, un fotoliu comod în fața unei măsuțe mici de cafea, o bibliotecă ticsită de cărți vechi, la geam o masă de patru persoane cu patru scaune comode, o veioză înaltă din hârtie, adusă din Suedia, o masă mică din lemn masiv, multe tablouri și poze vechi pe pereți, perdele lungi până la podea și draperii de

culoarea ciocolatei cu lapte. Avea și un balcon micuț, închis, plin de flori. Noroc că mai veneau ei din când în când să le ude, căci dacă le-ar fi lăsat în seama Oanei ar fi murit toate într-o lună. Pe Oana n-o mai interesa nimic. În acest moment al vieții ei, Lola s-a gândit să-i cumpere un cățel.

Încercase să-i dea Oanei cartea de vizită a lui Cristian chiar de a doua zi după concertul cu trufe de Bruxelles, însă la întrebarea Lolei dacă ar dori să iasă la un suc cu un alt băiat, Oana reacționase atât de violent încât Lola renunțase la idee, cu gândul că va aștepta un moment mai potrivit. Iar momentul sosise imediat ce Lola cumpărase cu salariul ei pe o lună întreagă acest cățeluș adorabil care sigur va avea nevoie la un moment dat de un vaccin sau de un control, deci și de un medic veterinar!

Planul ei a funcționat. A fost suficient ca Oana să izbucnească în râs pentru prima oară în camera lui Cristian pentru ca ea să-i dea o șansă tânărului doctor de animale. El i-a vindecat câinele, apoi a invitat-o la un film, ea a refuzat categoric (nu mai suporta filmele la cinema, toate îi aduceau aminte de Andrei), apoi a invitat-o la un concert de muzicuțe (Oana a acceptat, i s-a părut amuzant conceptul), mai târziu la plajă în Bulgaria, la un croissant la Paris și tot așa. Cu răbdare, Cristian și-a făcut loc în viața Oanei, pe care a și vindecat-o de dor încet, fără ca ea să observe. Așa se face că, la un an de la nuntă, Oana a rămas însărcinată cu primul lor copil.

Și-l doriseră amândoi, sarcina trecuse repede, fără evenimente majore. Oana observa cu uimire și bucurie cum trupul ei mereu subțire, băiețos, cu sâni și șolduri mici, se rotunjește și se împlinește pe toate părțile, ca să facă loc făpturii mici care se forma în ea. A suportat cu răbdare grețurile moderate din primul trimestru și durerile de spate din cel de-al doilea, a mers conștiincioasă la medic pentru controale și ecografii, mereu cu Cristian de mână. În fiecare duminică seară, el îi citea din compendiul medical despre sarcină cumpărat de pe Amazon ce urmează să se întâmple în uterul ei în viitorul apropiat: câte grame și câți centimetri are bebelușul, cum i se formează unghiile, genele și sprâncenele, dacă învață să înghită, ce explicații au diverse dureri și tensiuni pe care Oana le simțea uneori.

Oana a născut tot cu el de mână, după trei ore de travaliu intens. Mamele lor, Crina și Edith, făceau galerie tăcută pe holul maternității, încurajându-se una pe cealaltă: venea pe lume primul lor nepot! Când micul Ioan a scos primul strigăt, s-au luat în brațe de bucurie și-au sărit în sus ca suporterii la meci.

După trei zile, erau cu toții acasă, în apartamentul cu trei camere al tinerei familii. Oana, Cristian și Ioan dormeau împreună în dormitorul lor, Edith moțâia pe canapeaua extensibilă din viitoarea cameră a copilului, iar Crina avea insomnii pe canapeaua incomodă din

sufragerie. Își făcea socoteli despre cum ar putea s-o ajute pe fiica ei, atât de puțin pregătită să crească un copil. Ea încă lucra la spitalul de stat din Onești, avea nevoie de salariu și de anii de lucru pentru o pensie decentă. Salariul de profesor al soțului ei nu le-ar fi ajuns să trăiască, chiar și așa modest cum erau ei obișnuți.

Cel mai mult însă a nedumerit-o hotărârea neașteptată a Oanei, care, a doua zi de dimineață, la o omletă cu roșii, ardei și ceapă verde făcută la cuptor de Crina, le-a comunicat celor două proaspete bunici că ei au decis că vor să-și crească băiețelul singuri, doar ei doi. Amândouă mamele ascultau cu gura căscată vorbele lor calme, însoțite de priviri drăgăstoase și pline de încredere:

— Vă mulțumim mult că vreți să ne fiți alături, dar am vrea să vedem cum ne descurcăm, a zis Oana limpede, ținându-l pe Cristian de-o mână și pe bebe Ioan la sân. Eu o să stau în concediu măcar un an cu el, apoi o să lucrez cât mai mult de-acasă, Cristian și-a găsit un job la clinica de la parterul blocului, iar când nu are urgențe, poate sta cu noi. Totul s-a aranjat de minune!

— Desigur, sunteți bineveniți oricând pe la noi, dar nu să ne creșteți copilul, ci să vă bucurați de el, a completat rapid Cristian, văzând figurile boțite ale mamei și soacrei.

Crina a izbucnit în plâns imediat. Edith s-a abținut eroic, deși avea un ditamai nodul în gât. În fine, și-au făcut amândouă bagajele, au pupat de la distanță proaspătul pui de om, au mai lăcrimat puțin în hol și au plecat către gară, însoțite de Cristian.

Și iat-o pe Oana pe canapea două ore mai târziu, dormind cu micul Ioan pe piept, în timp ce soțul ei freca energic gresia din baie. Dormind adânc și visându-l pe Andrei, prima oară după mai bine de doi ani. Visul era același: ea alerga după el, îl prindea din urmă, îl întorcea spre ea și-i spunea: *Andrei, te iubesc, te-am iubit tot timpul ăsta, hai să mai fim împreună măcar o dată, o singură zi, o să vezi cât de bine o să ne fie, te rog, nu pot trăi fără tine*. Iar el îi zâmbea și-i răspundea: *Dac-ai ști de când te aștept*. Apoi o privea în ochi fix, cum numai el știa să privească, și se apropia mult de ea. Exact în secunda aceea a trezit-o urletul prelung al unei sirene care trecea prin dreptul geamului lor.

S-a trezit brusc și-a dat să se ridice în capul oaselor, uitând cu totul că pe ea dormea buștean o altă persoană. L-a prins pe bebeluș în ultima clipă și l-a privit buimacă. Atât de real păruse visul încât, vreme de câteva secunde, n-a priceput ce-i cu ființa mică și roz care dormea atât de adânc în brațele ei. Apoi a simțit o durere cruntă în uter și și-a adus aminte toată viața ei cea nouă.

Viața cea nouă a Oanei

Andrei,

Scriu pentru că nu știu ce altceva să fac cu gândurile și cu durerea asta din mine. Știu că nu vei citi niciodată foile astea, de fapt, dac-aș ști că există măcar o posibilitate minusculă ca tu să le vezi vreodată, probabil n-aș mai scrie niciun cuvânt. Dar cumva trebuie să scot din mine tot ce are legătură cu tine, trebuie să intru acum în operația asta în care o mână care nu tremură poate să extirpe existența ta din mine ca pe o tumoră care s-a format în inimă și care a cuprins toate celelalte organe rapid, iar acum face ravagii inclusiv în creier.

Au trecut aproape șase ani de când te-am văzut ultima oară. Stăteai cu spatele la mine și-ți beai cafeaua cu ochii pe geam, în timp ce eu muream încet la tine-n hol, cu bagajele la picioare, sperând până-n ultima clipă că o să mă primești înapoi. De-atunci am tot murit în fiecare zi, tresărind la fiecare pas pe hol, la fiecare apel telefonic, de fiecare dată când ușa biroului meu era deschisă de vreun client înalt.

Nici acum nu știu ce-a fost. Nu știu ce-a fost între noi și nu știu ce ne-a despărțit. Habar n-am dacă m-ai iubit. Nu știu de ce luam foc din nimicuri, de ce te jigneam, de ce strigam la tine. Probabil de teamă că nu mă vezi. Țineam morțiș să par mai mare, mai sonoră, mai puternică, mai greu de ignorat. Pentru că nu eram nimic din toate astea. Voiam să te rănesc, la gândul că, dacă vei suferi după mine, vei înțelege cât de mult mă iubești și că nu poți trăi fără mine. Pentru că eu nu puteam trăi fără tine. Te uram pentru că mă făcuseși să te iubesc atât de mult încât îmi ieșeam din minți.

Te-am iubit pentru că m-ai deschis spre mine. Pentru că prin ochii tăi m-am văzut, pentru prima oară, frumoasă. Am îndrăznit să râd tare, să mănânc mult, să citesc și să înțeleg altfel tot ce mi se așterne în fața ochilor.

Eram tânără, Andrei, mult mai tânără decât tine, nu în buletin, alea-s doar cifre, ce știu ele... Eram un nou-născut pe care tu l-ai ajutat să crească drept, râzând și plângând, așa cum e și viața, cu flori și cu sânge. Am trăit cu tine într-un an copilăria mea, adolescența mea, cu crizele ei de revoltă, maturitatea mea, cu împăcări și compromisuri, dar și îmbătrânirea mea, iar la final, în seara aceea de vineri în care am închis ușa în spatele meu, moartea mea. Au urmat anii de doliu, în care mi-am jelit iubitul, care mi-a fost și părinte, profesor, Dumnezeu și cel mai bun prieten. N-am făcut altceva decât să supraviețuiesc dorinței mele de a muri de-adevăratelea și eu, de a-mi distruge corpul pentru a dispărea cu totul dintr-o lume în care pentru mine nu mai exista nimic.

Acum trăiesc o altă viață. Viața mea cea nouă, așa-i spun. Tu ai fost Viața mea cea veche. Aceea s-a încheiat și, printr-un miracol, eu sunt încă aici. Aici, și totuși foarte departe. Îmi amintesc perfect felul în care m-ai

privit atunci când ne dădeam în leagănele de copii din Herăstrău, când ne-a prins prima zăpadă. Cu drag, teamă și durere. N-am înțeles niciodată de ce erau și teama și durerea acolo.

Trăiesc mai departe. Am născut un copil blond ca tatăl lui, pe care-l iubesc. E un om atât de cald și de bun! Mă privește cu drag și atât. Fără teamă, fără durere. El știe sigur că ne e bine împreună și că o să ne fie bine. Știi de unde știe, Andrei? Știe pentru că vrea. Vrea atât de mult încât nici nu ia în calcul altă variantă. Îi sunt recunoscătoare pentru asta. M-a salvat, m-a tras cu forța la aer exact când abandonasem orice speranță că voi mai fi vreodată funcțională ca femeie. Eram sigură că toate resursele mele de tandrețe, iubire, dăruire au fost epuizate cu tine.

Mă bucur, mă bucur sincer că m-am înșelat. Că pot iubi din nou. Că pot face dragoste din nou. E foarte diferit cu el, știi... El vorbește mult. Tu nu spuneai nimic, niciodată... El spune mereu lucruri. Râde mult, cu poftă. Tu abia zâmbeai rareori, parcă ți-era frică să nu strici momentul cu zâmbetul tău încruntat.

E ciudat, uneori mă gândesc că el nu m-ar fi iubit dacă nu m-ai fi iubit tu primul.

Dar oare m-ai iubit? Pe măsură ce mă gândesc la asta sunt tot mai nesigură. Nu, n-a fost iubire. N-avea cum să treacă așa, dintr-odată, la o cafea cu ochii pe geam.

Mi-ar plăcea să aflu vreodată și gândurile tale despre noi.

Până atunci, continuu să am visul acesta obsesiv în care tu spui că mă iubești și mă aștepți. Doi ani nu l-am mai avut, speram c-am scăpat de el, dar uite că e tot acolo.

Nu știi nimic despre tine acum. Nici unde ești, nici ce faci sau cu cine. Aș vrea să pot scrie că sper că ți-e bine, dar nu pot minți cu atâta nerușinare. Sper că mă iubești în continuare, că te sufoci de dorul meu, că mă visezi noapte de noapte cum îți spun că te iubesc și te aștept.

Nu te aștept. Nu te iubesc.

Îmi place să scriu asta. Poate, dac-o repet de suficiente ori, chiar o să devină adevărat.

Oana

Universul o aşază pe Oana înapoi în ea însăşi

A scris totul foarte repede, cât Cristian coborâse la farmacie să cumpere ser fiziologic, iar micul Ioan aţipise din nou, de data asta singur, pe pat. Pesemne a vrut să-i dea şansa obositei lui mame de a se răfui măcar în scris, de una singură, cu fantomele trecutului ei. A împăturit fără s-o recitească foaia scrisă pe ambele părţi şi a ascuns-o pe fundul unei cutii cu pantofi eleganţi, stivuită sub alte cutii în debaraua din hol. Spera că scrisul o să-i şteargă sentimentul amar pe care i-l lăsase visul. Sau poate trezirea la realitate era cea care-o întristase atât?

Exclus. Avea un soţ minunat. Un copil perfect. *Nu eşti ceea ce visezi, iar ceea ce visezi nu e un barometru a ceea ce simţi.*

Scrisul aproape funcţionase. Se simţea ceva mai bine. Ioan începuse să se foiască în mijlocul patului mare, aşa că s-a dus vioaie către el, să-l ia în braţe. Era atât de caraghios, cum îşi bălăngănea capul fără gât dintr-o parte în alta, mişcându-şi nasul după ea! Cum îşi mijeia ochii mici, tulburi încă, înspre orice sursă de lumină! Cum o căuta, încă dezorientat de tot ce i se întâmpla, în orice lucru sau fiinţă care se apropia de el! Cât de mult păr avea, cât de mătăsoş şi de blond şi de cârlionţat era!

Chiar atunci a intrat şi Cristian în casă, cu un buchet de flori de câmp care cu greu încăpuse pe uşă. Speranţă, câinele portocaliu care între timp crescuse uriaş, a sărit de pe canapea cu un lătrat scurt, să-l întâmpine.

— Flori de câmp pentru Zâna Zorilor mei, a cântat Cristian.

Văzându-i chipul mototolit, a întrebat-o şoptit în timp ce o săruta pe frunte:

— Fantome din trecut?

Oana l-a privit de parcă el ar fi fost stafia.

— Haide, nu mai fi tristă, iubita mea! Ți-am adus supă caldă!

Ce bun era omul acesta. Câtă răbdare avea cu ea. Şi cât de vinovată se simţea pentru visele ei ridicole, pentru scrisoarea ei de *drama queen* de paisprezece ani, pentru fiecare clipă în care se întreba *ce-ar fi fost dacă*.

O să rup nenorocita de scrisoare, şi-a spus.

Dar n-a rupt-o. A lăsat-o acolo, pe fundul cutiei de pantofi, ca o dovadă palpabilă a poveştii ei neterminate, pentru zilele în care-ar mai fi durut-o şi n-ar fi ştiut ce.

Primul an din viaţa lui Ioan a trecut într-o clipă. Era un băieţel simpatic şi neliniştit care le umplea zilele, dar mai ales Oanei, care stătea alături de el în fiecare clipă. Sugea lapte de la sânul mamei şi de parcă nimic n-ar mai fi existat pe lume. Sugea des şi mult, ziua şi

noaptea. Oana îl purta la piept mereu, gătea cu el la piept, făcea pilates cu el la piept de pe DVD-uri cu programe pentru proaspete mame, ieșea la plimbare, la piață, la masă cu Lola.

Lola, care era și nașa de botez a micului Ioan, se ferea de el ca de ciuma bubonică. Îl iubea, desigur, dar nu se lăsa deloc convinsă să-l ia în brațe.

— Ce e, Lola, te temi că se ia? glumea Oana, întinzând omulețul spre prietena ei cea mai bună și apoi amuzându-se de eschivele pe care ea le făcea, cu riscul de a-și rupe spinarea, doar să nu atingă făptura adorabilă.

— Oana, mi-l dai doar când te-ai decis că nu mai ai nevoie de el. Mai știi ce-am făcut cu primul meu telefon mobil, oferit cadou de tata? L-a costat o avere.

— Da, l-ai scăpat în toaletă a doua zi.

— Așa. Mai știi ce-am făcut cu mașina mamei, când mi-a împrumutat-o să mergem toți patru la mare?

— Ai pus motorină în loc de benzină și a crăpat motorul la 500 de metri de benzinărie.

— Ai o memorie impecabilă! De asemenea, de câte ori am dat foc bucătăriei mele?

— De trei ori?

— Patru! În niciuna dintre situații nici măcar nu încercam să fac ceva de mâncare! Ce am în geantă acum?

— Ăăă, habar n-am...

— Exact. Nici eu. Ei, și tu, în calitate de cea mai bună prietenă a mea, știind toate acestea, insiști să-mi dai pe mână cel mai prețios lucru din viața ta?

— Sunt sigură că n-o să-l scapi în toaletă și nici n-o să-i dai foc.

— Eu nu-s la fel de sigură, așa că, fiindcă mi-e foarte drag de el și-aș vrea să-l văd intrând la facultate, cred că e o idee mult mai bună să-l iubesc de la distanță. Putem construi o relație funcțională nașă-fin și de la un metru. Acum zi-mi, mai mănânci falafelul ăla?

Ca de obicei, Oana i-a oferit tot ce mai avea în farfurie în timp ce Ioan se juca în brațele ei cu eticheta eșarfei Lolei.

— Lola, cum îți e? a întrebat-o Oana îngrijorată.

Lola părea slăbită.

— Nu-mi văd capul, iubito! Înregistrez primul meu album!

— Uaaau, mă bucur mult pentru tine, a aplaudat Oana, apoi l-a cuplat pe micul flămând la sânul ei plin cu lapte.

— Mmmm, o fi bun ce-ai tu acolo? a privit-o Lola pofticioasă.

— Auzi, om fi noi cele mai bune prietene, dar am și eu limitele mele când vine vorba despre intimitate.

— Ai dreptate, n-am vrut să te supăr, dar când îl văd pe ăsta cum sugă de parcă mâine e Apocalipsa, mă gândesc c-am pierdut o mare

chestie. Mama n-a avut lapte, pân-am dat de solide, la cinci luni, am înghițit exclusiv Milupa și lapte de vacă. Așa, deci cânt întruna. Iar patronul studioului de înregistrări e atâtât de mișto... păcat că nu mă bagă în seamă... E prea mișto pentru mine!

— Lola, nu s-a inventat încă bărbatul ăla prea mișto pentru tine!

— Andrei nici nu s-a uitat la mine... a spus dintr-odată Lola, fără să se gândească prea mult, curățându-și dinții cu o scobitoare.

Oana o privea cu ochii cât chiftelele de falafel. Era atât de uluită de replica Lolei încât până și micul Ioan s-a oprit din supt pentru cinci secunde să-și privească uimit mama. Pofta de lapte s-a dovedit însă mai puternică decât curiozitatea și și-a reluat rapid prânzul. Oana însă rămăsese încremenită cu ochii la prietena ei cea mai bună.

— Ce-ai spus?

— Nimic, lasă, uită.

— Andrei? Ai spus Andrei? Andrei al meu?

— Nu știu ce mi-a venit, zău...

Uimirea Oanei s-a transformat rapid în furie.

— De ce naiba a trebuit să-i spui numele după atâția ani? Pentru ce? Ești furioasă că nu l-ai avut?

— Oana, a fost o glumă, hai să luăm un desert...

— Da, să fie cu multă frișca, să ți-o pot turna pe toată în cocul ăla perfect al tău! De ce naiba a trebuit să vorbești despre el? Știi cât de greu mi-a fost toți anii ăștia?

— Știu, Oana, că doar eu te-am cărat, la propriu, în brațe, să te spăl, să-ți torn pe gât o lingură de supă, eu te-am dus la terapie, eu te-am tuns când îți intra părul în ochi. Știu. Îmi pare rău. Cumva, m-am gândit că acum ai trecut peste. Ai un soț pe care-l iubești, un copil perfect care sigur te face să te simți cea mai dorită persoană din lume, chiar nu mi-a trecut prin cap că o să te rănesc vorbind despre el. Speram, sincer, că în sfârșit o să putem face și noi mișto de el, aștept clipa asta de mai bine de șapte ani...

Când Lola a terminat de vorbit, Oana plângea. Lacrimile ei picau peste Ioan, care le primea indiferent, sugând cu ochii închiși, semn că, pentru el, lumea era perfectă. Nu și pentru Oana.

— Încă îl visez...

— Aoleu! Sper că visezi că-i faci cu mâna în timp ce pleci în Bahamas cu Cristian și cu copiii voștri.

Privirea pierdută a Oanei îi infirma categoric bănuiala.

— Credeam că am uitat, că am acceptat, că am închis capitolul. Dar încă îl mai visez. Iar când mă trezesc, îmi vine să mor, Lola.

— Ești nebună.

— Probabil. Și știi ce mă roade cel mai mult?

— Că n-ai găsit încă terapeutul potrivit?! Dar mă ocup eu de asta, chiar azi mă ocup.

— Că n-am înțeles, de fapt, niciodată, de ce. De ce m-a părăsit așa, fără drept de apel. Singura explicație posibilă e că, de fapt, nu m-a iubit niciodată. Iar asta mă sfășie.

— Oana, omul era un ciudat. Nu avea cum să meargă între voi. Viața ta e infinit mai bună acum, fără el, cu familia ta perfectă.

— Da, așa e, ai dreptate, a recunoscut Oana cu privirea în jos.

Și-a șters lacrimile cu degetele și a încercat un zâmbet timid:

— Hai să luăm câte-un profiterol, Lola!

— Doar dacă-mi promiți că stai departe de cocul meu, m-a costat două ore de somn să-l fac!

A mai trecut o vreme peste ei. Ioan a început să facă primii pași, să spună *mama* și *tata* și *apa* și, cu fiecare îmbrățișare voluntară pe care o primea de la el și de la tatăl lui, Oana se simțea mai sigură că e bine. Că a închis definitiv ușa, că e liberă să se bucure de tot ce avea, tot care nu era deloc mic sau puțin.

După o vacanță tihnită în trei la mare, în care Cristian a răsfățat-o cu masaj la picioare, mic dejun la pat și cină pe șezlong, pentru ca ea să privească nestingherită apusul în mare după o masă liniștită la taverna de pe plajă, după sesiuni lungi de înot în timp ce Cristian îl plimba pe Ioan să-l adoarmă, fără vise care s-o tulbure, Oana respira din nou, liberă.

Îl privea cu drag pe omul din fața ei. Omul care nu se așeza la masă până când ea nu avea la îndemână tot ce-i trebuia. Omul care nu se întindea în pat înainte de a o vedea pe ea perfect învelită și mulțumită. Bărbatul cu păr, gene și sprâncene blonde, cu ochii verzi și pistrui pe nas și pe brațe, bărbatul a cărui piele se înroșea imediat dacă ieșea după pâine fără să se dea cu cremă de protecție solară. Tatăl perfect pentru copilul lor. Atât de sigur pe el când copilul strănuta sau făcea febră, atât de atent la toate lucrurile care-i plăceau ei, pe care i le aducea aproape, dar și la cele care-o supărau, pe care le ținea la distanță de ea.

Era fericit cu ea. O descoperea în fiecare zi, o admira, o iubea cu pasiune și respect. Era uimit de răbdarea ei, de felul în care se purta cu Ioan, de umorul ei elegant, de mâinile ei mici, de unghiile ei mereu tăiate din carne, de mirosul de curat al părului ei. Din motive pe care nu le cunoștea, Oana nu se dădea niciodată cu parfum. Nu folosea balsam de păr și nici alte pomezi speciale. Se spăla pe corp și pe păr doar cu săpun de casă. Îi plăcea asta la ea, i se părea că o face și mai delicată.

Acolo, pe plaja pustie din Grecia, la final de septembrie, au decis să mai facă un copil. Planul le-a ieșit din prima, așa se face că patru luni mai târziu se aflau împreună la morfologia fetală de trimestru doi. Veștile erau, din păcate, proaste. Ecografia și cifrele arătau risc mare de Sindrom Down.

Cristian o ținea strâns de mână și-i spunea:

— Sigur e o alarmă falsă. E bine măzărica, o să vezi.

Oana privea speriată monitorul aparatului de ecografie, pe care o echipă de trei specialiști măsurau milimetri care nu ieșeau la socoteală. Fețele lor nu păreau deloc optimiste. Tăcerea lor aducea, cu siguranță, vești proaste.

Oana a fost trimisă la amniocenteză. Se mișca de colo-colo ca un robot. I se părea că joacă într-un film despre altcineva. Nu simțea nimic, nu plângea, nu se îngrijora. Era complet amorțită. Îl purta după ea pe Ioan, care o mângâia, o îmbrățișa, îi atinge mereu părul și chipul, încerca s-o facă să râdă. Dar ea se simțea ca și cum ar fi fost anesteziată.

Pe holul cabinetului de ginecologie, Cristian îi explica riscurile procedurii.

— Iubita mea, cu sonda de ecograf o să verifice poziția copilului, apoi, pe lângă bebeluș, o să-ți bage în burtă un ac foarte lung, prin care doctorul va extrage lichid amniotic. El conține și ADN-ul fetei, care va fi testat pentru toate sindroamele, în trei săptămâni vom ști.

Oana îl privea, dar nu-l vedea.

— Există și riscul de avort spontan, e important să știi asta. Iubita mea, dacă nu vrei, nu facem amniocenteza. Oricum nu contează, nu? E fetița noastră, o s-o iubim orice-ar fi, nu? Oana?

— Cristian, vreau să știu, i-a răspuns ea încet. Am nevoie să știu...

Era paralizată de frică. Spera că totul e un vis urât, o alarmă falsă, un semn de la Univers că, iată, acestea ar fi probleme grave, nu visele de iubire ratată care o bântuiau uneori. Un copil cu un cromozom în plus, un copil care va fi toată viața diferit, stigmatizat, ocolit și arătat cu degetul, dependent de părinți. Viețile lor, ale tuturor, complet schimbate. Durere, teamă, complicații.

Gândurile ei se amestecau ghem, fire fără capăt, în capul ei se instalase o melasă groasă care n-o lăsa să cugete nimic până la capăt. Nici optimismul autoimpus al lui Cristian, nici râsetele fără griji ale lui Ioan n-au limpezit ceața din mintea Oanei.

Abia în ziua în care s-au așezat ținându-se strâns de mână pe scaunele din biroul medicului care ținea în mână foaia cu rezultatul, abia atunci Oana a început să vadă limpede.

99% Sindrom Down.

— Aveți, desigur, opțiuni, sarcina nu este atât de avansată... le explica medicul.

— Adică să omoram fetița? a strigat Cristian revoltat, sărind de pe scaun, fără să-și dea seama că poate exact asta era decizia nerostită a Oanei, care plângea în hohote înăbușite în palme.

Poate că ea hotărâse deja. Era, desigur, decizia ei. Pentru el, nu exista nicio îndoială. Era copilul lor, care avea dreptul să se nască.

Totuși, o iubea atât de mult încât ar fi acceptat hotărârea ei de a opri totul pe loc. Era trupul ei, în ea creștea copila, nu în el. Ea, nu el, ar fi dus greul creșterii fetei lor într-o țară atât de neprietenoasă cu oamenii speciali.

Au plecat împietriți spre casă, pe jos, prin aerul umed de iarnă. Ioan se cuibărise în brațele tatălui și-l trăgea de barba lui blondă. Oana își frângea mâinile, în timp ce Cristian se ruga în șoaptă ca ea să aibă curajul și nebunia de a merge mai departe.

— Or să râdă toți copiii de ea. Părinții or să râdă de ea, Cristi, n-o s-o putem da la grădiniță, la școală, va vorbi greu sau deloc, se va îmbolnăvi des, poate avea și alte complicații la inimă sau la creier, e posibil să nu poată merge sau alerga, va trebui să renunț de tot la serviciu să-i pot fi alături. Gândește-te la Ioan. Va fi fratele mai mare al unei *handicapate*! Așa-i vor spune toți! Nu se va bucura nici el de o copilărie normală, va trebui s-o menajeze mereu, s-o apere de răutatea altora, va pierde timpul și atenția noastră, care vor merge mereu mai mult către ea... Se va maturiza prea repede și va fi atât de dureros pentru el...

— Oana, va fi o fetiță fericită și iubită, până la urmă, toți copiii sunt speciali într-un fel.

— Da, dar un sindrom nu e o toană, Cristian. Ea va fi mereu foarte diferită.

— Ne va face pe toți mai buni, mai atenți la noi, ne va iubi enorm, vom fi fericiți împreună. Ne va ajuta să învățăm lecții importante! Sunt sigur! Oana, nu vezi? Fetița asta vine la noi cu cromozomul ei în plus ca să ne vindece! Noi suntem cei stricați!

Oana a izbucnit în plâns. Așa era. Ea era cea stricată. Și, ca s-o repare, Universul îi băgase în burtă mâinile lui invizibile, adăugase în spirala complicată a ADN-ului fetei ei un mic cromozom în plus. Ca s-o așeze la loc în ea însăși. S-o scuture bine, s-o dea cu capul de pereți și apoi s-o trântască la loc cu picioarele pe pământ, alt om.

S-a oprit brusc în fața fântânii arteziene înghețate. Se decisese. L-a tras de mână pe Cristian, să-l poată privi în ochi când îi spune. Ioan adormise cu capul pe umărul lui, cu mâinile împrejurul gâtului lui.

Era 20 ianuarie, dar ea nu era atentă la dată.

O librărie care împarte o viață în două

La începutul lui iunie, după un travaliu fulger, Oana a născut-o pe Mica. Era mărișoară, roșie, lungă, pufoasă, cu un ciuf de păr blond și ochi mari, albaștri. Nu plângea aproape niciodată, doar o urmărea pe maică-sa cu privirea de colo-colo și din când în când scotea câte-un chiot care semăna foarte bine cu un ciripit. Avea, într-adevăr, Sindromul Down.

Crina, mama Oanei, n-a primit deloc bine vestea cromozomului în plus. Aflase despre el fără niciun anunț prealabil, în clipa în care Oana i-a pus-o pe Mica în brațe. Hotărâseră să nu-i spună mai devreme ca să nu-și facă gânduri negre inutile. În plus, amândoi sperau, în secret, că, deși analizele și ecografiile confirmau diagnosticul, Mica se va naște perfect sănătoasă.

Crina a avut nevoie doar de câteva secunde să-și dea seama, privind-o pe Mica, apoi mutându-și privirea șocată spre Oana și Cristian, care-și contemplau vârfurile degetelor. A înțeles exact despre ce sindrom era vorba și a încremenit cu bebelușul adormit în brațe.

A mai rămas la ei o singură noapte. Mai mult n-a putut. Simțea că i se rupe sufletul de fiecare dată când o privea pe bebelușa cu ochi depărtați și nas ca un buton. Plângea non-stop și blestema cu voce tare nenorocirea care se abătuse asupra lor. Nu pricepea în ruptul capului cum sunt ei, Cristian și Oana, atât de liniștiți și de senini. Ei se purtau de parcă nimic n-ar fi fost în neregulă. Au dus bebelușa la control imediat după naștere, au aflat cu ușurare că nu avea nicio problemă de sănătate, toate organele erau la locul lor și funcționau perfect, așa că-și vedeau bucuroși de bebelușie alături de Ioan, care avea aproape doi ani.

Edith, mama lui Cristian, era la fel de relaxată ca ei. O smotocea și-o alinta pe Mica extrem de încântată și de optimistă.

— Edith, nu-ți faci griji pentru ea?

— Crina, are cei mai buni părinți din lume, nu degeaba i-a ales. Vor avea grijă de ea. Iar ea are un suflet imens, ia uită-te la ea cât e de bună! Vor fi bine, sunt sigură! Nu-i, așa, mică Mica?

— Sunteți nebuni cu toții, zici c-ați luat pastile din alea de drogați! Dacă n-o să poată vorbi? Merge? Dacă o să fie o retardată? a întrebat Crina cu vocea șoptită, rușinându-se imediat pentru gândul și vorbele ei oribile. Mi se strânge carnea pe mine de frică...

— Oricum ar fi, noi o s-o iubim cu toții. În plus, sunt sigură că ea e o luptătoare! Va lupta alături de noi și vom învinge, ai să vezi! Nu te speria, Crina!

Crina era îngrozită. Era asistentă medicală de aproape trei decenii. Știa prea bine ce înseamnă să îngrijești un om care nu se poate îngriji

singur. Să îl speli la orizontală, să îl ajuți să-și facă nevoile, să-l întorci de pe o parte pe alta ca să nu facă răni de la prea mult stat nemișcat în aceeași poziție, să-i dai supă pasată cu lingurița, pe care de multe ori o scuipă sau o vomită după câteva minute. Știa ce înseamnă durerea, neputința, frustrarea bolnavului, dar și oboseala, furia, depresia celor care-l iubeau și nu-l puteau salva.

Ar fi dat orice ca nepoata și fiica ei să nu treacă printr-un asemenea chin. Dar se pare că Dumnezeu avea alte planuri. Crina le-a făcut câteva oale cu mâncare, le-a umplut congelatorul cu șnițele și chiftele gata preparate, le-a copt pâine și grisine cu chimen, apoi și-a strâns tăcută lucrurile și, când toți ai casei dormeau, a plecat spre gară.

Imediat ce a ajuns acasă, s-a închis în camera în care păstrau actele de familie și în care soțul ei montase un calculator conectat la internet. A scormonit printre hârtiile vechi să vadă dacă nu cumva cineva din familie avusese ceva asemănător. Nu a găsit nimic. A răscolit internetul în căutare de speranțe la vreun tratament al viitorului, vreun transplant de gene, vreun miracol al medicinei. Nu a găsit nimic. S-a dus la biserică, unde a plătit acatiste pentru sănătatea și liniștea familiei. N-au ajutat nici astea prea mult.

Nu îndrăznea s-o sune prea des pe Oana. Se temea că va afla cine știe ce orori despre Mica. Soțul ei, care nu știa prea multe despre dizabilitatea fetiței și nici nu părea interesat să afle, suna pe ascuns să primească vești despre nepoți. Era înnebunit după ei, cerea mereu detalii, poze și filme pe e-mail, pe care Oana i le trimitea cel puțin o dată pe săptămână.

Edith a hotărât să se mute mai aproape de ei. A ieșit anticipat la pensie, și-a lăsat casa din Brașov pe mâinile unui cuplu de tineri cu doi copii și s-a mutat cu chirie la trei blocuri distanță de Cristian și Oana. Au acceptat cu recunoștință ajutorul ei, lucrurile se schimbaseră mult de la nașterea lui Ioan.

— Vreau să vă ajut, nu să vă încurc, le-a spus ea categoric când ei au invitat-o să locuiască împreună cu ei. Fiecare cu casa lui, vin când aveți nevoie de mine, plec când am nevoie de o pauză.

Pe la Anton la azil oricum mergea foarte rar, el n-o mai recunoștea deloc și, când o recunoștea, era foarte violent, așa că Edith a decis să le fie aproape celor tineri, care aveau mai multă nevoie de ea. În plus, era topită după copii, iar pe Oana o iubea ca pe fiica ei. S-a despărțit elegant de pictorul ei, care mai venea uneori în weekenduri s-o vadă.

Cristian mergea la serviciu, la parterul blocului în care locuiau. Uneori, era chemat noaptea la urgențe, când cineva aducea la clinică un câțel lovit de mașină sau o pisică aruncată de la etaj. Cristian se repezea pe scări, dădea buzna în cabinet și făcea tot ce se putea pentru a vindeca animalul suferind. Uneori aducea acasă o cușcă mare cu vreun pacient care avea nevoie de supraveghere toată noaptea. Micul

Ioan era bucuros să aibă oaspeți, cățelul Speranță lingea cu blândețe cutia pacientului, iar Mica întindea mâinile ei grăsuțe, dornice să îmbrățișeze tot ce intra în raza ei vizuală. Oana primea cu bucurie aceste vizite inopinate, era recunoscătoare că soțul ei le era mereu aproape, iar apartamentul era suficient de mare cât să aibă loc cu toții, fără să se înghesuie.

Ioan se mutase în camera lui cu pat etajat, iar Mica dormea în patul mare, între ei. Ioan era energic și curios, Mica era liniștită și mereu zâmbitoare. Dormeau amândoi nopțile fără întrerupere, așa că Oana era destul de odihnită și avea timp pentru ea seara și dimineața devreme. Citea mult despre Sindromul Down, intra pe forumuri cu părinți de copii cu aceeași problemă genetică, pregătea materiale, inventa jocuri, ținea legătura pe e-mail cu medicii care o supravegheau pe Mica. Deocamdată, la un an, ea părea să se dezvolte normal. Începuse să facă primii pași singură, rostea cuvinte simple și silabe fără sens, râdea în hohote și nu plângea aproape niciodată.

Mica fusese cea care o îmblânzise și pe Lola. Ca și în cazul lui Ioan, Lola refuza sistematic să se atingă de bebelușă. Totul s-a schimbat însă la botezul ei, când, deși avea doar șase luni, Mica a întins neobosită spre Lola brațele ei pufoase și transpirate, iar nașa cu păr roz n-a avut de ales și a trebuit s-o cuprindă.

— Lola, ia-o odată în brațe că altfel o să plângă de-o să crape altarul, i-a șoptit Oana.

Și a luat-o în brațe pe Mica. Pur și simplu n-a putut s-o refuze. Când Oana i-a lăsat-o pe brațe, Lola a simțit ceva nou. Un fel de nevoie imensă de a o mai ține în brațe puțin. O liniște și o iubire pe care nu le mai întâlnise niciodată. A privit-o pe micuța blondă și pufoasă care-i zâmbea fericită și, pentru prima oară în viața ei, în cap i s-a făcut liniște. Nu mai simțea nevoia să se miște, să vorbească, să cânte sau să mănânce. Ar fi rămas un secol acolo nemișcată, în picioare pe tocurile cui ale pantofilor aurii. Nu-i trebuia nimic altceva decât acest copil durduliu care-i oferea atâta iubire!

În ultimul timp Lola venea des pe la ei, de două ori pe săptămână. Își arunca pe jos în hol haina de blană și cizmele înalte, trântea cât colo geanta plină cu *nici ea nu știa ce* și se repezea la copii să-i îmbrățișeze. Se juca gălăgios cu ei, alergau de colo-colo, ei îi săreau în spinare, iar ea îi căra ca pe sacii de făină la moară, se băteau cu perne, se colorau unii pe alții pe mâini cu carioci care nu se spălau deloc ușor, pieptănau câinele și-i făceau codițe împletite.

Oana îi privea din colțul canapelei, amuzată. Așa, de la distanța aceea, nici n-ai fi zis că micuța de trei ani nu e un copil ca toți copiii. De fapt, în multe privințe, era. Nu vorbea prea bine și nu alerga niciodată, în rest însă, era un copil normal. Nu mânca niciodată ciuperci și nici roșii (nu le suporta textura), nu se atinge de baloanele

de săpun (i se păreau prea ciudate), dar iubea să se dea cu trotineta și pe tobogan, îi plăcea să înoate la piscină sau în mare, îi adora pe fratele ei, pe nașa ei, pe mama și pe tata, pe buna Edith și pe buni Crina (pe care o vedea foarte rar), pe câine, adora toate pisicile, șoarecii, păianjenii și țânțarii. Le spunea tuturor copiilor din parc că sunt buni și frumoși și că îi iubește, se repezea să îmbrățișeze doamne și domni necunoscuți de pe stradă, în ciuda eforturilor disperate ale mamei ei de a o convinge să fie mai rezervată cu străinii.

Le era bine. Ioan mergea la grădiniță diminețile, apoi Edith îl aducea acasă, unde mâncau cu toții de prânz. În majoritatea zilelor venea și Cristian la masă, iar Oana lucra tot mai mult de acasă.

Nu renunțase la jobul ei în agenția de turism. Acum nu mai lucra direct cu clienții, ci cu marile hoteluri și linii aeriene. Negocia contracte și reduceri pentru clienții agenției, descoperea mereu proprietăți noi, afaceri de familie mici, dar curate și liniștite, care ofereau servicii bune la prețuri moderate. Ținea legătura pe e-mail cu mulți proprietari de pensiuni și hoteluri din toată lumea, cu mulți se împrietenise deja, vorbeau despre probleme personale, se invitau unii pe alții în vacanțe. Vizitaseră până atunci împreună cu Edith și cu copiii Italia, Franța și Spania. Închiriau o mașină și explorau toate plajele, pantele abrupte, peșterile și satele de vacanță. Crina se ținea în continuare la distanță, deși se usca de dorul lor.

Oana împlinise treizeci și cinci de ani. Era în continuare slabă, doar brațele i se mai îngroșaseră, acum cu mușchi puternici, bine antrenați de ridicatul în brațe al celor doi copii care o iubeau ca pe soare. Părul îi crescuse din nou, lung și des. Îi înconjura capul ca o aură densă, copiii se amuzau strecurând în el tot felul de lucruri, de la piese mici de lego la creioane cu puf la capăt. Din fericire, niciunul dintre ei nu-i moștenea coafura naturală. Avea ici și colo câteva fire albe pe care le acceptase cu resemnare, la fel cum se împăcase cu ridurile din jurul ochilor. Se îmbrăca sport, așa îi era cel mai simplu cu copiii. Gătea rar, citea noaptea, iar ziua rezolva lucruri prin oraș mergând de colo-colo cu bicicleta sau pe jos, dacă ploua sau ninge foarte tare. Zilele curgeau rotunde și frumoase, una după alta, în liniște și iubire.

Cristian era obosit și în unele zile absent. Oana punea privirea lui uneori inertă pe seama orelor de nesomn petrecute în clinică alături de micii pacienți cu blană sau solzi.

— Ești bine? îl întreba din când în când, punându-i mâna pe spate sau pe umăr.

— Da, raza mea de soare, cu voi alături, sunt bine mereu! îi zâmbea el, luându-i palma și sărutându-i-o tandru.

Discuțiile despre cel de-al treilea copil nu mai avuseseră loc niciodată. În primele lor zile de îndrăgosteală, se amuzau cu planuri despre patru copii, să poată juca fotbal pe echipe când vor mai crește.

Să fie nevoiți să-și cumpere un microbuz pentru deplasările de vacanță și să aibă multe mâini care să le ofere o cană cu apă la bătrânețe. Oana voia și ea mulți copii, pentru că era singură la părinți și se plictisise mult în copilărie, o atrăgea gândul unei case pline de voci mici și vesele. Din păcate, după seara zilei de 20 ianuarie în care li se confirmase Sindromul Down al Micăi, nu reluaseră niciodată discuția despre încă un copil. Era bine și așa, cu doi.

Apoi, într-o seară rece de toamnă, s-a întâmplat.

Stătuse minute bune cu ochii în vitrina cu cărți a librăriei de pe bulevard, la două minute de casă. Nu se grăbea, copiii erau la Edith, care le făcea clătite. N-avea de gând să cumpere nimic, privea absentă amestecul de culori, litere, flori și siluete de pe copertele lucioase. Construia povești despre cărți pornind de la copertă: *asta roșie sigur e o poveste de dragoste interzisă, pentru doamnele pensionare care încă mai dau bani pe cărți. Asta cu baloane e pentru adolescenți, ceva cu droguri și poate o sinucidere. Asta cu o siluetă albă pe fundal negru sigur e ceva cu politica, bleah, să n-aud de politică, sunt sătulă de toți...*

Când în sfârșit a reușit să-și desprindă privirea de pe geamul pe care-l aburise în dreptul nărilor, a făcut un pas spre dreapta și și-a întors brusc tot corpul către stradă, decisă să se grăbească, totuși, acasă. Acolo, privind-o fix, era el. Andrei.

A încremenit. L-a privit din cap până-n picioare, surprinsă și lacomă totodată.

Nu-l mai văzuse de zece ani. Nu-l mai visase de patru. Nu mai știa nimic despre el. Nu mai vorbise despre el, încetase să mai existe pentru ea.

El. Al ei, într-o altă viață.

Câteva secunde n-a spus nimic. Nu era hotărâtă dacă în amestecul de emoții care-i incendiaseră inima și obrajii era mai multă bucurie, mai multă teamă sau mai multă durere. Dintr-odată însă, a știut. Era bucurie!

— Hei, ce surpriză, de când nu ne-am mai văzut... Ce faci, ești bine? i-a spus dintr-o suflare, cu obrajii arzând.

El o privea fără să spună nimic. O privea cu ochii lui negri și ușor migdalați, deasupra căroră plutea, exact ca în urmă cu un deceniu, o vagă urmă de încruntare. Cu mulți ani în urmă, ea obișnuia să-l tachineze spunând-i că el e, probabil, singurul om de pe pământ care se încruntă și când râde în hohote.

E drept că nu-l văzuse niciodată râzând în hohote. Râdea uneori, dar reținut, cu zgârcenie. Râdea rar. Cel mai adesea doar asculta, câteodată zâmbea. Vorbea puțin, de parcă s-ar fi născut cu un număr fix de cuvinte pe care le putea rosti de-a lungul vieții și se temea să nu le irosească.

Acum nu râdea, nu vorbea, nu zâmbea. Doar se uita la ea fix, ca la

un afiș care conține un mesaj important. O citea.

— Ești bine? Andrei? De ce nu spui nimic?

Pesemne între timp i s-au terminat cuvintele de tot, s-a gândit Oana, amuzată, și a zâmbit pentru sine.

Ochii lui o răscoleau temeinic, scotoceau cu viteză înăuntrul ei, prin sertarele minții și prin camerele inimii, după rămășițe de-ale lui sau de-ale lor împreună. Ori poate doar nu știa ce să spună. O privea și atât. Ea se simțea făcută vraiste, răvășită pe dinăuntru, cu dulapurile deschise, ciorapi și amintiri aruncate peste tot, cărți deschise, vederi și dureri împrăștiate, scaune și dorințe cu picioarele în sus, ca atunci când te calcă hoții.

— Hai că mă sperii, omule! De ce te uiți la mine așa?

Vorbea, dar îi venea să tacă. Voia să-l privească și ea așa cum o privea el. Doar să se uite la el cât pentru un deceniu împărțit în două. O primă jumătate de dor, de lipsă, de durere, de întrebări și plâns cu nasul în mânecele prea lungi ale pijamalei de bunică, din bumbac scămoșat, cu desene spălăcite. O a doua jumătate în uitare forțată, în acceptare față de propria ei viață, față de lipsa lui. Ar fi vrut să fie mai puțin femeie și mai mult suflet. Să poată să tacă. Măcar o dată în viața ei să nu spună tot ce-i trece prin cap. Să se bucure în liniște de un moment pe care-l aștepta de-atâtea zile și nopți. Să-l răvășească și ea cu privirea, să-l scotocească pe dinăuntru, să afle tot ce nu-l putuse întreba atâtea ani la rând. Așa că a tăcut și ea.

Stăteau amândoi față în față, în vânt, sub luminile abia aprinse ale bulevardului, privindu-se în ochi, în tăcere. Ea mai scundă decât el cu un cap și jumătate, cu mâinile strânse la piept ca să-și țină de cald, cu capul dat ușor pe spate, cu bareta poșetei căzută de pe umăr, cu fularul desfăcut pe jumătate, cu părul ei mult și mare măturat de vânt în toate părțile. El cu paltonul negru descheiat, cu amândouă mâinile atârând inert pe lângă corp, cu părul ridicat de vânt și urechile roșii de frig.

Stăteau amândoi ca doi copaci neclintiți, plantați la o distanță suficient de mare cât să nu se poată atinge vreodată, dar suficient de mică încât să trebuiască să-și fie alături neîncetat, toată viața.

Ea așteptase momentul acesta aproape jumătate din viața ei de adult. Să-l privească pe el în timp ce el o privește.

Nu auzeau și nu vedeau nimic în jur. Nici ambulanțele care au trecut cu mare urlat pe bulevard, nici copilul care și-a scăpat pe jos covrigul și-a început să strige nervos la bunică-sa să-i ia altul, nici câinele care-a așteptat cuminte culoarea verde a semaforului ca să traverseze pe partea cu șaormeria, în speranța unei cine calde.

Ce bine, e, Doamne Dumnezeu, ce bine e, uitasem ce bine e... se gândea ea. N-aș mai face nimic toată viața. Aș dormi și aș mânca și aș lucra aici, în frig, în picioare, doar cu ochii la el. Nu mi-ar lipsi nimic, n-aș

cere nimic. Mi-ar ajunge ochii ăștia nenorociți ai lui, cu încruntătura aia enervantă, care mă fac să mă simt mereu în urmă, mereu puțin greșită, mereu insuficientă, doar să se uite la mine, să mă vadă, și viața mea ar curge într-o fericire fără pauză. Doamne, cât de dor mi-a fost, cât de cald e aici, cu el la celălalt capăt al privirii...

Se simțea, în sfârșit, acasă. Dar nu acasă la ea, în apartamentul lor cu doi copii și un câine, ci acasă de-acum un deceniu, în sufrageria lui goală, cu pozele ei pe pereți. Un deceniu, topit într-o clipă. Deși-i înghețaseră capul și mâinile, dinăuntru ei mocnea o căldură care-o speria.

Deși casa ei adevărată era, de mulți ani, trei străzi mai încolo, alături de soțul ei și de copiii lor care semănau mai mult cu el, abia acum se simțea cu adevărat acasă. Acum, aici, în drum, pe marginea bulevardului zgomotos care devenise dintr-odată mut, la un metru de acest bărbat mult mai înalt decât ea, care o privea fix, ca pe un afiș greu de citit. *Doamne Dumnezeule, de ce mă privește așa, și, Doamne, cât de mult îl...*

N-a apucat să-și ducă gândul la capăt. Brusc, el și-a mutat privirea peste umărul ei, a ocolit-o fără un cuvânt și-a plecat hotărât mai departe, cu privirea în pământ.

S-a întors după el, dar n-a avut puterea să-și dezlipească tălpile de pe asfalt, să-l urmeze. L-a privit cum dispăre după colțul librăriei și imediat s-a gândit că poate i s-a părut. A tras aer în piept cu zgomot și poftă, de parcă până atunci, vreme de minute bune, nu respirase deloc. A vrut să plece spre casă, dar nu mai știa unde stă. Nu mai știa cine e. Ce vrea. O cuprinsese, din nou, o tristețe de moarte. De parcă fusese pe lumea cealaltă tot timpul până atunci, până să-l vadă în fața librăriei, apoi înviase preț de câteva minute sub privirea lui, iar acum murea din nou, pentru cine știe câți ani lungi, interminabil de lungi.

Nu, nu i se păruse. Ochii îi ardeau, iar obrajii purtau pe ei două urme uscate de lacrimi care curseseră în șir, una după alta, până pe bărbie și apoi pe gât. Gulerul puloverului moale de lână albă era umed și cald.

La naiba, cât sunt de femeie, s-a gândit cu ciudă. Am plâns. Am plâns și nici măcar nu mi-am dat seama. Trebuia să-i spun. Să-l scutur. Să-l întreb. Să-i cer. Să-i povestesc. Să-i spun cât sunt de fericită. Să-l plesnesc cu sete peste față. Să-l cuprind cu brațele și să-i miros pielea. Să-l urăsc. Să-l iubesc. În loc, am plâns. Și nici nu mi-am dat seama.

Și-a ridicat pe umăr poșeta grea, și-a șters obrajii pe rând, cu podul palmei, și-a așezat fularul la loc în jurul gâtului fierbinte și a pornit încet spre casă.

Sunt o tâmpită. Omul ăsta nu mai există pentru mine. Oana de atunci nu mai există! și-a spus cu voce tare pe stradă, ca să se convingă să uite repede cele câteva minute cu lacrimi și vânt din fața librăriei.

Saltul cu parașuta

Dar n-a mers. În noaptea aceea n-a dormit deloc. În timp ce Cristian respira adânc și regulat cu fața spre ea, iar Mica visa liniștită și caldă, lipită de pieptul ei, peste Oana au venit năvală toate amintirile pe care luptase din greu să le îngroape. Serile lungi în bucătărie, paste cu unt și ardei iute, vinul rece, răsuflat, băut patru seri la rând, pentru că nici ei, nici lui nu le plăcea prea mult alcoolul. Mirosul lui de curat, pe care acum îl purta și ea, doar că al ei era diferit, mai dulce, mai fin. Fotografiile lui cu ea, alb-negru, sumbre, pline de umbre și frici. Senzația acută că în apartament mai era cineva, deși știa sigur că e singură acasă, în așteptarea lui. Noptile lor dense, grele, pline. Tăcerile lui lungi, după care putea să urmeze orice: fie un zâmbet strâmb, de drag, fie o tristețe imensă, despre care el nu vorbea niciodată. Plecărilor lui lungi, neanunțate, întârzierile lui inexplicabile, decizia lui bruscă și brutală de a o da afară din casa și din viața lui pentru totdeauna.

O lua somnul, închidea ochii, îl vedea pe Andrei. Tresărea, deschidea ochii, îi vedea pe Mica și pe Cristian, se simțea în siguranță, ațipea, se trezea brusc, agitată, transpirată.

A doua zi a făcut febră.

Normal, dac-am stat o jumătate de oră în vântul ăla din fața librăriei... se amăgea ea. Dar nu de la vânt făcuse febră. Corpul ei suferea pentru că mintea ei suferea. Nu era gripă, nici viroză. Era teama că doliul ei după Andrei se pregătea să revină. Inima ei se pregătea s-o ia în direcția greșită, iar mintea și corpul ei se opuneau din toate puterile. A zăcut o săptămână întreagă, în timp ce copiii se înghesuiau la ușa dormitorului s-o vadă, s-o audă.

— Mami nu e bine, le șoptea Edith. Probabil e ceva contagios, vrea să vă protejeze, să nu luați și voi răceala de la ea.

— Nu mă interesează nicio răceală, spunea Ioan hotărât, înfigându-și papucii de casă cu Spiderman în pragul ușii dormitorului. Un copil nu trebuie niciodată despărțit de mama lui, nu-i așa, buna?

— În afara cazului în care mama e grav bolnavă de ceva molipsitor, încerca să-l convingă Edith.

— Mama nu e bolnavă, mama e tristă, spunea cu voce firavă Mica, lipită de perete.

Ea știa, simțea totul, deși nu-i explicase nimeni nimic despre motivul pentru care mama ei nu se putea ridica din pat. Stătea ore în șir pe parchet, sprijinită de ușa camerei în care zăcea mama ei. Nu spunea nimic, nu se juca, stătea acolo cu câinele la picioare și aștepta ca mama ei să ia o decizie.

Mica nu era singura care știa. Mai era și Lola, care, cum a auzit

tonul leșinat al Oanei la telefon, la aproape o săptămână după întâlnirea fulger cu vânt și lacrimi din fața librăriei, s-a repezit la ei acasă. Ce bine că acum aveau telefoane mobile, își puteau sări în ajutor una altelea într-un minut, nu mai era nevoie de ore de căutat prin camere de cămin și de mesaje transmise din gură în gură de oameni care mai și uitau sau cărora nu le păsa suficient.

Lola le-a adus copiilor câte-un covrig cu susan, a pășit peste grupul statuar format în prag din Mica și câinele portocaliu și s-a închis în dormitor, alături de Oana. Și-a scos ghetetele și s-a băgat sub pilota de la bunica, aceeași pe care Oana o avea la cămin și de care nu se putuse despărți nici după nuntă. Bunica nu mai era pe lumea asta, dar lăsase în urmă multe scrisori, amintiri calde, rezerve generoase de săpun de casă și o pilotă ușoară și călduroasă.

— E vorba despre Andrei, nu? a întrebat-o pe Oana după ce s-a cuibărit pe pernă, cu fața spre prietena ei cea mai bună.

— L-am întâlnit întâmplător acum câteva zile, am stat față în față minute bune, i-a răspuns Oana, palidă, cu buzele crăpate.

— Cânta arii pe stradă îmbrăcat în femeie? a încercat Lola o glumă subțire.

— Era neschimbat.

— Și ce ți-a spus?

— Nimic.

— Normal, ce întrebare cretină am pus și eu... Dar tu ce i-ai spus?

— Nimic.

— Aha, deci v-ați întâlnit prima oară după zece ani, nu v-ați spus nimic, iar acum tu tragi să mori, am înțeles bine? a rezumat cu precizie Lola.

— Așa.

— Slavă Domnului că ați tăcut amândoi, dacă vorbea vreunul, te-ai fi aruncat direct în râu, a glumit amar Lola. Fata mea, mâine te duc la terapeutul meu. E clar că nu-i de joacă. Mă gândeam că ești în siguranță acum, că a trecut atâta vreme, dar e clar că până nu pleacă el din țara asta, de fapt, până nu se mută el pe Lună, nu ești la adăpost. Și, cum nu putem controla pe unde se plimbă liber Andrei, încercăm să controlăm ce simte Oana când îl vede întâmplător pe Andrei. O să fie bine, îți promit!

— Lola, nu mai pot! a izbucnit Oana în hohote de plâns. De ce nu mă lasă în pace? De ce, după atâția ani?

— Oana, vorbești ca un om nebun. Omul trecea și el pe stradă în treaba lui.

— Nu despre el vorbesc, ci despre mintea mea. De ce nu pot să uit, să merg mai departe? De fiecare dată când fac pași înainte, când mă simt bine cu viața mea, când cred că am scăpat, de fapt, fix când nici nu mă mai gândesc deloc la asta, se întâmplă ceva. Un vis sau o

întâlnire, ceva mă dă iar peste cap și mă trage în urmă cu zece ani. Ce vină are familia mea? Ce vină are bărbatul ăsta al meu, căruia nu-i pot reproșa nici măcar un capăt de ață? Nu mai pot, Lola, nu mai suport, îți jur că-mi vine să iau un scaun și să mi-l trântesc în cap până se sfărâmă unul dintre ele...

Plângea atât de tare încât câinele urla ca la cutremur, iar Mica se agita și ea în spatele ușii încuiate, gata să facă o criză de isterie.

— Oana, trebuie să te aduni. Sun chiar acum la Bogdan, să te primească mâine. Te duci, da? De fapt, lasă că vin eu și te iau cu mașina. Vreau să fiu sigură că te duci.

I-a șters lacrimile și a încercat fără succes să-i aranjeze părul care luase forma unei inimi frânte. A ajutat-o să se dea jos din pat, a pus pe ea un hanorac roz (ca să-i mai ridice moralul) și a scos-o din dormitor mai mult pe sus. Copiii au sărit pe ea ca pe Moș Crăciun. Au îmbrățișat-o, au tras-o de haine și de păr, Speranță îi lingea ciorapii, alergând ca apucatul de colo-colo.

Cristian privea scena de la masa din bucătărie, atent la chipul și gesturile Oanei. El nu știa, dar bănuia că tristețea bruscă a Oanei are legătură cu iubitul ei dinainte. Altfel i-ar fi spus lui, și nu Lolei. Avea încredere în ea, știa că n-o să-l înșele vreodată, dar ar fi făcut orice ca personajul înalt și brunet să dispară în sfârșit din viața lor, pentru totdeauna.

Citise scrisoarea Oanei către el în urmă cu câțiva ani. Căuta poze vechi cu Oana, voia să-i facă un film cu amintiri din copilărie, pe care să i-l proiecteze de ziua ei, alături de un imens tort albă-ca-zăpada făcut de mama ei. Scotocind după poze prin cutia cu amintiri a Oanei, a dărmătat și cutiile cu pantofi de ocazie. Din una dintre ele a căzut o foaie de agendă scrisă mărunt pe ambele părți. A recunoscut imediat scrisul Oanei: literele mici și rotunde care curgeau unele din altele precum zalele unui lanț, virgulele care arătau ca niște jumătăți perfecte de inimioară. Mai întâi a pus-o la loc în cutie, n-ar fi putut citi ceva ce ea se străduise să-i ascundă. O zi mai târziu, când Oana era cu copiii în parc, s-a întors, s-a așezat în fund pe parchet, a scos scrisoarea și a citit-o pe toată, de multe ori la rând, până a învățat-o pe de rost.

I se părea că n-o cunoaște deloc pe femeia care scrisese scrisoarea asta. Nu era iubita lui, soția lui, mama copiilor lui, n-ar fi putut să fie. Femeia asta care-a scris cu mâna Oanei iubea pe altul. Îi scria scrisori să-i spună că vrea să afle dacă el, fostul, o mai iubește. De ce i-ar mai păsa soției lui dacă fostul o mai iubește? Pentru că, evident, ea încă îl mai iubea. Nu-l căuta, să meargă să-i spună asta în față, dar nu conta. Conta că-i pasă, că-l visează, că încearcă să-i comunice lucruri în feluri adolescente. Nevasta lui, mama copiilor lui, îi scria scrisori de amor altuia.

Privea și recitea scrisoarea ca un nebun, încercând să nege evidența. Nu era gelos. Nu suferea de scenarită. Lui îi plăceau lucrurile clare. Primul gând după ce s-a ridicat de pe podea a fost s-o aștepte pe Oana cu scrisoarea pe masă. Să discute despre asta deschis, ea să îi povestească tot, apoi să se îmbrățișeze, să arunce scrisoarea și să meargă la culcare împreună, ca de fiecare dată. Dar dacă ea n-o să vrea să vorbească despre asta? Dacă n-o să vrea să arunce scrisoarea? Dacă va afla de la ea lucruri cu adevărat dureroase, lucruri pe care nu ți le poți șterge apoi niciodată din minte? Ce nu știi nu te doare, iar ce te doare greu poate fi uitat, dovadă era chiar scrisoarea de pe fundul cutiei de pantofi.

A hotărât să amâne confruntarea pentru altă dată. Se simțea vlăguit, nu ar fi avut putere să-i facă față. Nu se certaseră niciodată serios, nici măcar nu știa cum arată Oana când e nervoasă. Se contraziceau uneori pe chestiuni legate de copii, de casă ori de vacanțe, însă nu ridicau niciodată tonul, nu se jigneau, nu se amenințau. Cristian era un tip foarte calm și concesiv, învățase de la mama lui să asculte cu răbdare părerea celuilalt, să nu fie defensiv sau dur, să nu tragă concluzii și să nu generalizeze. Atitudinea lui îi ajuta mult, Oana era mai vulcanică, însă furia ei se topea imediat ce întâlnea tonul lui echilibrat. Așa se face că erau de șapte ani împreună și nu se certaseră niciodată cu adevărat așa cum se ceartă majoritatea oamenilor, cu uși trântite, vorbe țâșnite printre dinți încheștați, amenințări cu divorțul, reproșuri despre *tu niciodată* sau *tu întotdeauna*, plecat la culcare supărați și nevorbit apoi cu zilele. Așa ceva nu exista între ei.

El o iubea cu adevărat, necondiționat, ar fi făcut orice pentru ea și era recunoscător că sunt împreună. Viața lor intimă nu fusese niciodată vreo explozie de artificii, dar el era mereu atent la ea, o ruga să-l îndrume, o mângâia și o adora cu fiecare ocazie pe care o avea. Ea nu avea nimic de reproșat vieții ei intime, domestică și satisfăcătoare. Se simțea bine cu Cristian, totul era confortabil, previzibil, plăcut. Niciodată nu-i plăcuse contorsionismul erotic, deși îl încercase ocazional. Cel mai bine se simțea întinsă comod în pat, privindu-l în ochi pe bărbatul pe care-l cunoștea, cu care se simțea în siguranță, care nu-i făcea surprize neplăcute și nu avea cerințe nerezonabile.

Scrisoarea a rămas la locul ei, iar Oana n-a aflat niciodată că mai știa despre existența ei și altcineva în afară de ea. Cristian însă a devenit mai atent la soția lui, hotărât să afle de ce acest bărbat din trecut le mai tulbură existența și să facă tot posibilul să-și apere familia.

Acum, în după-amiaza ploioasă de toamnă în care Oana ieșise în sufragerie după o săptămână de febră inexplicabilă, Cristian bănuia că de vină este bărbatul brunet. A doua zi, imediat ce Oana a plecat la terapie însoțită de prietena ei cea mai bună, a răscolit febril toate

cutiile de pantofi în căutarea unei noi scrisori. N-a găsit nimic, așa că a intrat în panică:

Asta înseamnă oare că s-au întâlnit? Că l-a sunat? Că i-a și dat noua scrisoare pe care a scris-o?

Mai mult decât posibilitatea acestei întâmplări îl întrista și-l enerva imposibilitatea de a pune cărțile pe masă cu Oana, de a lămuri totul rapid și simplu. Se temea să nu-i facă rău, nu voia s-o pună într-o situație penibilă, să-i ceară să se justifice, încerca să se convingă că totul e doar în mintea lui. Oana nu i-ar fi făcut asta. Erau doar firimituri ale vieții ei trecute, care uneori ieșeau din nou la lumină ca firicelele minuscule de praf care se ridică spre tavan în razele soarelui când muți din loc o pernă de pe canapea.

Oana a început să meargă săptămânal la terapie. În primele luni a început să înțeleagă lucruri despre sine. A descoperit episoade de mult uitare din trecut, a început să facă atacuri de panică noaptea. Apoi i-au trecut. Și-a schimbat complet stilul de viață, a început să alerge și să meargă la yoga. A început să scrie o carte, dar nimeni nu știa despre ce, lucra doar noaptea de pe laptopul ei parolat. Tuturor le spunea că e o surpriză, să aibă răbdare.

Mica mergea și ea la grădiniță acum, la una cu program normal. Unii dintre părinți fuseseră reticenți inițial, când aflaseră că unul dintre copiii nou înscriși suferea de Sindromul Down, însă imediat ce au cunoscut-o pe Mica au înțeles că fiii și fiicele lor vor avea doar de câștigat de pe urma interacțiunii cu fetița blondă și pistriuată care îmbrățișa mereu pe toată lumea, zâmbea mult și nu alerga niciodată.

Oana avea mai mult timp liber. Socializa mult cu foste colege de facultate, organiza întâlniri pentru părinții copiilor cu Sindromul Down din oraș, se ducea la film în timpul zilei, citea mult, mergea la salon și la terapie.

Cu Cristian vorbea rar despre ședințele ei la terapeut. Doar uneori, când făcea progrese majore, intra în casă cu obraji roșii și vorbea neîncetat despre ceva ce-i spusese mama ei demult, când era mică, și cât de traumatizant a fost pentru ea și cum replica aceea scurtă și aparent nesemnificativă i-a schimbat viața complet. Cum, de exemplu, s-a temut atâția ani să scrie pentru că mama ei credea despre ea că n-are talent. Crina, mama Oanei, își dorise pentru fiica ei, ca toate mamele, desigur, o viață mai bună decât cea pe care o avusese ea. Un serviciu stabil și de viitor, bine plătit și interesant, nu o meserie care să te întristeze și să te îngroape, cum fusese, pentru ea, munca de asistentă medicală în spital. Acesta fusese motivul pentru care rarele tentative poetice ale Oanei erau criticate destul de dur. *Scrîtorii mor de foame în țara asta, tu găsește-ți ceva de făcut care să-ți aducă și bani, și bucurie!*

Lucra în continuare și la agenția de turism, unde mergea câteva ore

pe zi.

Lucrurile păreau să se așeze din nou. Visele cu Andrei reveneau din când în când, iar Oana reușea să le depășească după doar câteva zile de tristețe. Până într-o zi, când terapeutul i-a sugerat Oanei că motivul pentru care Andrei încă îi mai apărea în vis era că ea avea nevoie de un final pentru povestea ei și a încurajat-o să caute acest final.

— Adică să vorbesc cu el? De-adevăratalea?

— Uneori, e cel mai înțelept lucru pe care îl poți face. Practic, ce te macină cel mai rău, singurul lucru care te mai ține atârnată de el este că nu știi nici dacă te-a iubit, nici de ce te-a părăsit. Imediat ce vei afla toate astea, te vei liniști, vei avea un final pentru cartea acestei relații. În plus, dacă vei sta de vorbă cu el, față în față, toată magia va dispărea. O să vezi un om obișnuit, schimbat față de cel pe care l-ai iubit odată, nimeni nu rămâne neschimbat după atâta timp. Imediat ce vei afla că omul de care încă te agăți nu există, îți va fi clar că degeaba rămâi atârnată în trecut. Oana, tu ai tot ce are nevoie un om pentru a merge mai departe, și cu toate astea stai pe loc. Încearcă și asta. Rău nu-ți va face.

Terapeutul se înșela însă. I-a făcut foarte rău.

Încurajată de vorbele specialistului, Oana a mers acasă cu inima cât un purice și l-a căutat pe Andrei pe Google. Nu făcuse asta niciodată până atunci, nu-și dorise, nu simțise nevoia. Deși visele ei îl mai căutau uneori pe Andrei cel de acum unsprezece ani, Oana de azi nu-l căutase niciodată pe Andrei de acum. N-o interesa ca om, o interesa doar ca nălucă. Dar, dacă un psiholog în care avea încredere o încurajase să facă acest pas ca să scape de nălucă, era dispusă să încerce și asta, doar-doar se va elibera de tot, pentru totdeauna.

Andrei Pârvu, a tastat ea încet, literă cu literă, de parcă și-ar fi dat răgaz înainte de fiecare literă pentru a se răzgândi. Când tot numele a fost complet, în fața ei, așa cum demult și-l imagina pe invitația lor de nuntă, l-a privit pentru ultima oară așa cum era, lipsit de informații actuale, încărcat doar cu nostalgii ale trecutului. A așteptat câteva clipe înainte să apese butonul *search*. S-a gândit bine.

Copiii erau la grădiniță, Cristian la serviciu. Era o zi călduroasă de august, în vara în care Mica împlinise patru ani. Câinele dormea în cadă, unde erau câteva grade în minus față de cele 35 din sufragerie. Oana era atât de agitată încât canicula era ultima dintre problemele ei.

Vreau să fac asta? N-o să-mi pot șterge din cap nimic din ce aflu. Poate e căsătorit. Poate are copii. Poate e un ratat. Poate e vedetă. Poate e politician și face lucruri oribile. Nu, asta ar fi imposibil. Poate e alcoolik sau drogat. Poate era însurat încă de atunci, asta ar explica delegațiile și orele târzii de ajuns acasă... Poate trăiește pe străzi. Poate nimic din ce am crezut despre el atunci nu e adevărat. Poate urmează să aflu că tot ce am

trăit cu el acum unsprezece ani a fost o minciună. Da, ar fi bine să aflu asta. Ar fi trist, dar m-ar ajuta. Da, vreau să aflu că totul a fost un miraj. Sau poate n-o să aflu nimic. Poate nici Internetul nu știe nimic despre el, cum n-am știut nici eu cât i-am fost iubită.

Andrei, cutia din lemn de abanos fără cheie.

A apăsât cu frică pe butonul de căutare și a închis ochii. În următoarea secundă, sub ochii ei curgeau zeci de rezultate. Poze cu el, mai vechi și mai noi, portrete oficiale, poze cu el trântit pe burtă, făcând poze cu un obiectiv uriaș, poze cu el în elicopter, pe scara avionului, pe iaht, multe știri, bloguri, erau și câteva interviuri TV. Oana privea cu ochii mari cum prin fața ochilor ei se derula filmul vieții lui Andrei, film din care ea fusese scoasă cu forța.

Andrei reușise! Era acum un fotograf destul de cunoscut, angajat cu normă întreagă al președintelui României pentru a face pozele oficiale ale cuplului prezidențial. Mergea cu prima doamnă și cu soțul ei peste tot: în vizite oficiale în jurul lumii, la operă, la depus coroane la comemorări, la croitor, la dineuri la nivel înalt. În timpul liber, fotografia copii și peisaje, mașini și florăresele de pe marginea drumului.

Oana a închis ochii și și l-a imaginat mergând pe bulevard, cu pașii lui apăsați, cu camera foto la gât, ridicând-o în dreptul ochiului la fiecare cadru interesant.

Andrei avea și un blog pe care-și posta pozele de portofoliu. Toate erau alb-negru, ca în urmă cu unsprezece ani. Făcuse reportaje foto în Afganistan. În Thailanda, după tsunami. La poalele vulcanului Etna, când a erupt. Cu incendiile din Grecia din vara anterioară. Unde se întâmpla ceva, mergea și el să surprindă momentul. Iar acum, de câteva luni, era fotograf al președintelui.

Oana s-a lăsat pe spate pe canapeaua moale. Andrei reușise! Se bucura sincer pentru el, își aducea aminte cât de mult muncise în primii ani, cum renunțase la facultate ca să poată face multe, infinit de multe poze, cât de fascinat era domnul Emil de tenacitatea cu care Andrei developa pozele cu mâna lui, ca să fie sigur că ies cum își dorește.

— Avea buricele degetelor murate și îngălbenite, îi povestea bătrânul excentric Oanei acum mulți, mulți ani.

Oana a zâmbit tâmp privind un video cu un interviu dat de Andrei cu trei ani în urmă unui reporter TV care-l întreba despre reportajul foto. Vorbea puțin și rar, ca întotdeauna. Privea pătrunzător, nu zâmbea, nu gesticula.

— Cum vă simțiți, domnule Pârvu, când prindeți un cadru perfect? l-a întrebat reporterul tânăr, cu probabil zero experiență în interviuri.

— Mă simt... bine... a spus el destul de încet, coborând privirea spre vârful pantofilor.

— Și ce planuri de viitor aveți? a mai întrebat reporterul, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Mai mult timp cu familia...

Oana a dus instinctiv ambele mâini la față, să-și acopere uimirea!

Familia. Poate se referea la părinții lui? La sora lui și la copiii ei? Că doar nu...

A trântit nervoasă capacul laptopului, închizându-l cu zgomot. *La dracu. Ce mi-a trebuit.* Inima îi bubuia în tâmpile. Cutia de lemn fără cheie tocmai se umpluse de lucruri. Ce frumos era și cât de discret vorbea. Acum o să aibă nevoie de alți zece ani să uite ce tocmai aflate. Asta dacă nu cumva se va apuca să sape mai departe, să afle detalii despre soția lui, despre unde locuiește, și dacă nu cumva, Doamne ferește, va avea curajul să-l invite la o cafea.

L-am văzut pe internet douăzeci de secunde comentând monosilabic despre jobul lui și sunt la un pas de un atac cardiovascular. Nici nu vreau să mă gândesc cum m-aș simți după o întâlnire față în față în care să vorbim unul cu altul, despre noi. Exclus.

S-a ridicat, s-a dus la baie, s-a spălat pe față cu apă rece, și-a dat părul după urechi și s-a privit bine în oglindă, sprijinindu-se cu ambele mâini de chiuvetă. Avea ochii injectați și nasul roșu.

Ce fac? Închid capitolul chiar acum, îngrop bine totul în mine și jur că nu-l mai deschid niciodată? Sau fac cum spune terapeutul, caut concluzia într-o discuție cu el?

Dacă ar fi fost sinceră cu ea, ar fi recunoscut că își dorește mult să-l vadă, că vrea să-l întrebe, să-l oblige să-i răspundă, că vrea să se facă frumoasă pentru el, să îl facă să-și dorească să retrăiască bucuria din anul lor împreună, să o placă, să o vrea, să se simtă și el cum se simțise ea atâția ani. Iar apoi, după ce el recunoaște că a iubit-o și o dorește, ea să se ridice demnă și să plece înapoi la familia ei. N-avea niciun plan sau vreo dorință să-și înșele soțul, n-ar fi putut. Da, asta își dorea, un pic de răzbunare și de validare. Voia să se vadă frumoasă în ochii lui. Nu era deloc prea târziu pentru asta!

OK, e cazul să apelez la măsuri extreme.

A sunat-o pe Lola.

— Pot să trec pe la tine pe la magazin?

— S-a întâmplat ceva?

— Nu încă.

A chemat un taxi și a pornit. Lola, care acum era managerul unui mare magazin de rochii de mireasă, a condus-o în biroul ei de la etajul șase al unei clădiri vechi, recent renovate, din centrul Bucureștiului. Avea o priveliște grozavă asupra centrului vechi al orașului, cu străzi pietruite, alei pietonale, clădiri interbelice cu balcoane susținute de coloane în forme de amorezi goi, râul Dâmbovița șerpuiind lat printre castani bătrâni.

— Vai, Lola, ce frumos se vede orașul de la tine! a spus tare Oana, mirându-se că nu i se face rău de înălțime.

— Da, și chiar la parter e cea mai bună pizzerie din oraș! L-am rugat pe portar să ne ia două porții de pizza, imediat ni le aduce. Ia spune, ce te aduce în sfârșit la mine la birou, după ce te-am invitat de o sută de ori în ultimii ani și tot de-atâtea ori ai avut lucruri mai bune de făcut?

— Ai ceva de băut pe-aici? a întrebat-o Oana căutând în jur cu privirea orice ar fi semănat cu un bar de birou.

— E ceva ce ai vrea să uiți?

— Exact.

— Am înțeles. Are legătură cu fantoma, presupun.

— Cu Andrei, da. L-am văzut.

— Iar??? Cât ghinion ai și tu, n-aș fi zis că ești genul. De data asta ți-a ieșit în cale la coadă la Mega?

— Nu, l-am căutat pe internet. L-am găsit peste tot, e celebru.

— Mda, știu.

— Știiii?

— Sunt abonată de cinci ani la blogul lui, a făcut poze la nunta unui amic, e fotograf al președintelui, la naiba, toată lumea știe cine e Andrei Pârvu!

— Toată lumea în afară de mine... a spus Oana cu pumnii strânși.

— Bun, dar de ce, sora mea cu clare deficiențe în luarea deciziilor corecte, ai făcut așa ceva?

— Așa m-a sfătuit terapeutul. Să-l caut și să discut cu el, ca să am în sfârșit o concluzie pentru relația noastră.

— Ce idiot!

— Aș vrea să profit de acest moment să-ți reamintesc că tu m-ai dus la el, spuneai că e cel mai bun terapeut pe traume amoroase.

— Ai dreptate, tocmai a devenit clar pentru toată lumea că nici eu nu sunt genul de om care ia decizii excelente. Bun, și acum ce-ai de gând? Sau, mai bine spus, ce decizie vrei să te ajut să iei?

— Crezi că ar trebui să mă văd cu el să discutăm?

— Nu.

— Poate chiar m-ar ajuta să închei capitolul pentru totdeauna.

— Nu.

— Altfel aștept degeaba, nu vezi, trec anii și eu atârân în umbra lui în loc să mă bucur de viață. Cred că e o idee bună.

— E o idee groaznică. Oana, dacă ții la copiii și la bărbatul tău, singurul fel de contact pe care trebuie să-l iei cu acest bărbat e să te abonezi la blogul lui. Chiar face poze mișto! În rest, orice mișcare faci, te va bântui mai mult și mai tare tot restul vieții tale încurcate!

Lola vorbea fluturându-și în aer pumnii osoși, buclele ei roșcate se unduiau la fiecare bătaie din picior. Oana o privea cu drag, parcă

niciodată nu fusese Lola atât de frumoasă...

— Ai auzit ce-am zis?

— Să mă abonez la blog...

— Ai auzit și altceva din ce-am zis?

— Nu prea...

— Oana, nu te vei întâlni cu acest bărbat.

— Lola, mulțumesc, nici nu știi cât m-ai ajutat. Acum fug!

— Stai, unde pleci, nici n-a venit pizza, stai să dezbatem puțin, e o chestiune importantă...

— Oricum mâncai singură ambele porții de pizza, i-a spus Oana, aplecându-se să-și sărute pe obraz prietena. Am ceva urgent de făcut, te sun mâine!

Și a ieșit din birou, cu mintea în altă parte.

Mirosul de săpun al părului ei des a rămas în urmă în biroul Lolei câteva secunde după ce Oana ajunsese deja la parter, sărind treptele din două în două.

S-a dus să se plimbe prin Grădina Botanică. Cine ar fi cunoscut întreaga poveste ar fi putut bănuî că faptul că Grădina se afla peste drum de palatul prezidențial era doar o coincidență. După ce-a admirat toți bobocii, cactușii și florile colorate de august, s-a îndreptat, ca din întâmplare, spre poarta de acces pentru personal a domeniului administrației prezidențiale. A rămas peste drum, scrutând de la 15 metri ușa de fier. Un gardian cât un munte se încrunta la oricine nu avea ecuson de Staff în piept și încerca să traverseze spre gardurile înalte, albe.

A stat acolo, în picioare, aproape o oră, rupându-și pielițele unghiilor de la degetele mari până la sânge. Tresărea de fiecare dată când poarta greoaie se deschidea cu zgomot și permitea unui grup de două-trei persoane să iasă în stradă. Tinere stagiare cu sacouri mulate, reporteri cu camere video după ei, furnizorii mesei de prânz, cărând transpirați cutiile mari din polistiren alb care mențineau mâncarea caldă. Singura șansă mai mică decât cea ca Andrei să fie acum în Palatul Cotroceni era ca el să termine munca fix acum, la ora două după-amiaza.

Dar, ca de atâtea ori în ceea ce-l privea pe el, Oana a avut noroc. Sau poate a fost ghinion?

La un moment dat, imediat după ce Oana s-a uitat la ceasul ei mic și alb și a decis că mai stă un singur minut, a ieșit el. Îmbrăcat într-un tricou polo albastru-deschis cu guler alb, cu jeanși negri, cu camera la gât și un rucsac uriaș în spinare, cu părul vâlvoi și ochelari de soare pe nas. A făcut un pas pe trotuarul îngust, apoi s-a oprit.

Oanei i-a stat inima, s-a gândit că a văzut-o și de aceea a încremenit. Dar nu, îi suna telefonul. L-a scos din buzunarul de la spate al jeanșilor cu o mișcare fluidă, l-a pus la ureche și s-a întors cu

spatele la stradă ca să poată vorbi. Oanei i-a trecut prin cap că atunci ar fi fost un moment bun să fugă, era poate ultima ei șansă de a lua decizia bună. Din păcate, nu și-a putut mișca picioarele, păreau turnate în beton. Obrajii îi ardeau, soarele o bătea fix în creștet, fusta lungă de bumbac i se lipise de pulpele transpirate. Părul îi vibra în ritmul bătăilor inimii ei strânse de frică și de iubire.

Câteva minute agonizante mai târziu, Andrei a încheiat convorbirea, a pus telefonul la locul lui și s-a întors spre trecerea de pietoni la al cărei capăt stătea, ca o statuie lovită de insolație, Oana.

Abia când a ajuns la trei metri de ea a recunoscut-o. S-a oprit acolo, pe stradă, s-o privească. Veneau mașini cu viteză, așa că ea a făcut doi pași spre el și l-a tras pe trotuar, lângă ea.

— Ce faci aici? a întrebat-o el scurt, ridicându-și pe cap ochelarii de soare.

— Bună și ție. Treceam prin zonă și te-am văzut vorbind la telefon pe partea cealaltă... a mințit ea privindu-l direct în ochi. Ai vrea să mergem acolo la o cafea? l-a întrebat calmă, arătându-i cu degetul o cafenea cam dărăpănată, la două sute de metri de ei. Ne tot întâlnim așa, întâmplător, pe stradă, mă gândesc că poate Universul încearcă să ne spună că avem nevoie să vorbim unul cu celălalt, a plusat Oana.

— Universul? a privit-o el cu o sprânceană ridicată.

— Vii cu mine la o cafea? a insistat ea, simțind că ajunge la capătul răbdării și că, dacă nu se adăpostea la umbră curând, avea să cadă lată acolo, ca un fan isteric la picioarele idolului rock pe care l-a așteptat în stradă o săptămână întreagă.

Andrei și-a ridicat brațul stâng să se uite la ceas. Gestul lui a umilit-o pe Oana. Pentru ea nu conta cât e ceasul, nu conta că peste două ore trebuia să meargă să-și ia copiii de la grădiniță, conta doar că ea și el sunt în sfârșit împreună, vorbind. Timpul dispăruse pentru ea. Dar continua să fie foarte important pentru el, se pare.

— Bine, a spus el cu un ton supărat, și a pornit cu pași apăsați spre cafenea.

Au ales masa din capăt, cea mai ferită de ochii celor care intrau să ia o cafea la pachet. El era, una peste alta, destul de cunoscut, ea era măritată și avea copii, n-ar fi fost comod pentru niciunul dintre ei să fie văzuți împreună, așezați față în față la 40 de centimetri unul de altul, cocoșați deasupra mesei mici, lipicioase, ea puțin înclinată spre el, el ceva mai retras spre spate, cu rucsacul la picioare și camera foto în brațe, ca un scut între ei.

O chelneriță probabil minoră, cu o fustă mulată care-i acoperea cel mult trei sferturi din fund, le-a luat comanda rapid și în mai puțin de un minut le-a trântit pe masă cele două ape plate reci.

El o privea întrebător. *De ce suntem aici, Oana? Ce vrei de la mine?*

— Terapeutul meu crede că pentru mine relația noastră nu s-a

încheiat, a spus Oana repede ca un fel de scuză, privind-și mâinile care se frământau în poală.

El nu spunea, desigur, nimic. Probabil pentru el relația lor se încheiase în urmă cu unsprezece ani. A desfăcut încet capacul sticlei de apă și a băut-o pe toată cu înghițituri mari și zgomotoase. Și-a șters gura umedă cu dosul palmei, în timp ce ea îi privea buzele ca hipnotizată.

— Sunt măritată. Am doi copii minunați...

— Felicitări, a spus el, deloc entuziasmat.

— Cu toate astea, încă te visez. Când mă gândesc la tine, mă cuprinde așa o foială...

Andrei și-a înăbușit un hohot de râs.

— Foială? Ce cuvânt ciudat.

Oana a zâmbit timid.

— Cred că ce mă ține în loc e faptul că nu știu de ce m-ai dat afară atunci. Că nu știu dacă m-ai iubit. Că în general nu știu decât foarte puține despre tine și uneori mă tem că tot ce-a fost între noi a existat doar în capul meu. Sau poate că m-ai iubit și tu.

— Și dacă ar fi așa, ar conta foarte mult? a întrebat-o el, scobind cu unghia arătătorului în muchia mesei.

Hm, bună întrebare, s-a gândit Oana.

— Ar conta, da. Mi-ar plăcea să știu că n-am fost singura nebună care a visat, pentru o vreme, să rămână în relația asta ciudată toată viața.

El n-a zis nimic. Doar a privit-o. Era o vreme când ea știa să interpreteze tăcerile lui. Atunci ar fi știut dacă răspunsul lui acum era *Ba da, ai fost singura nebună*, sau *Nu, am fost și eu nebun alături de tine*.

Între ei se întindeau însă unsprezece ani teribil de lungi, în care ea uitase să-l mai înțeleagă. Au trecut așa câteva secunde bune, apoi el a zis, cu un ton foarte plat, ca o constatare contabilă:

— Arăți bine.

Oana s-a înroșit și a mutat privirea spre ușa cafenelei, aflată în spatele lui.

— Mulțumesc, și tu.

Începuse să se agite pe scaun. Își dezlipa pe rând coapsele transpirate de pe scaunul de plastic fierbinte și-și vântura fusta jilavă în speranța c-o să se mai răcorească puțin. Căldura însă venea dinăuntru și n-avea să treacă ușor.

Era deja destul de evident că fusese o idee proastă. Ce i se părea cu adevărat ciudat era că putuse spera măcar pentru o secundă că acest om care nu-i spunea oricum nimic nici când erau împreună îi va spune totul acum, când erau, practic, niște străini. S-a ridicat în picioare decisă să plece, când el i-a spus:

— Studioul meu e aproape, ai vrea să mergem acolo?

Era clar că n-o invita să-i facă poze. Privirea lui era destul de clară în această privință.

Oana a înghețat. Nu doar pentru că nu se aștepta la una ca asta, ci mai ales pentru că nu știa cum să răspundă unei asemenea invitații: atât de periculoasă și tentantă, imorală și ticăloasă, dar aproape imposibil de refuzat. Fuseseră momente în viața ei când și-ar fi donat o mână și un ochi să-i pice din cer așa o ocazie. Iar acum, când morala, legea, creierul și 95% din inima ei îi strigau să-l plesnească peste ochi pe infam și să fugă rușinată acasă la bărbatul ei, ea stătea pe loc, gata să cedeze în fața presiunii celor 5% din suflet care încă îl iubeau pe Andrei și care voiau neapărat să afle *cum ar fi dacă*.

Cum ar fi dacă ei ar fi împreună din nou, ca adulți, nu doar ca niște copii prea tineri să-și dea seama ce scapă printre degete.

A stat în picioare țeapănă secunde în șir ca o sperietoare de ciori printre oamenii aceia așezați, care-și vedeau de conversațiile lor în timp ce ea nu știa ce să facă, iar el o privea de sus în jos cu o privire care spunea: *Cum, nu asta îți doreai de fapt? Nu de asta m-ai așteptat azi în fața porții de la Cotroceni? Nu asta sperai să se întâmple? Iată, visul tău se poate împlini în zece minute. De ce eziți?*

Oana era paralizată de frică și de dorință în același timp. Combinația fatală. Amestecul de adrenalină și endorfine pe care-l simți când sari cu parașuta. Mori de frică, dar și de nerăbdare și curiozitate să sari. Uneori, teama învinge și te retragi în avion, cu gândul că poate frica te-a salvat de un accident teribil. Să nu uităm totuși că unele parașute nu se deschid, unii parașutiști mor zdrobiți de pământ, cu creierii terci și intestinele pe-afară. Alteori, câștigă dorința de a sări, curiozitatea, aventura. Închizi ochii și te arunci în gol, iar inima ta se oprește o secundă. Apoi începe să bată repede-repede de bucurie și de entuziasm și de încredere în tine că ești cel mai tare, ai reușit să-ți învingi teama și *uaaaau, ce bine e*, clar a meritat să mori de frică o secundă, și-ți faci poze și savurezi fiecare clipă și apoi rămâi cu amintirea acestei experiențe cu adevărat extraordinare care va rămâne cel mai memorabil moment al vieții tale și pe care l-ai fi ratat dacă ar fi învins frica.

Oana știa bine ce riscă. Nu creieri terci și intestine pe-afară, ci ceva mult mai rău: pierderea a tot ce avea. O căsnicie fără cusur, copii feriți, o casă liniștită, o conștiință curată, o viață confortabilă.

Pentru ce? Pentru o oră de plăcere clandestină și imorală, pentru a retrăi fericirea pe care o cunoscuse doar atunci, demult, cu el, pentru câteva răspunsuri la întrebări care-o bântuiau, pentru confirmarea faptului că e frumoasă, dorită, bună pentru el. Pentru că frumoasă, dorită și bună era deja pentru prietena ei, pentru mama ei, pentru soțul și copiii ei, dar toate astea nu erau suficiente acum, ea avea nevoie de validarea lui, a bărbatului care o părăsise și care nu

plânsese după ea.

A închis ochii și-a sărit.

— Hai.

Te rog, vino înapoi!

Au mers unul lângă altul tăcuți, fără să se privească. El înalt, cu pași sălțați, cu părul ca o mare neagră și agitată care se mișca de colo-colo, ea scundă, cu pași mici și rapizi, cu hainele ei largi care o înconjurau ca un alter-ego, cu părul ca o bilă imensă de energie, vibrând la fiecare pas. Au mers câteva minute pe bulevard, apoi el a cotit la dreapta și ea s-a ținut după el, au mai mers printre blocuri o vreme până când el s-a oprit în fața unei scări mici, cu multe ghivece cu flori la intrare.

Cât timp el forma codul de la interfon, ea s-a uitat pe furiș la ceas. Mai era mai puțin de o oră până trebuia să ajungă să ia copiii de la grădiniță, și avea de traversat tot orașul. Ar fi putut s-o roage pe Edith să-i aducă acasă, dar le promisese copiilor că merg împreună, după ce-i ia de la grădiniță, să se dea toți trei în roata cea mare din Herăstrău redeschisă de curând.

Încă mai avea timp să se răzgândească. Andrei urcase deja primele trepte și se oprise s-o aștepte. Ea se sprijinea de ușa intrării în scară, pe dinăuntru, cu geanta căzută de pe umăr. Arăta ca un copil pierdut de mama lui. O mână o trăgea în sus pe scări, alta o împingea afară din blocul care mirosea a detergent de podele și a ceapă prăjită.

— Vrei să vin să te iau pe sus, ca în vremurile noastre bune? i-a spus el cu un surâs mic, iar ea a simțit cum genunchii i se înmoaie precum înghețata ținută la soare.

I-ar fi plăcut s-o ia pe sus ca în vremurile lor bune, dar în același timp voia să intre pe picioarele ei în această poveste care avea toate șansele să se termine dezastruos. Să nu-i poată reproșa apoi lui c-a dus-o cu forța într-un loc în care nu-și dorea să fie. Pentru că ea își dorea să fie acolo, simțea perfect furnicăturile care-i porneau din vagin și urcau spre uter, prin vintre până la sfârcuri, pe care le simțea tari și se întreba dacă ochiul lui de fotograf le-a observat deja pe sub cămașa largă de in. Recunoștea în corpul ei efervescența unei dorințe pe care n-o mai simțise de mai bine de unsprezece ani. O ura și-i era rușine că o simte, dar nu putea nicicum s-o nege sau să o ascundă, se bucura de ea cum se bucură un condamnat de ultima țigară. Acest vapor se scufundă, doamnelor și domnilor, dar o face cu cântec de orchestră!

S-a desprins cu greu de ușa care-i aducea puțină răcoare. A început să urce scările încet în urma lui, trăgând pe nas ca drogații mirosul lui de curat. Pășea cu ochii închiși, ținându-se de bara scorjită și murdară, aproape plângând de fericire pentru tot ce-i revenea în minte la fiecare treaptă urcată. La un moment dat, nasul Oanei s-a lovit de spatele lui cald. Ajunseseră. A izbucnit într-un râs nervos, el a

zâmbit, ea și-a frecat cu vârful degetelor nasul dureros și a intrat prima pe ușa deschisă elegant de el. Era o garsonieră mare, aproape goală. În mijlocul camerei așteptau o mulțime de bare, reflectoare, trepiede, umbrele albe. Pe peretele cel mai îndepărtat, Oana a observat o canapea din piele și s-a simțit imediat vinovată c-a observat-o.

Undeva sigur se afla și o bucătărie, însă nimeni nu părea interesat să discute despre asta. Andrei și-a lăsat cu grijă jos pe hol rucsacul cu obiective, apoi a pus pe mica masă de cafea din fața canapelei aparatul foto greu. Oana stătea nemișcată ca un sfinx în pragul ușii, neștiind ce să facă mai întâi cu ea însăși. El și-a îndreptat spinarea și a pornit către ea. În mai puțin de două secunde, erau față în față. Ea îl privea cu capul dat pe spate, el s-a aplecat și i-a dat jos geanta de pe umăr, lăsând-o să cadă pe podea.

Și-a strecurat mâna mare și grea pe gâtul ei, ascunzându-și degetele în părul ei moale. Apoi s-a aplecat mult să-i miroasă chipul, genele, urechea stângă. Un telefon a început să vibreze undeva, dar nimănui nu părea să-i pese de asta. Oana stătea cu amândouă mâinile pe lângă corp, inertă ca o bucată de plastilină în mâinile lui. Și-a apropiat buzele foarte tare de ale ei și Oana se gândea c-or să-i explodeze vaginul și inima de atâta tensiune sexuală. A închis ochii, anticipând sărutul lui cald și tihnit, dar el i-a dat drumul. A deschis ochii cu teamă că el a plecat de lângă ea, dar l-a văzut luând-o de mână și trăgând-o după el. A așezat-o pe canapea, apoi s-a așezat în fața ei. Genunchii lor se atingeau. Se priveau în tăcere, de la înălțimi mai apropiate.

— Oana.

Doamne, vocea asta, numele meu spus de vocea asta, sunt sigură că așa sună vocea lui Dumnezeu, s-a gândit Oana, dar n-a spus nimic. Învățase pe pielea ei că e mai bine să tacă în preajma acestui bărbat. L-a privit doar.

— O să vorbim, poate, odată, dar nu azi. Acum aș vrea să tăcem. Vrei să facem asta? Să nu vorbim. Doar să fim.

Da, Oana voia orice voia și el. Dacă ar fi pus-o chiar atunci, pe loc, să-i spele ciorapii în chiuvetă, s-ar fi repezit fără să pregete să-i pună la înmuiat. Dacă ar fi pus-o să stea în patru labe și să latre la lună, s-ar fi trântit cu genunchii direct pe podea.

Oricum nu voia să vorbească. N-ar fi știut ce să spună. Că știe sigur că face o tâmpenie? Că-i e dor de soțul ei? Că fetița și băiețelul ei ar merita o mamă mai bună? Că ar vrea să plece, dar se teme că vaginul, uterul, sfârcurile și gura ei vor rămâne pe veci aici, pe canapeaua lui, în preajma lui? De aflat lucruri de la el era deja convinsă că n-o să reușească să afle vreodată. Așa că da, planul lui suna foarte bine. A încuviințat închizând ochii.

Stăteau față în față, ca în urmă cu doisprezece ani, în prima lor seară împreună. Ca în multe seri ce au urmat. Așa era preludiul lor: să se privească, să se adulmece, să aștepte, să lase dorința să crească, pentru că le plăcea jocul acesta, pentru că aveau timp, pentru că nu existau decât ei.

Oana a tresărit. Undeva vibra, din nou, un telefon.

Privirea serioasă și fixă a lui Andrei a adus-o însă rapid pe canapea înapoi. El o analiza deja lacom. Firele albe, răzlețe în breton. Ridurile noi de pe frunte și din colțurile ochilor. Nasul ceva mai ascuțit. Pielea mai uscată, dar tot albă și fină, fără urmă de machiaj. Gâtul elastic și lung. Oasele pieptului, mai ascuțite, mai evidente în decolteul mic al bluzei de in. Brațele mai puternice, mâinile cu pielea mai bronzată și mai tare. Unghiile la fel de scurte, tăiate din carne, cu pieluțe uscate și crăpate. Pe inelarul stâng stătea, largă și puțin strâmbă, o verighetă subțire de aur alb. Sâni, mai mici, mai moi ca înainte. Talia subțire, abdomenul plat. Oana nu se schimbaseră chiar atât de mult. Doar mirosul ei era diferit: Andrei simțea la ea un amestec de piele arsă de soare, cremă de protecție solară, praf, lapte și săpun de rufe.

Îi plăcea, îi aducea aminte de mama lui, pe care n-o mai văzuse de aproape două decenii.

Andrei se schimbaseră mai mult. Avea părul mai lung, grizonant pe la tâmple. Încruntătura de pe frunte se adânciseră mult, slăbiseră la față, dar se împliniseră la trup. Nasul părea ceva mai mare pe chipul lui osos, cu o barbă gri de câteva zile. Nu mai era deloc slab, avea picioarele mult mai robuste, brațele îi erau masive, se rotunjiseră și la burtă, și la coapse. Nu purta verighetă, dar inelarul stâng era brăzdat de urma deschisă la culoare a unui inel scos de curând de la locul lui. Ochii îi erau neschimbați: mari, negri, atenți la orice detaliu, gata să întrebe și să comunice orice, fără milă, fără amânare. Mirosul lui de curat era neschimbat.

Oana nu știa cât timp trecuse de când se priveau în tăcere. Îi plăcea, voia mai mult, se temea de mai mult, voia să plece la copiii ei, voia să mai stea. El i-a simțit nerăbdarea și s-a apropiat mult de ea, fără să-și ridice mâinile de pe canapea. Stăteau acum atât de aproape încât își vedeau porii de pe nas și vinișoarele de pe albul ochiului. Dacă le-ar fi făcut cineva o poză, profilurile lor ar fi încăput perfect pe un afiș A4 de film.

Andrei zâmbea puțin, aproape imperceptibil, Oana era pe punctul de a plânge. Au închis amândoi ochii, el a înclinat capul spre stânga și s-a apropiat încă trei milimetri. Buzele lor s-au întredeschis și s-au atins, în timp ce amândoi trăgeau cu sete aer în piept. Au început să se sărute încet, de parcă dansau. Mai întâi doar cu buzele umede și calde. El s-a mișcat puțin și i-a sărutat obrazul și lobul urechii. Apoi s-a întors la buzele ei, care rămăseseră întredeschise în așteptarea lui. Au

continuat dansul lasciv doar cu gurile, fără mâini, fără corp. Limbile lor se explorau cum făcuseră mai devreme ochii și nasurile.

Oana simțea că fierbe. Mâinile i se odihneau transpirate în poala transpirată și ea. Sâniile îi erau încordați, iar vaginul îi pulsa dureros. Respira des și scurt, ca după o lungă cursă de alergare. Brusc, și-a ridicat ambele mâini, le-a pus pe umerii lui și s-a tras către el. I s-a așezat în poală, cu picioarele încolăcite în jurul taliei, cu fusta suflecată la întâmplare. Voia să-l simtă cu totul, nu mai suporta nici măcar un centimetru de distanță între ei. Când s-a lipit de trupul lui mare și cald, i-a simțit încordarea. Ar fi putut să jure că toată tensiunea e în ea, că el e în largul lui, relaxat și calculat, dar nu. Era tensionat ca un arc, îi simțea mușchii vibrând pe sub haine, pe care avea de gând să i le scoată rapid.

Nu s-a grăbit însă. Și-a desprins gura de a lui ca să-și scufunde nasul în părul lui bogat, negru, rebel ca o coamă. I-a tras pe nas mirosul de săpun de casă, păr încins de soare și transpirație, și și-a ținut respirația până a luat-o amețea. Să-i intre bine în sânge mirosul lui, ca să nu-l piardă niciodată. Și-a plimbat mâinile mici pe gâtul lui, pe claviculele ascunse sub tricou, pe urechi și pe sub ele, pe ceafă și pe spate, de parcă ar fi vrut să-i facă o hartă mentală. Era, probabil, ultima oară când putea face asta și nu voia să lase niciun centimetru neexplorat. Se și vedea peste cincisprezece ani, întinsă în pat, cu ochii închiși, rememorând după-amiaza asta ireală de august în care ea a trăit într-o oră tot ce așteptase mai bine unsprezece ani. Ar fi fost păcat să se grăbească. Să nu simtă tot, să nu trăiască fiecare secundă din toată ora aceea în contact direct cu el, cu pielea lui, cu părul lui.

Cât timp ea era ocupată cu experimentarea și stocarea de senzații pentru zile negre, el i-a dat jos bluza albă de in și i-a desfăcut cu delicatețe sutienul mic, din bumbac moale. I-a urmărit cu arătătorul de la ceafă în jos coloana vertebrală care-i străpungea spatele complet lipsit de orice gram de grăsime, apoi i-a cuprins omoplații cu palmele lui mari. A dezlipit-o încet de el, s-o poată privi.

Oana plângea cu ochii închiși. A ridicat-o încet și i-a împins spre glezne fusta boțită sub greutatea îmbrățișării lor, apoi i-a tras în jos chiloții albi. A întins-o încet pe spate și s-a aplecat deasupra ei s-o exploreze. Oana știa bine ce urma. Se temea însă că trupul ei va face implozie mult înainte de punctul culminant, că nu va putea gestiona și cuprinde tensiunea uriașă pe care o simțea în tot corpul, că nimeni niciodată n-a mai simțit așa o fericire, dorință, teamă, rușine, vină, iubire, durere, tristețe deodată, la o asemenea intensitate.

Apoi el s-a ridicat brusc.

Oana a așteptat cu ochii închiși să se dezbrace și el. Simțea aerul mișcându-se între ei și-și imagina cum își dă jos tricoul, apoi pantalonii, boxerii și ciorapii. Nu se grăbea. Le aranja pe fiecare pe

parchet, unele peste celelalte. Oana nu voia să participe la etapa asta, se temea că secundele în care magia ia pauză pentru etapele lumești (gen dezbrăcat, mutat în altă cameră, vorbit) o vor aduce cu picioarele pe pământ și-și va da seama ce greșală imensă face, drept pentru care va spune stop și se va ridica să plece. Cu toate riscurile din lume, prefera să rămână întinsă pe canapeaua dintr-o garsonieră necunoscută, goală, alături de un bărbat aproape necunoscut, acum gol și el.

A mai privit-o câteva secunde de sus, de parcă ar fi vrut să-i facă o poză panoramică. Apoi s-a aplecat deasupra ei cu nasul, ochii și gura pregătite pentru ce știa el să facă mai bine cu ele: să iubească femeia.

A sărutat-o de jos până sus, fără să rateze vreun milimetru, în timp ce gura lui lucra aici, mâinile lui frământau dincolo. Nicio celulă din pielea Oanei nu apuca să se răcească, el era peste tot, frământând, umezind, înfierbântând. Oana se mișca sub el ca un șarpe. Gemea încet, cu ochii închiși, cerea mai mult, voia să-l simtă, să-l aibă cu totul, să fie iar trupul acela cu două capete și un singur organ sexual format din contopirea celor două, amestec de lichide și secreții fierbinți care formează viața, supa primordială care dă în clocot vreme de câteva secunde, apoi inundă tot corpul ca un balsam vindecător.

Îl voia acum, în clipa asta, dar el mai amâna puțin. Îi plăcea joaca asta în care ea cerșea și el se îndupleca greu, în care el avea controlul, iar ea se zvârcolea de dorință. Asta era partea lui preferată.

Următoarele minute au fost o nebuloasă în mintea Oanei, un amestec de bine și rău la limita nebuniei. Ce-și aduce aminte sigur este că în secunda în care el se pregătea s-o pătrundă în sfârșit, iar ea simțea că tot corpul ei se va rupe în milioane de bucăți mici de carne împrășcate pe toți pereții, telefonul ei a început să vibreze din nou, pentru a cincea oară. A deschis brusc ochii și a spus:

— Cred că s-a întâmplat ceva cu copiii.

S-a repezit în hol, ratând la milimetru reflectoarele și trepiedele din mijlocul camerei. A început să-și caute isteric telefonul, și-a răsturnat tot conținutul genții pe podeaua rece: un set de chei, un strugurel de buze, ochelarii de soare, o agendă și un pix, un pachet de gumă și, la final de tot, telefonul care lumina și vibra ca o inimă dintr-un film de groază. Știa că se întâmplase ceva cu copiii înainte să vadă numărul directoarei grădiniței pe ecranul telefonului.

A răspuns tremurând, goală, cu pielea încă arzând, cu urmele degetelor lui pe sâni și pe fund.

— Alo?

— Doamna Soare, unde sunteți? V-am sunat de multe ori, v-am dat și un sms.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT CU COPIII MEI? a strigat Oana cu o voce pe care n-o mai auzise niciodată ieșind din gâtul ei.

— Mica...

Oana a simțit cum se scurge din ea toată căldura.

— A plecat din grădiniță. Ea ar fi vrut să veniți mai devreme azi, era nerăbdătoare să mergeți cu ei amândoi la Roata Mare, v-am sunat să vă întreb dacă ați putea veni mai devreme să-i luați, nu ați răspuns, ea era destul de supărată, credem că s-a strecurat pe poartă când a ieșit un alt copil cu tatăl lui...

— UNDE E ACUM?

— Nu știm... o căutăm toți înnebuniți de mai bine de o jumătate de oră. Am sunat și la poliție, dar ei ajung mai greu... O să vină și soțul dumneavoastră curând, l-am sunat și pe el, dacă dumneavoastră nu ați răspuns. Ioan e speriat, plânge și refuză să iasă din baie. Vă rog, veniți repede...

În telefon a auzit sirena unei Salvări. S-a cutremurat.

— Cum naiba a ieșit copilul de patru ani singur din grădiniță??? Vă omor, vă omor pe toți, unde e Mica, fetița mea...

A dat drumul telefonului pe podea și a izbucnit în hohote. S-a repezit plângând să-și adune hainele de pe jos, să și le tragă pe ea fără să se uite la ele. Andrei era deja îmbrăcat.

— Îmi pare rău... Te duc eu cu mașina până acolo?

Asta ar mai fi lipsit.

— Cheamă-mi un taxi, i-a spus printre suspine în timp ce-și aduna la loc în geantă lucrurile împrăștiate în tot holul.

Tremura. S-a încălțat în grabă și a ieșit în viteză pe hol, cu telefonul în mână, încă roșie la față, transpirată, îngrozită.

A coborât scările câte trei deodată și s-a așezat în fund pe scări să aștepte taxiul. Ar fi pornit în fugă spre grădiniță, dar știa sigur că nu poate alerga cinci kilometri în halul de epuizare emoțională în care se afla.

Mica. Mica știa. Simțise. Încercase s-o scoată de-acolo, din brațele fantomei cu ochi negri, iscase ceva s-o aducă înapoi acasă, dar ea fusese prea egoistă s-o lase să-i tulbure fantezia. Ignorase telefonul cu bună știință, pentru că nu voise să piardă ceva ce-și dorise cu ardoare atâtea ani.

O dăduse la schimb pe ea, pe fetița ei specială care zâmbea mereu și nu alerga niciodată.

Taxiul a ajuns în două minute, Oana s-a trântit pe bancheta din spate, a spus mecanic adresa grădiniței, l-a implorat pe șofer să se grăbească, apoi a început să rostească șoptit, plângând, cu mâinile strânse în jurul telefonului ca la rugăciune:

Te rog, vino înapoi! Te rog, Mica, hai la mama! Iartă-mă! Vino înapoi, hai la mama... Ce-am făcut, Doamne, ce-am făcut...

Frica de zbor

Mica avea, încă de foarte mică, acest obicei teribil de a decide pentru ea însăși. La doi ani și-un pic plecase singură din casă, după ce își cărase scaunul de plastic în dreptul ușii, se urcase pe el, descuiase yala, trăsese de clanță, totul în timp ce mama, tatăl și fratele ei dormeau buștean la prânz. Nu avusese un scop anume, era doar foarte curioasă cum se simt oamenii mari când pleacă de-acasă. Ea nu plecase niciodată singură, așa că o mâncau tălpile să iasă și ea pe ușa casei fără s-o țină de mână vreun adult. Coborâse pe scări cele două etaje, ținându-se bine de peretele proaspăt văruiat. La parter se oprise, nu știa cum să descuiască ușa de la intrarea în bloc. Era acolo un mic buton verde pe care nu l-a observat la timp și, în timp ce ea se ridica pe vârfuri ca să urmărească pe geamul ușii ce se întâmplă afară, a fost reperată de asistenta medicală a clinicii veterinare de la parter, colegă cu tatăl ei, care a recunoscut-o și s-a uitat în jur după restul familiei fetei.

— Ce faci, Mica, nu dormiți la prânz? Unde e mami?

Mica o privea cu o figură amuzată, de parcă tocmai făcuse o glumă bună. Apoi a ridicat un deget spre tavan, pentru a-i indica doamnei locația exactă a părinților ei. Mama și tata dormeau duși, fără să aibă habar că micuța lor s-a strecurat din pat alunecând pe la picioarele lor, și-a încălțat cu greu pantofii de stradă și a pus în aplicare planul la care croșeta de zile bune.

Înțelegând dimensiunea tragediei pe care tocmai o prevenise, doamna și-a dus ambele mâini în dreptul gurii, ca să-și înăbușe un strigăt de ușurare.

— Ai plecat singură la plimbare? Vai de mine!

Apoi s-a redresat rapid, era clar din expresia fetei că panica nu e o strategie câștigătoare.

— Ai vrea să te conducă tanti până sus, înapoi la tine acasă?

Mica a privit-o seriosă, a mai aruncat o privire pe geamul ușii, dându-i posibilitatea doamnei să-i vadă scutecul alb de sub rochița prea scurtă, apoi a ridicat din umeri și i-a făcut semn că da. Oricum n-ar fi știut ce să facă mai departe. Planul ei fusese îndeplinit cu succes. Aflase cum e să te miști singur de colo-colo, ca un om mare.

Ajunsă în fața ușii cu fetița de mână, colega lui Cristian habar n-avea ce să facă. Și-ar fi dorit să o strecoare pe Mica în patul alor ei, ca să nu fie nevoită să le vadă chipurile îngrozite atunci când aveau să deschidă ușa și să-și vadă copilul de doi ani de partea cealaltă. Pe de altă parte, simțea, deși nu avea copii, că era important ca părinții ei să știe că Mica are astfel de idei periculoase, ca să poată lua măsuri de siguranță. În plus, asistenta nu avea cheie, iar yala automată încuiase

ușa fără zgomot când Mica ieșise din apartament. Așa că a bătut încetișor, dorindu-și nespuse să fugă din fața ușii și s-o lase acolo doar pe fetiță, ca în urmă cu douăzeci de ani, când le făcea farse vecinilor de scară, sunându-le la ușă și apoi abandonând pe preș pocnitori sau borcane cu carbid care explodau cu zgomot, spre amuzamentul cetei de copii.

N-a apucat să bată a doua oară că Speranță, câinele flocos și portocaliu, a început să latre ca un apucat de partea cealaltă a ușii, de unde se auzeau deja pași.

Cristian s-a uitat pe vizor, apoi a descuiat ușa în mare viteză. Era prima oară în cinci ani când colega lui îi suna la ușă. Era sigur că se întâmplase ceva.

— Doamna Elena, ce...

Apoi ochii i-au alunecat în jos, de unde îl privea senin Mica. A încremenit, în timp ce Speranță se repezise deja să-i lăngă mânuțele fetiței.

— Ce... Cum... Mica, ești bine?

— Mă scuzați, domnu' doctor, am găsit-o jos în hol, se pregătea să iasă în stradă. M-am gândit eu că a plecat de capul ei...

Cristian s-a lăsat pe vine, respirând adânc, și a privit-o calm.

— Unde-ai vrut să pleci fără noi, Mica?

— Jos, a șoptit micuța, întinzând brațele spre gâtul tatălui.

— Haide, vii înapoi în casă, să-i povestim și lui mami aventura ta?

I-a mulțumit din priviri doamnei căreia îi ardeau obrajii și care-i privea cu duioșie, apoi, cu fetița în brațe și cu câinele printre picioare, a intrat înapoi în casă și a închis ușa.

Oana, buimacă, abia trezită din somn, a privit-o îngrozită pe Mica arătându-le exact ce și cum a făcut: cum s-a strecurat din pat în timp ce ei dormeau de-a dreapta și de-a stânga ei, cum i-a făcut semn cățelului cu un degețel gras lipit de buze să nu o dea de gol, cum și-a pus pantofii cu arici, cum a luat scaunul cu grijă să nu facă zgomot, unde l-a pus, lipit de ușa de la intrare, cum a descuiat ușa și apoi a dat scaunul la o parte, să iasă afară neștiută de nimeni.

— De ce, de ce, Mica? a întrebat-o Oana, privind speriată când la fetița ei blondă, când la soțul ei, la fel de șocat ca și ea.

— Nu mi-a fot somn...

— Dar tu știi că e periculos afară singură, fără mami și tati...

— Nu am ieșit afală... doar pe scări.

Oana și Cristian se priveau panicați. O fi fost Sindromul Down de vină sau era doar o manifestare perfect sănătoasă a spiritului aventurier al Micăi? În orice caz, nu puteau lăsa să se întâmple încă o dată așa ceva.

Chiar în acea zi, Cristian a schimbat yala cu una mai complicată, cu buton de siguranță. Au montat o a doua yală mai jos, una care

funcționa doar cu cheie.

Dar asta n-a împiedicat-o pe Mica să încerce din nou să descopere lumea de una singură. Câteva luni mai târziu se aflau cu toții la un festival în aer liber. Se plimbau printre tarabele cu înghețată și popcorn, ascultau concertul de pe scenă, își făceau poze pe baloții de paie, primeau baloane și dădeau mâna cu mascote uriașe de pluș. La un moment dat, Mica s-a desprins de mâna tatălui ei și i-a spus că se duce la mami, care mergea un metru mai în spate, alături de Lola și de fratele ei, Ioan. Cristian a lăsat-o să se ducă, dar nu a verificat că Mica a fost preluată de mama ei, care nu știa că fetița nu mai e de mână cu tati. Un scenariu clasic pentru episoade cu copii pierduți.

S-a strecurat printre oamenii care treceau în toate direcțiile și s-a așezat pe o bordură, să-i privească. Era fascinată de pantofii lor, de multitudinea de culori și forme, de tocuri și șireturi, de fuste și de pantaloni de toate mărimile, de picioarele fine sau cu păr creț, de unghiile rotunde sau pătrate, colorate sau pline de praf.

Habar n-avea cât a stat acolo. Nu s-a speriat, nici nu i s-a făcut dor de mama sau de tata. Privea concentrată, mișcându-și capul de la stânga la dreapta și ronțându-și o unghie.

După vreo cinci minute de când Mica îi dăduse drumul la mână, Cristian s-a întors către Oana, s-o întrebe ce voia să mănânce. Atunci a văzut că lângă ea era doar Ioan, complet absorbit de înghețata de zmeură pe care o primise de la Lola. A încremenit.

— Oana, unde-i Mica?

Oana s-a oprit, cu ochii cât cepele.

— Cum adică unde e? Era cu tine.

Ca la un semnal, au pornit amândoi înapoi, alergând printre oameni care veneau din sens opus. Oana a rugat-o din priviri pe Lola să rămână pe loc cu Ioan, în timp ce ea și Cristian strigau bezmetici prin mulțime:

— Mica!

— Ați văzut cumva o fetiță în rochie albă cu buline galbene? Vă rog!

— Micaaaa!

Au trecut amândoi pe lângă ea fără s-o vadă. Ea, ghemuită pe bordură, nu auzea nimic din ce era în jur. Filmul cu sute de picioare care rula în fața ei era captivant. După alte minute crunte pentru mama și tatăl ei, liniștite pentru ea, a observat-o o altă fetiță, care-i admira rochia de la distanță.

— Tu ești Mica?

Mica n-a răspuns, ea nu vorbea cu străinii, dar a privit-o atent când și-a recunoscut numele.

— Te caută părinții tăi, uite-i acolo!

Oana plângea și striga în toate părțile deznădăjduită, cu pumnii

strânși și fusta bătută de vânt. Cristian discuta grăbit cu un agent de pază.

Mica nu s-a clintit din loc. A ridicat din umeri și și-a reluat liniștită activitatea de observare a papucilor tuturor celor care treceau prin dreptul ei vorbind, mâncând și râzând. La un moment dat, în fața ei s-au oprit două perechi de încălțări pe care le mai văzuse. Sandalele de piele maro ale mamei și adidașii negri ai tatălui. Le-a zâmbit.

— Mica, ce faci aici?

— Mă uit la picioarele oamenilor.

Atât. Asta a fost singura explicație pe care au reușit s-o scoată de la ea. Oana plângea, strângând-o în brațe mai-mai s-o sufoce, Cristian, așezat în genunchi pe asfalt, o pune să promită că nu mai face niciodată așa ceva. Ea se uita în continuare la pantofi și sandale, printre capetele roșii și transpirate ale părinților ei.

De ce fugea Mica? Ce o chema departe de părinții ei? De ce profita de neatenția lor pentru a se face nevăzută? Toți copiii se sperie cumplit când se pierd de mama. Ea parcă abia aștepta.

Oana discutase cu terapeutul ei de multe ori despre nevoia Micăi de a evada. Nu era o caracteristică obișnuită a persoanelor cu Sindromul Down, care, în marea lor majoritate, sunt foarte atașate de cei care le îngrijesc și nu se aventurează singure în lume nici atunci când chiar ar simți nevoia să facă asta. Nu aveau răspunsuri, doar uriașa teamă că, data viitoare când va fugi, n-o vor mai găsi la timp. Făceau tot posibilul să n-o scape din ochi, dar uite că ea reușea să-i păcălească din nou pentru a mai câștiga puțin timp singură. Îi cumpăraseră un ceas cu GPS, ca s-o poată localiza oriunde s-ar afla, ea însăși și-l scotea mereu de la mână și îl ascundea în poșeta mamei sau îl prindea de zgarda câinelui. Era o fetiță ingenioasă, cu mare chef de ducă.

Iar acum, reușise să fugă de-adevăratelea de la grădiniță. Lipsea de mai bine de o jumătate de oră, nimeni nu știa unde e, ce i s-a întâmplat, cum s-o găsească.

Oana strângea tetiera scaunului din față atât de tare că i se învinețiseră degetele. Telefonul îi vibra întruna: era Cristian. Iar ea nu putea să-i răspundă. Ce să-i spună?

Iubitule, să vezi, n-am putut răspunde celor de la grădiniță, eram ocupată să stau dezbrăcată sub trupul fierbinte și gol al fostului meu iubit...

A simțit cum i se colorează obraji de rușine și și-a acoperit fața cu mâinile transpirate. Doamne, ce făcuse?

— Puteți merge mai repede, vă rog?

— Doamnă, nu pot mai repede, am aproape o sută de kilometri la oră, suntem în oraș, ne ia poliția, facem vreun accident... Încercați să vă liniștiți, ajungem în câteva minute.

Oana se uita pierdută pe geam. Nu recunoștea nimic din ce vedea:

nicio stradă, clădire, pod, intersecție. I se părea că tocmai a aterizat într-un film de groază, cu scene absurde și final previzibil: toți mureau până la sfârșit. Simțea frica pură, certitudinea că ceva oribil tocmai se petrece din vina ei. Își dorea să moară. Vedea cu ochii minții taxiul lovind peretele tunelului prin care treceau cu mare viteză, simțea impactul puternic, își vedea capul zdrobit de fiarele contorsionate ale mașinii, auzea sirenele Salvărilor. Moartea i se părea mult mai ușoară decât realitatea în care se afla, pe care singură și-o construise dintr-o dorință uriașă de a fi iubită. De el.

Din nou el. Totul era din vina lui. El o abordase în club, în urmă cu doisprezece ani. El venise în camera ei de cămin, să-i omoare moliile. Și acum uite, aproape o omorâse și pe ea... El o invitase în casa lui, îi dăduse cheile lui, o învățase să gătească și să iubească. Tot el o dăduse afară, îi ieșise în cale după mai mult de un deceniu, apoi o invitase la el acasă, s-o dezbrace și s-o îmbete din nou, s-o aibă și s-o părăsească iar.

Din cauza lui, fetița ei care nu alerga niciodată umbla singură pe cine știe ce străzi, putea fi lovită de-o mașină, mușcată de vreun câine, răpită de vreun dement, trântită la pământ de un leagăn sau tobogan sau împinsă de vreun copil mai mare. Speriată, plânsă, pierdută, părăsită. Din cauza lui. Ar fi vrut să-l omoare, iar apoi să moară și ea.

Înnebunită de bâzâitul obsedant al telefonului care vibra întruna, l-a trântit cu putere de portiera taxiului. Telefonul a încetat să mai bâzâie, spart în multe bucăți împrăștiate pe covorașul murdar al mașinii.

Mașina a oprit brusc.

— Am ajuns, i-a spus șoferul, privind-o printre scaunele din față.

Oana nu se putea mișca. *Du-mă înapoi de unde m-ai luat. Ba nu. Du-mă la gară, să mă urc în orice tren. Du-mă oriunde, nu vreau să fiu aici.*

A adunat mecanic toate bucățile de telefon pe care le-a găsit pipăind orbește podeaua mașinii. A coborât împleticindu-se, trăgând după ea ca pe o piatră de moară geanta plină cu cioburi și bucăți de plastic și sticlă, gume și chei.

Își simțea gura uscată și hainele umede, lipite de pielea fierbinte și transpirată.

A deschis cu greu poarta grădiniței și a rămas nemișcată, cu respirația tăiată.

O mulțime de copii și părinți se foiau de colo-colo. Două educatoare plângeau. Un polițist lua declarații cu creionul pe o agendă mică, neagră. Când au văzut-o pe Oana, au amuțit toți.

Părea că vine de pe altă planetă. Era palidă, cu ochii înfundați în orbite, cu hainele jilave și geanta târâită pe jos, cu pielile de la degete rupte și însângerate. Pentru prima oară în viața ei, părul nu-i înconjura capul ca o coamă, ci se pleoștise tot peste chip și peste

umeri, ca după o ploaie torențială.

— Domnul Soare a plecat s-o caute, cu Ioan și cu mai mulți polițiști, s-au împărțit pe străzi... Să vă dau un pahar cu apă? a îndrăznit să vorbească, cu noduri în gât, directoarea grădiniței.

Oana n-a răspuns, i se părea că a uitat cum se face când ai de articulat cuvinte. A făcut stânga împrejur, a tras aer în piept, și-a aruncat geanta pe umăr și a pornit alergând spre parc.

La Roata Mare. Acolo era Mica. S-a dus acolo s-o aștepte.

A traversat cartierul alergând în salturi mari, ascultând cum îi zornăie în poșetă fragmentele de telefon. Merseseră pe aici de sute de ori, ea și copiii, de mână, de la grădiniță în parc. Mergeau încet, oprindu-se la fiecare floare de după fiecare gard, la fiecare pietricică deosebită din pavaj, trăgând după ei trotinete, triciclete, mingi și palete de badminton. Sporovăiau despre orice. Ioan le povestea fetelor ce-a mâncat la grădiniță, Mica le povestea cum a dansat cu buna Edith, Oana le spunea cum îi împletea ea părul bunicii când era mică. Uneori cântau, alteori spuneau ghicitori sau făceau concurs de dans pe trotuar și se amuzau când trecătorii îi priveau ca pe o gașcă de nebuni.

Aveau nevoie de mai bine de o oră de fiecare dată să parcurgă cele zece străzi care legau grădinița de parc. De data asta, Oanei i-au fost de ajuns șapte minute. Cele mai lungi șapte minute din viața ei. A trecut în fugă pe lângă un polițist care vorbea prin stație cu colegii lui. Toți o căutau pe Mica. Oana nu o căuta, știa bine că Mica nu e pe stradă. Fetița avea o memorie vizuală extraordinară, cunoștea perfect drumuri pe care fuseseră o singură dată. A ieșit pe poarta grădiniței exact așa cum ieșise cu aproape doi ani în urmă din apartament, cu un plan limpede și cu un scop clar. Nu voia să fugă nicăieri, nu voia să demonstreze ceva cuiva, nu voia să protesteze sau să testeze limite. Ea voia să se dea în Roata Mare. O așteptase pe mama ei o vreme, apoi, văzând că nu apare, pornise singură către parcul în mijlocul căruia se învârtea încet jucăria imensă care o ispitea atât. Mica îi spusese odată Oanei că, de la distanță, coșulețele alb cu roșu ale roții îi par niște acadele delicioase cu gust de căpșuni și că tare ar vrea să le guste într-o zi. Oana o și vedea cum întinsese mâna ei mică și grasă spre orizontul apropiat, să apuce o bombonică alb cu roșu și s-o deguste pe îndelete, cu ochii închiși. Nu se apropiaseră niciodată prea tare de Roata Mare, pentru că, privită de aproape, ea se dezvăluia în adevărata ei dimensiune. Era uriașăaaa! Micăi i se făcea frică de umbrele pe care coșulețele de fier și plastic le proiectau pe asfalt, Ioan era convins că va dori să se dea jos din Roată exact când băncuța lor ar fi ajuns în punctul cel mai înalt, iar Oana avea oricum rău de înălțime, ceea ce făcea ca admiratul roții de la o distanță de cel puțin 50 de metri să fie cea mai bună metodă de a se bucura în familie de recent renovata Roată Mare.

Oana se mai dăduse o dată în ea, în urmă cu zece ani, înainte să fie demontată și dată la fier vechi. Era periculoasă pe vremuri, așa ziceau la știri. De multe ori rămăseseră oameni blocați în ea la mare înălțime ore la rând, pentru că mecanismul era vechi de peste douăzeci de ani și nimeni nu-i făcuse vreodată vreo revizie ca la carte. În oraș circulau zvonuri că unele cupluri de tineri îl plăteau pe cel care pornea și oprea roata, ca să-i blocheze în punctul cel mai de sus, pentru ca ei să poată trebălui unul la altul în feluri neortodoxe, nestingheriți, nevăzuți și cu o priveliște de milioane asupra întregului parc. Problema erau victimele colaterale: în roată rămăneau blocați câte-o oră întreagă și nevinovați lipsiți de pofte erotice, familii cu copii mici, femei gravide cu vezica slabă și pensionari care n-aveau medicamentele la ei. Odată rămăsese blocată o vedetă de muzică populară care făcuse atâta tămbălău la televiziuni după ce fusese dată jos cu macaraua din roată, încât autoritățile locale s-au văzut obligate să ia măsuri și au dezmembrat Roata Mare, simbol al parcului, loc de cerut în căsătorie, cuibușor de nebunii și pericol public.

Pentru Oana, cursa de atunci în Roata Mare fusese una dintre cele mai groaznice experiențe din viața ei. Își amintea și acum cu câtă disperare își rupsese toate piețele degetelor, cât de sigură fusese că avea să moară acolo, atârnată de bara scorjită din fier. Dar își mai amintea și chipul senin al lui Andrei. Felul în care făcuseră dragoste în seara aceea. Liniștea plină dintre ei. Atingerile domoale, respirația lor perfect acordată, mirosul lui, care pentru ea era sinonim cu un rai despre care înainte nu știa că există. Graba cu care, după ce trupurile lor goale și transpirate s-au întins unul lângă altul pe salteaua fără cearșaf, el a sărit să-și prelucreze pozele în camera obscură. Avea nevoie să-și vadă apusul, voia să știe dacă l-a prins, dacă va rămâne al lui...

Și Oana ar fi vrut să știe dacă el va rămâne al ei. Se gândea atunci că poate seara aceea fusese magică, poate el înțelesese că povestea lor merită și trebuie scrisă până la capăt, multe decenii de-atunci înainte.

Acum știa sigur că nu. El alesese să nu.

Nu l-am văzut niciodată atât de fericit...

Toate-i treceau cu viteză prin cap Oanei în timp ce alerga spre Roata Mare. Mica ei se hotărâse că aceasta urma să fie ziua în care avea să guste bombonelele cu căpșuni. La cum o știa de hotărâtă și de isteată, Mica avea să se descurce și de data asta. Se va strecura nevăzută într-o nacelă goală și va porni în sus, fără să știe ce o așteaptă, fără să-și imagineze că nu va putea coborî imediat ce se va plictisi de datul în roată. Pentru că nacele goale erau o grămadă la ora asta, majoritatea copiilor erau încă la grădiniță, părinții la serviciu, iar pensionarii la televizor, la jurnalul de la ora 5. Roata mergea dacă avea măcar doi clienți plătitori, iar asta se întâmpla mereu, de

dimineată până la miezul nopții, când butonul verde cât o jumătate de caisă era apăsător scurt de angajatul plătit să opereze cea mai mare jucărie din oraș.

Oana a grăbit pasul. Mica nu trebuia să se urce în roată. Altfel...

Nu și-a putut duce gândul până la capăt. A traversat strada către intrarea în parc fără să se uite măcar dacă se apropia vreo mașină. Acum nu mai voia să moară, acum voia să-și salveze fiica, avea nevoie să facă asta nu doar ca să nu înnebunească de durere și de vinovăție în caz că i s-ar întâmpla ceva, dar mai ales ca să-și poată cere iertare de la ea. Privirea ei era fixată însă asupra zonei de urcare în Roată, unde se aștepta s-o vadă pe Mica. Mai avea de parcurs 200 de metri până acolo, nu distingea prea bine la distanță asta, dar spera că rochia cu dungi galbene a Micăi o va ajuta s-o repereze rapid. N-a văzut-o însă. A alergat cu ultimele puteri până acolo. Roata era în mișcare. Mica nu se zărea nicăieri în jur. Nici în leagăne, nici pe tobogane sau pe căluții de plastic, nici prin preajma mașinii de făcut vată de zahăr.

Oana a privit în jur debusolată. Era sigură că o va găsi aici, așezată în fund pe asfalt, cu capul dat pe spate, privind roata de jos.

— Ați văzut cumva o fetiță mică, blondă, cu o rochiță cu dungi galbene și negre? l-a întrebat cu răsuflarea tăiată pe băiatul care vindea bilete și păzea butonul verde de oprit/ pornit al roții.

— Nu, i-a răspuns el scurt, urmărind cu privirea o pereche de fete cu pantaloni scurți care treceau agale pe alea parcului, lingând câte-o înghețată.

Probabil nici dacă ar fi văzut-o n-ar fi observat-o, băiatul avea ochi doar pentru fetițe ceva mai mari.

Oana și-a pus palma streășină la ochi și s-a uitat în sus, spre coșulețele alb-roșii. Într-una se hlizea un cuplu de adolescenți, în alta, un domn singur admira peisajul. Restul fie păreau goale, fie erau într-o poziție care nu-i permitea Oanei să vadă nimic din interiorul lor.

— Mica? Mica, ești acolo sus, în Roată? a strigat cât de tare a lăsat-o corpul ei epuizat, deshidratat, stors de remușcări, dor și frică.

S-a uitat în jur. Nici urmă de vreun polițist sau de vreo rochie cu dungi galbene. De Cristian uitase cu totul, de parcă nimic din ce se întâmplase n-avea vreo legătură cu el. A rămas nemișcată, cu ochii la nacelele care urcau și coborau încet, atât de încet încât Oanei îi venea să se agațe de ele ca prezentatorii aceia de la Roata Norocului, care învârteau roata trăgând de ea în jos, făcând-o să prindă viteză. În cele din urmă, a văzut-o. În nacela care era acum în punctul cel mai înalt. Se urcase în picioare pe bancheta roșie de fibră de sticlă și se uita spre lac. Nu se ținea de nimic, stătea dreaptă pe banca alunecoasă. Cu ambele mâini își ținea părul auriu pe care un vânt ușurel i-l tot aducea peste ochi.

Oana a simțit un val de ușurare o fracțiune de secundă. Apoi a

cuprins-o panica. Dacă-i trecea prin cap să se arunce? Dacă aluneca? Dacă se hotăra brusc că vrea să coboare, deschidea ușa nacelei și pășea în gol? Parcă o și vedea căzând prin aer ca o păpușă de plastic, cu fusta ridicată peste cap, cu ochii deschiși, cu brațele inerte. Și-a dus mâinile la gură, să-și oprească un strigăt. Se gândea că, dacă o aude, Mica s-ar putea bucura sau speria într-atât încât să se dezechilibreze sau să vrea să ajungă la ea cât mai repede, căzând din greșală sau intenționat. Ca un manechin de plastic. Ca o grămadă de haine și de materie.

A așteptat în tăcere, plângând mutește, strângându-și pumnii la piept de-o dureau coastele la fiecare respirație, până când nacela cu fetița în rochie cu dungi a ajuns înapoi pe pământ. Trei minute incredibil de lungi, în care Oana s-a abținut să și clipească, de teamă că, dacă va închide ochii, Mica își va lua zborul și o va pierde de tot.

Când nacela a ajuns în dreptul punctului de coborâre, Oana s-a repezit spre ușa ei albă. S-a chinuit s-o deschidă, mâinile transpirate îi alunecau pe zăvorul lucios, și-a zdrelit degetele până la sânge. Mica o privea bucuroasă, de parcă se aflau în curtea grădiniței și mami venise de la serviciu s-o ia.

— Mami, ce dor mi-a fost de tine!

— Mica, ești bine? De ce ai urcat fără mine în Roată? Să nu mai faci asta niciodată, auzi?

Scoasă din minți de ușa care nu le lăsa să se regăsească, Oana s-a aplecat peste ea și a ridicat-o pe Mica în brațe. În secunda următoare, roata s-a urnit și nacela a pornit, din nou, în sus.

A pipăit-o, i-a privit chipul, mâinile, picioarele. Totul părea să fie la locul lui.

— Mami, te-am așteptat, n-ai venit, așa că am plecat singură. A fost frumos, mami, am văzut de sus lacul și oameni mergând pe biciclete. Mai vreau o dată! Hai, mami, să ne dăm împreună, să-ți arăt lacul și oamenii pe biciclete!

Oana și-a șters lacrimile și s-a urcat cu Mica în brațe în nacela următoare. Băiatul era ocupat să privească în decolteul tinerei care se așezase la coadă la bilete și încerca s-o convingă să-i dea numărul ei de telefon.

— Luăm bilet când ne dăm jos, a spus ea amețită, și s-a așezat pe bancheta roșie, cu Mica în brațe.

Ce caldă era! Ce caldă și bună era fetița ei. Cât de pură și directă era ea mereu, cum știa să o vindece, să o iubească, să se bucure cu ea, de ea, în locul ei...

Mica o ținea strâns de o mână, mângâindu-i părul umed. Când au ajuns sus, Oana și-a dat seama că nu-i era deloc frică. Nici greață. Era doar bucuroasă că în sfârșit e cu fetița ei, lipită de ea, amândouă vii, cu inimi pulsând în ele și ochi deschiși să privească apusul. Zâmbea cu

ochii la lac, privea oamenii pe biciclete, mirosea părul moale al fetei. În urmă cu doisprezece ani ar fi dat orice să ajungă jos mai repede. Acum n-ar mai fi coborât. Aici, erau doar ele două, iertându-se, iubindu-se. Jos... era restul vieții ei. Cristian, care merita adevărul. Viața ei reală, regretele, întrebările, chinul.

— Mami, uite-l pe tati! a strigat dintr-odată Mica. Și pe Ioan. Taaaati, suntem aici sus!

Cristian era schimbat, schimonosit, aproape că nu mai semăna deloc cu bărbatul de care Oana se despărțise la micul dejun, cu un sărut pe fruntea lui netedă. Era palid, cu ochii mai mari parcă și buzele mult mai subțiri, cu nasul mai ascuțit și părul mai rar. Părea mai bătrân cu zece ani. Bolnav.

Se îmbolnăvisese de frică. Ioan aplauda, bucuros că și-a regăsit sora mai mică.

Imediat ce nacela a ajuns în punctul de jos, Ioan a deschis cu ușurință zăvorul, iar Mica a sărit să-l îmbrățișeze stângaci. Cristian stătea nemișcat, cu brațele lui frumoase, pline de pistrui, paralele cu corpul, de parcă ar fi fost înșurubate în umăr. Cămașa albă îi era lipită de spate, iar pe frunte îi licăreau broboane de sudoare.

Oana l-a privit în ochi și l-a mințit cu nerușinare, fără să se gândească ce spune, pentru prima oară în viața ei.

— Hei, vă așteptam! De ce aveți fețele astea? Ne-am dat și noi în roată, ca fetele... Mi-am scăpat telefonul pe scări când am plecat de la Lola de la serviciu, s-a făcut țandări. N-am avut cum să te anunț că Mica e cu mine, că suntem bine și...

Cristian n-o asculta. N-o credea. O privea ca pe o străină, ca pe un om care vorbește o limbă necunoscută, încercând să-i transmită un mesaj care nu-l interesa.

S-a aplecat s-o ia în brațe pe Mica. A închis ochii cu nasul în părul ei și a inspirat adânc. Apoi, cu ea în brațe și cu Ioan de mână, s-a întors cu spatele la Oana și a pornit spre ieșirea din parc.

Oana a rămas în urmă, nesigură, abandonată, obosită. Ce zi...

S-a așezat în fund pe aleea parcului, cu geanta în poală și picioarele încrucișate. Se lăsa seara. În jurul ei copii râdeau tare, tineri ascultau muzică, câini lătrau după baloane și mingi. În capul ei era perfect liniște. Niciun gând.

Decizia

Viața lor n-a mai fost la fel după ziua aceea. Cristian a încetat pur și simplu să-i mai vorbească. N-o privea, nu-i răspundea la întrebări, o ocolea când se întâlneau în apartamentul mic.

Mica s-a apropiat foarte mult de fratele ei, cu care petrecea ore în șir, închiși în camera lui. Amândoi o evitau pe Oana, care se bucura că nu e nevoie să mimeze entuziasmul de a-i vedea după grădiniță și cheful de joacă în parc. Edith îi ducea în parc, tot ea îi spăla seara și le pregătea cina.

Căinele era singurul care părea să mai observe din când în când că Oana există, îndeosebi când i se golea castronul de boabe. O împingea cu botul lui umed și cald, îi lungea mâinile uscate, o trăgea cu dinții de bluză să-l scoată la plimbare.

Oana încercase să se explice. Din păcate, o făcuse atât de neconvingător încât n-o crezuse nimeni. Nu știa să mintă și se ura că nu poate pune adevărul pe masă. Dar nu putea, îi era rușine. Cum să-i explice soțului ei, care îi stătea aproape de atâția ani, care o iubea și o răsfăța necondiționat, care făcuse tot ce-i stătuse în putere s-o salveze, cum să-i spună lui: *Știi, eu n-am încetat niciodată să-l iubesc pe tipul ciudat și brunet, îl visez, ba într-o zi, în ziua aceea în care fetița noastră era să zboare din Roata Mare, eu m-am dus la el acasă și m-am dezbrăcat pe canapeaua lui, și...*

Nu. Nu putea. Nici să se gândească la după-amiaza aceea nu mai putea, mintea ei închisese sertarul și blocase informațiile pe termen nedefinit.

Oana crezuse mereu că între doi oameni care se iubesc nu ar trebui să existe secrete, nu din acestea care le zdruncină relația și încrederea. Între doi oameni care se iubesc n-ar trebui să existe trădări. Iar dacă ele totuși se întâmplă, din motive temporare și majoritar hormonale, atunci ar trebui îngropate adânc.

Domnule judecător, n-am fost eu. Cineva mi-a luat mințile. Sunt femeie serioasă, îmi iubesc familia, îl iubesc pe soțul meu, nu sunt o adulterină, nu sunt o ticăloasă. Îmi cer iertare, onorat juriu, a fost o nebunie temporară, trupul meu a fost mânat de forțe necunoscute, mintea mi-a fost încețoșată de substanțe halucinogene pe care sufletul de capul lui mi le-a turnat pe gât. N-am vrut. Am fost practic obligată. Dar mă căiesc și promit că nu mai fac.

Cristian înțelesese singur. Nu știa detalii și cu siguranță nici n-ar fi dorit să le afle, dar simțea că fusese vorba despre el. Știa. O iubea atât de mult pe Oana, îi oferise atât de mult, își așternuse atât de curajos viața în palmele ei... Ajunsese să o cunoască atât de bine încât aproape că putuse să miroasă urma mâinilor străinului pe pielea albă

a soției lui.

De asta nici nu-i vorbea. Voia s-o scutească de nevoia de a-l minți. Se simțea trădat, păcălit, neiubit. Nu știa cum să reacționeze, așa că se prefăcea pur și simplu că ea nu mai există. Se juca mult cu copiii, îi scotea în oraș după-amiaza, le făcea de mâncare, îi lua cu el la clinică în weekenduri, să verifice animalele bolnave. Seara se băga în pat alături de Oana fără să-i adreseze vreun cuvânt sau o privire. Se întindea pe jumătatea lui de saltea cu spatele la ea și rămânea acolo cu ochii deschiși, cu mintea sfârtecătă de *de ce-uri*. De ce ea nu-l iubește? De ce e nevoie să sufere toți din pricina unui străin? Ce se va alege de ei, de familia lor, de copiii lor?

Dimineața se ridica absent din pat, frecându-și barba nerasă de multe zile. Se spăla și ieșea din casă tăcut, cu câinele portocaliu încurcat printre picioare.

Oana îi vorbea, îl ruga, se ținea după el la fiecare pas.

— Cristian, e absurd, nu se poate să nu vorbim, trebuie să vorbim despre asta, să ne spunem lucruri, să rezolvăm, te rog...

Cristian o ocolea cu privirea în pământ și-și făcea de lucru în frigider.

— Te rog, lasă-mă să-ți explic, nu putem trăi așa, ca doi străini.

El făcea stânga împrejur cu o felie de cașcaval în mână și pornea spre camera copiilor.

— Cât o să te mai prefaci că nu exist? îl întreba ea descurajată.

Din păcate, nu cât de mult mi-aș dori... îi răspundea Cristian în gând. El știa că într-o bună zi i se va face prea dor de ea ca s-o mai ignore. Într-o zi nu va mai putea să n-o privească, să n-o mângâie, să n-o aline. Știa prea bine că nu poate trăi așa, negându-și iubirea pentru ea. Iubirea era încă acolo. Zdruncinată de neîncredere, de dezamăgire și durere, dar întreagă.

Nu putea s-o asculte, nu încă. Se temea că, imediat ce adevărul se va desprinde de pe buzele ei ca apa dintr-un robinet, iubirea lui, încrederea lui, speranța că vreodată vor fi din nou bine împreună, toate se vor scurge rapid spre canalul uitării și regretelor, vor dispărea pentru totdeauna într-o țeava îngustă, ruginită și plină de depuneri maronii. Nu voia să știe. El voia să sper. Iar dac-ar fi aflat, acela ar fi fost sfârșitul.

Într-o zi, când copiii erau la grădiniță, iar Cristian opera un porc de Guineea, Edith s-a așezat pe canapea lângă Oana, care se uita fix la televizorul închis.

A oftat, a pus o mână pe genunchiul alb, osos și rece al Oanei și i-a spus:

— Fata mea, trebuie să te decizi și să schimbi situația în care ești. Faci rău tuturor. Copiilor. Lui Cristian, ție. Asta nu e viață, e chin. Eu te înțeleg, știu ce simți. Am iubit și eu bărbatul greșit, mi-am riscat

familia pentru el, dar eu măcar am ales. L-am ales pe el, am plecat cu el, mi-am făcut familia mea nouă cu el și n-am ținut oamenii care mă iubeau în zona asta gri, bolnăvicioasă, în care nimeni nu știe ce va urma. Încă îl mai iubești pe bărbatul ăla? Mergi după el. Nu-l mai iubești? Apăi lasă-l.

— Nu-l iubesc, Edith, e ca o boală a minții mele, una de care nu știu cum să scap.

— Psihologul ăsta la care mergi de ani de zile nu te ajută cu nimic?

— Am impresia că el m-a băgat și mai rău în belea. Sau poate e doar nevoia mea de a scăpa de vină. Probabil că eu sunt de vină, doar eu. Eu, cu angoasele mele, cu visele mele de femeie patetică, cu nevoia mea de a înțelege și de a afla. Când m-am dus să-l caut prima oară...

Edith a ridicat brusc între ele o mână albă, plină de pistrui maronii pe pielea ei transparentă ca un pergament. Degetele îi tremurau ușor.

— Oana, nu vreau detalii. Vreau doar să-ți spun, deși cred că știi asta și singură, că acum nu e bine. Mica se poartă ca și cum n-ar avea mamă, ceea ce mie-mi arată cât de mult suferă. Ioan spune că el crede că nu-ți mai place de el și vrei să faci alt băiețel. Cristian nu-mi spune mare lucru, dar e evident cât suferă. Tu stai și te uiți la pereți toată ziua. Ți-ai abandonat serviciul. Pe tine, cu totul. E păcat.

— Ai dreptate, Edith. Nu merită. O să fac ceva. Dar nu pot încă.

Edith s-a aplecat și a îmbrățișat-o cu putere. Stătea fiecare cu chipul stâlcit de umărul celeilalte, cu ochii închiși, cu gânduri diferite lovindu-se de pereții capului, respirând abia perceptibil de teamă să nu tulbure fragilul echilibru pe care îl oferea înlănțuirea pasageră de brațe, trupuri și suflete rănite.

Asta a fost tot, singura discuție despre subiect, singura promisiune, firavă și debilă, că va face ceva. Copiii au continuat să o ignore, la fel și soțul ei, tot mai slăbit și mai îmbătrânit.

Lola era singura care încă mai vorbea cu ea. La o săptămână după aventura Micăi în Roata Mare, disperată că n-are cui spune adevărul despre ziua aceea teribilă, Oana dăduse buzna în sala de conferință în care Lola tocmai ținea un discurs despre succesul de branding al magazinului de rochii de mireasă pe care-l coordona.

— Desigur, un aspect important al succesului nostru l-a constituit onestitatea față de client, relația de încredere pe care am construit-o cu femeile care au purtat creațiile noastre la nunta lor, în ziua în care și-au jurat credință veșnică și și-au promis fericirea... rostea Lola seducător la microfon.

Cuvintele formau în gura ei un cântecel plăcut, care seducea iremediabil audiența. Dacă și-ar fi propus să le vândă domnilor la costum bijuterii de prințese, sigur mai bine de jumătate dintre ei ar fi plecat cu tiare de aur în echilibru instabil pe cheliile lor lucioase.

Oana o asculta ca în transă. Și-a adus aminte de ziua nunții ei, de rochia simplă din mătase pe care o purtase. Fusesse aleasă și cumpărată de Lola. De felul în care se ținuseră mereu de mână, ea și Cristian, de cât de fericită fusese atunci, de cât de sigură era că e liberă, că viața lor împreună avea să fie o poveste. În ziua aceea nu se gândise deloc la Andrei. Nici măcar o frântură de gând. Nimic. Chiar îi promisesese lui Cristian credință veșnică și spera din tot sufletul să fie fericiți împreună. Iar acum totul îi scăpa de sub control ca nisipul care curge printre degete... Avea nevoie de Lola s-o prindă, s-o țină strâns, s-o scuture și s-o ajute să repare totul, deși prietena ei era mai degrabă genul care dăra din neatenție castelul de lego construit cu migală de altul.

A așteptat ca Lola să-și termine prezentarea, ba chiar a aplaudat la sfârșit, molipsită de entuziasmul bărbaților așezați pe scaune. Probabil nu exista printre ei nici măcar unul care să fi spus despre sine că vreodată în viață va aplauda entuziast un *slideshow* de poze cu rochii de mireasă, dar Lola avea acest efect.

Lola poate orice. Lola o să mă salveze! se gândea Oana în timp ce mergea ca hipnotizată spre prietena ei. Lola a încremenit când a văzut-o.

Oana era tunsă aproape la zero, ca un soldat. Toată coama ei de păr ca un soare dispăruse. Craniul ei golaș, acoperit de un strat fin de păr cafeniu, părea mai degrabă al unui puști rușinos venit să umple filtrul de cafea. De la distanță, Lolei i se părea că-i vede creierul pulsând sub oasele moi și pielea transparentă a capului. Prietena ei arăta atât de diferit încât Lolei i-a venit să plângă. Și-a dus mâinile la gură, a tras aer adânc în piept și a înaintat spre Oana cu un zâmbet fals pe chip.

— Ce faci, sora mea fotbalistă, ai venit să te salvez? a întrebat-o Lola în glumă, privindu-i critic costumele de trening care contrasta puternic cu mocheta moale de lână pe care călca, cu costumele negre și cămășile albe ale celorlalți invitați, dar și cu rochia bleumarin, sobră, a Lolei.

— Îmi pare rău, cred că mi-a scăpat detaliul despre codul vestimentar obligatoriu la eveniment, i-a răspuns Oana foindu-se în adidașii descheiați la șireturi și trecându-și o mână peste scalpul golaș.

— Stai să le zâmbesc un pic acestor domni, să mă asigur că încheiem niște contracte toamna asta, apoi mergem să mâncăm un platou libanez variat și generos, bine? i-a spus Lola încruntându-se, apoi s-a răsucit pe tocuri spre invitații ei.

Imediat cum s-a întors cu spatele la Oana, zâmbetul i-a dispărut. Prietena ei era rău.

O jumătate de oră mai târziu, Lola scobea în farfuria cu humus folosindu-se de o bucată de lipie crocantă, rulată între degete. Înghițea pe nemestecate chiftelele de falafel, salata de vinete cu iaurt și tahini,

bamele cu sos de roșii, pătrunjelul cu mentă și lămâie, de parcă n-ar mai fi mâncat de dinainte să se fi inventat prima rochie de mireasă.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat cu părul tău? a întrebat-o cu voce moale.

Oana a dat din cap de la stânga la dreapta, privind la farfuriile pline. Nu se putea atinge de nimic, stomacul îi stătea strâns ca un ghemotoc de hârtie. Voia să povestească tot, să se spovedească prietenei ei, să scape de povara secretului rușinos, dar avea gura atât de uscată încât se temea că niciun cuvânt nu va reuși să decoleze dintre buzele ei crăpate. O privea pe Lola răbdătoare. Când va termina și ultimul duminic, când pe platoul uriaș de sub nasul ei nu se va mai afla nici măcar o sămânță de susan nedevorată, Lola va deschide gura și va spune exact ce trebuia ca s-o ajute pe prietena ei să mărturisească tot, apoi să pună la cale un plan eficient de minimizare a pagubelor și recuperare a prejudiciului.

Doar că Lola n-a mai avut răbdare și a întrebat-o în timp ce fugărea cu furculița prin iaurtul gras de capră o măslină murată.

— Nu știu de ce am impresia că urmează să vorbim despre personajul fantomă!

Nici n-a fost nevoie să primească vreo confirmare verbală. Grimasa de pe chipul Oanei fusese grăitoare.

— Iar l-ai visat? Sau ați dat nas în nas la coadă la măcelărie? Mmmm, ce-ar fi mers aici un cârnat la grătar...

Oana a oftat atât de adânc încât a tulburat bretonul roz aprins al Lolei.

— Aoleu, mai grav de-atât?

Oana a făcut un semn afirmativ cu capul, privind jenată în castronul cu pătrunjel. Lola și-a scuturat palmele de firimituri, a înghițit cu zgomot și s-a aplecat peste masă, șoptind:

— Nu-mi spune, ați dat nas în nas la el acasă, goi fiind amândoi?

Lola o cunoștea atât de bine. Oana a încuviințat închizând ochii și aplecând fruntea spre masă.

— Vai, ce prietenă obraznică am! Așadar, l-ai căutat pe băiat, l-ai găsit, el te-a poftit la el acasă, tu te-ai dus, pentru că mă gândesc că, de fapt, cam de asta l-ai și căutat, apoi v-ați dedat la acte clandestine și imorale pe canapeaua lui. Zic bine până aici?

Oana și-a acoperit fața cu mâinile. A stat așa o vreme câteva secunde, apoi și-a așezat palmele pe masă, a privit-o pe Lola drept în ochi și i-a spus, cu un curaj de care habar n-avea că e capabilă:

— Aș fi vrut, Lola, Doamne, ce mult aș fi vrut. Din păcate, n-am putut. Am fost întrerupți fix în momentul decisiv de un telefon. Mica fugise de la grădiniță să se dea singură în Roata Mare.

Lola o privea cu o ditamai gura căscată spre care pornise în urmă cu câteva secunde o bucată de carne tocată de vită, care însă rămăsese în

aer în vârful furculiței.

— Măiculiță, asta e ca-n filme. Mica e bine?

— Da, dar a fost doar un noroc. Încă unul. Lola, aș fi făcut-o. Fără urmă de regret sau de îndoială, m-aș fi culcat cu el. Îmi doream asta atât de mult încât simțeam c-o să explodez acolo, pe pereții ăia oribil de albi ai nenorocitului de studio foto.

— Cristian știe?

— Intuiește. Nu-mi vorbește, nu mi-a spus un cuvânt de-atunci...

— Oana, fii atentă, chestia asta trebuie să înceteze. Devine ridicol, serios că da! Am o idee!

Oana s-a însuflețit brusc.

— Da? Ce bine, zi-mi, că înnebunesc aici!

— Hai să comandăm desertul ăla cu apă de trandafiri, să vezi ce bine o să ne simțim după asta...

— Of, Lola... Nu-mi arde de mâncare. Fetița mea era să moară. Era să am o aventură. Era să-mi pierd mințile în ziua aia. Bărbatul nu-mi vorbește. Copiii mă ignoră. Mă simt ca o nemernică. Nu reușesc să scap de obsesia asta.

— Bine, atunci luăm și o baclava!

Oana și-a privit prietena cu reproș. N-avea chef nici de glume, nici de desert.

— Te cred, m-am plictisit eu de povestea asta, d-apăi tu. Uite, e destul de evident că, dacă doar aștepti să treacă, n-ai șanse să te eliberezi. Terapia a eșuat lamentabil, deși e foarte posibil ca vina să fie a terapeutului, care te-a îndrumat în direcția greșită. O să căutăm unul mai bun. Până atunci, cred că ce poți face este să vorbești cu el.

— A, nu, exclus, nu mai fac asta în veci, să-ți aduc aminte unde-a dus cea mai recentă tentativă a mea de a *vorbi* cu el?

— De data asta vă păstrați hainele pe voi. Dacă vrei, merg cu tine! Vă întâlniți într-un loc public, îi spui tot ce ai pe suflet, îl inviți să facă la fel, dacă te refuză, nu-i nimic. El are acum putere asupra ta pentru că tu nu lași partea asta din tine la lumină. O ascunzi și ea te conduce din umbră. Dacă o pui pe masă sub ochii celui alt, el se va delimita de ea, îți va spune ceva, orice. Cel mai probabil vei auzi ceva de genul: *Femeie, ești nebună, mergi acasă la familia ta, între noi nu mai e nimic de unsprezece ani*. O să doară ca naiba, dar eu cred că o să te și vindece. Faptul că tu încă sperai că vreodată va mai fi ceva între voi te ține agățată de el ca un fir invizibil care o să te sugrume în cele din urmă.

Oana o asculta cu gura căscată. Habar n-avea că prietena ei cea mai bună poate livra și discursuri motivaționale care nu au legătură cu rochiile de mireasă.

— Poate că ai dreptate...

— Nu spui asta doar pentru că te încurajez să te vezi din nou cu el? Adică înțelegi că ar fi pentru ultima oară? Că scopul întâlnirii ar fi să

încheiați totul pentru totdeauna?

— Da...

— Oana, tu vrei să termini totul pentru totdeauna cu el? Chiar și acest rest care acum trăiește doar în tine?

Oana se uita prin Lola. Nu știa să răspundă la întrebarea asta. Da, ar fi vrut să încheie povestea cu Andrei, să se bucure de copiii ei, de familia ei. Pe de altă parte, se obișnuise cu dulcea suferință pe care i-o provoca dorul de el. Nu știa să mai trăiască în lipsa ei. Îi intrase în sânge rolul de eroină de literatură rusă, sortită să iubească în taină un erou tragic, îl juca atât de bine, i se părea... mă rog, până la capitolul în care ea se arunca goală în brațele lui înșelătoare, iar destinul decidea să intervină pentru a evita un final penibil pentru toată lumea.

— Oana?

Lola o strigase de câteva ori, fluturând prin fața ochilor ei șervetul roșu cu tiv auriu. Oana lua o decizie și nu putea fi deranjată. Lola a cerut nota, a plătit și s-a ridicat încetișor de la masă. Oana se uita în continuare în gol, calculând când cu inima, când cu mintea ce are de făcut. Înainte să iasă din restaurant, Lola a privit-o încă o dată. Exact în clipa aceea, Oana a ridicat privirea și i-a zâmbit. Se hotărâse.

Tăcerea dintre ele a fost sfâșiată lung de țipătul strident al unei Salvări. Lola i-a făcut cu mâna și a ieșit val-vârtej, prinzându-și geanta în ușa și răsturnând pe covorul de la intrare o grămadă de monede, brichete, mostre de dantelă albă, rujuri, prezervative și pastile pentru dureri de gât.

Oana a izbucnit în râs.

Salvarea

A plătit nota cu zâmbetul pe buze, aproape a și flirtat puțin cu ospătarul când i-a lăsat bacșiș, apoi s-a închis în toaleta restaurantului să se aranjeze.

Se tunsese scurt după episodul cu Roata Mare, chiar în seara aceea. Își tăiasse fără milă, până la pielea capului, părul lung și creț, de parcă din vina lui se întâmplaseră toate. Poate dacă n-ar fi avut părul ăsta deosebit, mare, mult, plin de tupeu, care ieșea în evidență de fiecare dată oricât de mult s-ar fi chinuit să-l ascundă, poate dac-ar fi avut și ea un păr normal, ca toată lumea, și viața ei ar fi fost normală. N-ar fi ales-o el în seara aceea, s-ar fi căsătorit devreme cu Cristian, pe care l-ar fi iubit așa cum merita, doar pe el, mult și pentru totdeauna. S-a refugiat în fața oglinzii din baie în seara aceea. Nimeni din casă nu vorbea cu ea. Mica se juca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Cristian și Ioan se uitau la *Star Wars*, Edith o evita.

Nu se recunoștea în oglindă. Părul ei bogat era lipicios și pleoștit, avea cearcăne adânci și pielea uscată, ochii apoși și lipsiți de viață. Măinile ei au început să scotocească în sertarele de sub chiuvetă fără să știe exact ce caută. Pe fundul sertarului de jos au găsit vechea mașină de tuns pe care Oana o folosea când erau copiii mici și-i tundea des, tare repede le mai creștea părul când erau bebeluși... Cât ei moșmondeau la o jucărie nouă, pac, în două minute cu mașina îi scăpa de clăia care li se lipea mereu de ceafă în șuvițe umede și ondulate.

A vrut să arunce mașina asta veche de multe ori, copiii se tundeau de ceva vreme doar la frizer, erau prea mari pentru freza de mașină de tuns pe care le-o oferea ea în cele două minute de styling-viteză. Ceva însă a oprit-o de fiecare dată. *Lasă că cine știe când oi mai avea nevoie de ea...*

Măinile ei au luat cu grijă mașina și i-au pus în priză ștecherul rece. Degetul ei mare a apăsat butonul, iar mașina a început să toarcă încetișor. Oana a închis ochii. De ce, de ce n-a păstrat grația primilor ani de după căsătorie, când totul curgea atât de frumos între ei? De ce a lăsat stafiile să le răvășească mințile și nopțile?

Oare relația atât de pașnică și complet lipsită de pasiune a părinților ei era idealul de care fugea atât? I se părea oare că ea n-ar putea suporta atâta liniște și echilibru marital? Ar fi preferat o relație ca aceea a lui Edith cu judecătorul cuceritor Soare?

Oana crescuse cu credința că oamenii căsătoriți care au copii își pierd dreptul la extravagante. Nu mai poți râde prea tare, nu te mai poți săruta pasional (speriem copilul, Doamne păzește, ce fel de exemplu îi dăm), nu mai poți striga ca o leoaică atunci când faci

dragoste, trebuie să ai mare grijă la ce faci, la ce porți, la ce simți. Acum nu mai ești om, ești model. Totul contează, nimic nu mai poate fi lăsat la voia întâmplării.

Iar acum fugea cât putea de tare de imaginea asta de familie perfect igienizată, sterilă, liniștită, dar profund nefericită, pe lângă care viața trecea degeaba, lipsită de vână și de dorință. Ea nu voia, nu putea să trăiască așa. Avea doi copii pe care-i iubea cu pasiune, avea un soț corespunzător și cald, care însă n-o făcea să vibreze, avea părinți care-i dăduseră un exemplu care-o îngrozea de-a dreptul, așa că-și căuta prilejuri să se simtă vie.

Iar fantoma lui Andrei era personajul ideal. Exista cu adevărat, dar nu prea. O făcea să se simtă când cea mai vie ființă din carne și sânge, când o mumie cu inima îmbibată în formol cu lacrimi.

Mâna ei dreaptă a urcat mașina de tuns până în dreptul frunții. Privea fără reacție, martor tăcut al propriei sale execuții. De data asta își omora părul, data viitoare poate avea să îndrăznească mai mult.

Mașina avea montat pe ea cuțitul 1 milimetru. Atât de scurt avea să-i rămână părul peste câteva minute. Lama a intrat în coama ei bogată, zumzăind ca un bondar cu trompa plină. Ghemotoace de păr cafeniu cădeau de jur-împrejurul ei ca niște bulgări de durere, ca o ofrandă, ca o dovadă a păcatului ei, pe care încerca să-l spele cu mașina de tuns.

Își dorise o viață mai condimentată, care însă îi arse pe suflet pe copiii ei și pe soțul ei. Greșise. Nu voia o viață mai vie, durea prea mult. Voia să revină înapoi pe vremea când își tunde copiii cu aceeași mașină care zumzăia discret, când se bucura sincer de ce are și nu căuta nimic mai mult.

Curând, capul ei golaș stătea drept în oglindă, cu lacrimi curgând șuvoaie până sub bărbie, pe gât, peste piept, până la buric și mai departe. Gresia băii era acoperită de un covor moale de păr creț și des ca un strat de nori din pământ și aer. Și-a plimbat palmele reci peste scalpul fierbinte, a măturat cu degetele ultimele smocuri de păr, s-a șters cu prosopul de mâini, și-a dat jos hainele lipite și a intrat sub duș.

A stat acolo mai mult de oră, până i s-a încrețit pielea. Îi plăcea să simtă picăturile de apă direct pe pielea capului, o senzație necunoscută ei până atunci, ca o purificare a creierului, a gândurilor și amintirilor. Avea nevoie de asta. Avea nevoie să înceapă să facă ordine, ca să-și poată cere iertare și să meargă mai departe cu familia ei, să fie nu doar funcțională pentru ei, ci prezentă, îndrăgostită, atentă, să fie motorul lor, nu un accesoriu pasiv care e târât de colo-colo ca o mobilă.

Iar acum, după prânzul cu Lola, înțelegea exact și cum putea obține asta: trebuia să-i spună lui Andrei tot, ca el să taie de la rădăcină orice speranță a ei că vreodată vor mai fi împreună sau măcar va înțelege ce

i-a despărțit. Ea îi va spune tot, va plânge și va transpira în fața lui, își va frământa degetele și-și va rupe pielițele până o va ustura carnea, iar el o va privi detașat și-i va spune că nimic din toate astea nu ajunge la el. Că nu-i mai pasă, că i-a păsat demult, odată, când era tânăr și prost, că acum are o altă viață, iubește cu pasiune pe alta, că nu se gândește la ea niciodată, că nu o mai visează, că pentru el s-a terminat definitiv de mult.

Ea va suferi atunci, sigur că da, va plânge și va implora poate, se va agăța de el cu degetele ei mici, el se va scutura de ea și-i va întoarce spatele, iar ea-și va linge rănilor o vreme, apoi gata. Va ști că nu prinde nimeni la celălalt capăt gândurile ei de iubire, așa că ele vor înceta să mai existe. Vor înceta și visele. Și întâlnirile *întâmplătoare* pe care ea le căuta cu atâta sete. Speranța. Iubirea, cu totul.

Și atunci se va putea întoarce la familia ei curată, goală, gata să fie umplută cu ei, de ei.

Sau poate el va sta în fața ei și-i va spune: *Și eu te iubesc, Oana, n-am încetat niciodată să te iubesc. Te visez și te caut, nu pot trăi fără tine. Hai să mai încercăm o dată, o singură dată, noi doi, poate de data asta ne iese mai bine. Am crescut, am învățat să iubesc, acum sunt pregătit. Hai!*

Și-i va întinde mâna lui slabă și lungă, ea o va prinde cu degetele ei însângerate și vor pleca amândoi undeva, își vor lua cu ei copiii și vor trăi ce le-a lipsit atâta vreme.

Oana nu se putea opri să spere și la acest scenariu, deși nu-i dădea mai mult de 1% șanse să se întâmple în realitate. Asta e. Îl iubea. Spera, deși n-ar fi recunoscut asta nimănui, să-l aibă aproape. Dar s-ar fi împăcat bucuroasă și cu celălalt final, pentru că știa că ar fi eliberat-o. Știa că asta o ținea atârnată de el ca un scai de tivul pantalonului: incertitudinea. Dacă el i-ar fi spus o dată pentru totdeauna *Nu, nu te iubesc, nu te vreau*, ar fi încetat și dorul, și dorința.

Se privea în oglinda cu margine aurită din toaleta restaurantului libanez. Nu se obișnuise încă să-și privească fața albă care, în lipsa părului care o înconjură din toată părțile, părea mai luminoasă și mai mare. Parcă abia acum își vedea cu adevărat ochii limpezi, ridurile adânci de pe frunte, nasul mic, gura hotărâtă. Era departe de a gândi că-i place de ea însăși, dar parcă întrezărea acolo ceva simpatic, ceva de mult pierdut.

S-a spălat cu apă rece pe față și pe gât, s-a șters cu șervete mari de hârtie, și-a aplicat un strat de rimel și-un puf de pudră roz în obraz, și-a așezat cu degetele părul care arăta ca o periută cu peri creți și a pornit spre cea mai importantă întâlnire din viața ei, cea la care nu știa decât ea că se duce.

Avea de gând să meargă întâi la el la serviciu, la palatul Președinției, apoi, dacă el nu era acolo, să-l caute la studio. Copiii erau în siguranță la Edith, Cristian era la serviciu și oricum nu-i păsa

prea mult pe unde umbla Oana.

A așteptat o vreme în stația de autobuz, dar nu venea nimic, așa că a luat-o pe jos. La un moment dat, a trecut în viteză pe lângă ea o mașină de descarcerări cu sirena și girofarul pornite. A sărit într-o parte, speriată de urletul disperat, apoi și-a așezat mai bine geanta pe umăr și a mers mai departe cu viteză, cu capul gol de gânduri. În dreptul Hotelului Intercontinental, i-a atras atenția un grup gălăgios de oameni. Se întâmplase ceva acolo. Câteva girofaruri de Salvări și mașini de poliție proiectau lumini albastre și roșii pe clădirea hotelului de cinci stele.

Picioarele ei s-au îndreptat singure spre mulțimea de oameni aflată la câțiva metri de intrarea principală în hotel, străjuită de 24 de stegulețe ale statelor prietene.

Acolo în mijloc era ceva care stârnea interesul câtorva zeci de femei, tineri și copii, cerșetori și vânzătoare de la patiseria din colț. Pompierii salvatori se chinuiau să dea jos pe cineva de pe acoperișul boțit al unei limuzine.

Un bărbat.

Brunet.

Îi curgea sânge din țeasta zdrobită. Era, fără îndoială, mort.

Părul lui negru, lung și ondulat era năclăit de sânge și de o pastă cenușie.

Brățele i se bălăngăneau inerte pe lângă corp.

La câțiva metri mai în spate, departe de picioarele agitate ale mulțimii, camera lui spartă, cu obiectivul sărit, cu cureaua plină de sânge, se odihnea în gardul viu.

Avea ochii larg deschiși. Încruntătura de deasupra lor era acolo, fixă, pe chipul alb, mort.

Cu sunetul sirenelor în urechi și cu aparatul lui foto în mână, Oana a căzut din picioare pe gazonul verde crud, perfect tuns la trei centimetri.

În căutarea unui alt apus ca acela

Nu-și aducea aminte cine a ridicat-o din iarbă, cine i-a cotrobăit prin geantă după telefon și portofel ca s-o identifice și să-i anunțe familia, cum a ajuns la spital cu ambulanța și apoi acasă, în patul ei.

I se părea că-și amintește țipătul ascutit al sirenei unei ambulanțe, dar nu mai știa dacă e cea care-o purta pe ea, cu o perfuzie înfiptă în mâna palidă, sau cea care transporta trupul inert al lui Andrei. El sigur nu se mai grăbea nicăieri.

Întinsă în patul ei alb, atentă la corpul ei viu, la bățile regulate ale inimii și la degetele picioarelor, pe care și le mișca sacadat, Oana se întreba de ce. De ce a murit Andrei? De ce acum? A vrut să moară? A fost un accident? Crimă? Era oare de vină chiar ea? Și dacă pe ea o durea atât, ce-or fi simțind acum soția lui, mama lui, copilul lui?

A doua zi la răsărit, când toată lumea din casă dormea, simțindu-se vie și deloc pătrunsă de recunoștință pentru acest fapt, Oana a deschis laptopul. Voia să afle de ce. A tras aer în piept și a citit cu voce șoptită, ca să fie sigură că scena pe care o juca era reală și nu o altă plăsmuire a imaginației ei bolnave de dor.

N-a trebuit să caute prea mult. Știrea circula peste tot, cu detalii mai mult sau mai puțin sordide.

Fotograful președintelui României a murit după ce a căzut de pe terasa unui hotel din centrul Bucureștiului. Circumstanțele în care s-a produs accidentul nu sunt încă foarte clare, dar din primele declarații ale Poliției reiese că Andrei Pârvu, în vârstă de 38 de ani, a alunecat de pe balustrada pe care se urcase în mod nepermis, aceasta nefiind accesibilă vizitatorilor terasei. Se pare că fotograful încerca să surprindă o panoramă la apus a centrului Capitalei. Bărbatul a aterizat pe plafonul limuzinei premierului Poloniei, care lua parte la un forum economic alături de președintele României. În limuzină nu se afla nimeni, iar fotograful a decedat pe loc. Nicio altă persoană nu a fost rănită în impact. Președintele a transmis condoleanțe familiei lui Andrei Pârvu. În urma lui au rămas un băiețel de șase ani și mama sa, părinții și o soră.

Nervoasă, Oana a trântit cu zgomot capacul laptopului, făcând să tresară câinele portocaliu care moțăia pe picioarele ei. Nicio altă persoană nu a fost rănită în impact.

Doliul

Se simțea moartă.

I se părea că altcineva mușcă din pâine cu dinții ei. Că cineva i-a scos ochii și i-a vârât în craniul altei femei, una care, spre deosebire de ea, era vie.

Se simțea descărnată, despielițată, eviscerată, lobotomizată.

O dureau unghiile ca și cum cineva i le-ar fi smuls pe îndelete, una câte una, iar apoi le-ar fi înfipt la loc în degetele însângerate. O durea părul. Pielea. O dureau genele și sprâncenele.

Se auzea respirând și se înfuria că inima și plămânii ei nu-i ascultă comanda de a nu mai funcționa, de a o lăsa să moară de-adevăratelea.

Se vedea mergând de colo-colo prin casă și-i venea să-și taie picioarele cu foarfecele cu care tundeă câinele vara.

Se auzea plângând și-i venea să-și închidă urechile, să nu se mai audă.

Nu mai vorbea. De fiecare dată când încerca să rostească un cuvânt, i se părea că altcineva vorbește cu limba ei. Vocea ei suna diferit. Probabil așa ar fi sunat vocea morților dacă ar fi vorbit.

Îi vedea mâinile mari, albe, cu unghii rotunde. Părul negru, ondulat, dezordonat, cu iz de săpun de casă.

Îl vedea trecându-și absent mâinile albe și mari prin păr. Îi vedea ochii mari, fixați pe ea. Încruntătura aceea care nu dispărea niciodată. Gura moale, aproape mereu închisă. Picioarele lungi, subțiri.

Cămășile negre, ochelarii de soare negri, camera foto neagră.

Îi auzea vocea. *Oana*. De câte ori îi rostise numele? De mai mult de o sută de ori?

Acum n-o să-l mai audă niciodată. N-o s-o mai strige. N-o s-o mai privească. N-o să mai tacă absurd în fața ei.

Ce mult ne-am schimbat amândoi, Andrei... șoptea în fața oglinzii. *Eu nu mai am păr, iar tu nu mai ai viață...*

Era mort.

MORT.

Murise. Îi murise. Înainte să-i spună, să-i explice, s-o elibereze, s-o lase să se vindece de el. Înainte s-o ia înapoi sau s-o respingă, înainte s-o mai iubească o dată sau niciodată, înainte ca ea să-i spună ce vrea, ce simte, el reușise să închidă definitiv ușa dintre ei.

O mai părăsise el definitiv și altă dată, dar asta nu fusese de-ajuns pentru ea. Îl căutase, îl invitase, îl primise înapoi în ea aproape cu totul, așa că el fugise de-adevăratelea, de ea, din viață cu totul.

Ei, acum să te vedem, Oană dragă, cum te mai ții după el. O să te arunci pe geam de la etajul trei, ca în filme, și o să te zdrobești de mașinile parcate la supermarket, ca el? O să-ți tai venele în cadă? O

să-ți torni pe gât un pumn de pastile și-un pahar de vodcă?

O să cauți o vrăjitoare să te pună în contact cu spiritul mortului? O să te duci la biserică să te rogi pentru sufletul lui? O să te duci să dormi pe mormântul lui, despletită și udată de ploaie?

Sau o să lași viața să-și vadă de viață, o să jelești o vreme și-o să accepți că n-o să știi niciodată, că n-o să-l mai ai niciodată, că trebuie să-ți găsești în sfârșit locul și liniștea și fericirea în alt loc decât în așteptarea lui?

N-avea să afle niciodată dacă a iubit-o vreodată, dacă o mai iubea atunci, când s-a îndreptat cu viteză spre asfalt. Cine i-o fi trecut prin gând în secundele alea? Soția? Copilul? Maică-sa? Ea? I-o fi acordat și ei vreun sfert de secundă din ultimele pe planeta asta?

Aș fi vrut să moară cu gândul la mine. Eu m-aș fi gândit la el. La copii și la el. De ei mi-ar fi fost frică să-mi fie dor. De durerea lor aș fi luptat să mai trăiesc. Ai ales calea ușoară, Andrei. Să moară poate oricine. Te duci într-un loc pufos, cu aromă de nori, unde nu-s regrete, dureri și nici amintiri. O arzi pe-acolo o eternitate, în timp ce fraierii ăștia care aleg să nu moară te jelesc aici, întrebându-se cum ar fi fost dacă. Frumos ar fi fost să nu te urci acolo, să nu sfidezi moartea, să stai pe burtă pe iarbă în parcuri și să pozezi buburuze. Tu, nu, sus, de sus, să faci panorame. Ei, uite c-ai făcut ultima ta panoramă, de sus în jos, în viteză. Acum te-ai dus să faci poze prin rai, mereu ți-au plăcut portretele alb-negru. Sper măcar să-ți iasă unul bun, de Pulitzer.

Ai murit. Mi-ai murit. Să-ți fie rușine. Dacă există viață după moarte, o să te caut, o să te găsesc, o să te iubesc și-apoi o să te părăsesc, să vezi și tu cum e să rămâi singur pe lume, fără iubire și fără răspunsuri.

Oana nu trăia. Murise. Mânca pâine goală de parcă altcineva ar fi mușcat din pâine cu dinții ei. Își pieptăna mecanic părul inexistent, de parcă din rădăcinile altcuiva crescuse pădurea de fire scurte și aspre. Nu se mai uita în oglindă niciodată, pentru că stafiile nu au corp.

Înmormântarea

S-a dus la înmormântare. N-ar fi trebuit. N-ar fi vrut. Dar nu s-a putut opri. Corpul ei a luat decizia în locul ei. S-a ridicat din pat de dimineață, și-a scos din dulap o pereche de pantaloni negri pe care nu i purtase niciodată, un tricou negru, și-a strecurat picioarele reci în ghetele negre și a ieșit pe ușă. Nu s-a spălat pe dinți, nici pe față, nu și-a luat telefonul, nici cheile, nici geanta. Stafiile nu au nevoie de lucrurile de care au nevoie oamenii. A coborât scările încet, fără să se uite la trepte. A mers prin ploaie până la tramvai, s-a urcat în el fără să atingă barele murdare și umede, a mers până la capăt, a coborât în fața cimitirului. Călca în bălți fără să se uite la ele, mergea prin ploaie fără să simtă umezeala. A ridicat ochii să caute mulțimea de oameni adunați în jurul gropii proaspete.

S-a oprit la distanță. Zeci de umbrele negre și siluete posace ascultau slujba de rămas-bun. Se auzeau plânsete de femeie și de copil.

Nu plângea. Nu era mortul ei de plâns. Își privea vârfurile pline de noroi ale ghetelor. Asculta. Nu înțelegea nimic, nici nu era nevoie.

A stat acolo până când totul s-a terminat. A privit cum sicriul e coborât în pământ, cum oamenii primesc paharele de plastic cu colivă și o lumânare aprinsă, apoi pornesc spre ieșire prin ploaia mărunță. A văzut-o pe femeia subțire, cu voal peste chip, sprijinită de alte două femei mai în vârstă. Probabil soția lui. A văzut băiețelul care nu voia să se desprindă de crucea de marmură albă, dus pe sus la mașină. Probabil copilul lui.

Nu s-a clintit.

Când toată lumea plecase și mormântul sufocat de coroane proaspete a rămas singur, s-a apropiat cu pași mici.

S-a oprit când vârfurile ghetelor ude au atins cimentul rece. A ridicat ochii spre crucea mică, albă. Din mijlocul ei o privea el. Poza alb-negru veche îl arăta exact așa cum și-l amintea: tăcut, obosit, atent la altceva, încruntat, intens, opac. A citit data nașterii și pe cea a morții. Cifre seci. Treizeci și opt de ani.

A căzut în genunchi. Muchia de beton i-a zdrelit pielea, dar n-a simțit. A împins cu brațele florile, coroanele, panglicile albe cu mesaje despre rai. S-a întins pe mormântul rece, cu mâinile răstignite în părți, ca pe cruce. Și-a pus obrazul moale pe betonul care-i despărțea și a închis ochii.

A stat așa câteva minute sau poate toată ziua.

— Oana?

Întâi s-a gândit că a murit și că Andrei e cel care o strigă, acum că erau amândoi în lumea celor fără de trup, doar cu spirit. Dar nu era

vocea lui. Oana nu s-a mișcat. Poate, dacă făcea pe moarta, oricine era cel care o strigase avea s-o lase în pace.

— Hai să te ajut să te ridici de-acolo, o să faci pneumonie...

Vocea îi era cunoscută. N-o mai auzise de mult, dar acum îi făcea bine. Era o voce pe care-o auzea des atunci, pe vremea când era fericită. Domnul Emil.

S-a împins cu mare greutate în mâini și a ridicat ochii spre el. La capătul mormântului stătea drept, sub o umbrelă gri uriașă, chiar el. Îmbătrânise, dar era în continuare aranjat, ferchezuit, elegant. I-a întins o mână noduroasă și albă, plină de pete maronii.

— M-am gândit eu că te găsesc aici. Hai să bem un ceai cald, o să-ți facă bine.

Oana i-a întins o mână. Era atât de udă și de înfrigurată că-i clănțăneau dinții. Nici nu-și dăduse seama cât îi era de frig, habar n-avea cât stătuse acolo lipită de betonul rece.

Emil a tras-o spre el cu o putere neobișnuită pentru un om de aproape optzeci de ani. A înfășurat-o în pardesiul lui negru, care mirosea tot a tutun de pipă. I-a pus umbrela deasupra capului, a cuprins-o cu un braț și au pornit tăcuți spre ieșire.

Au intrat zgribuliți în cârciuma de peste drum. Emil a comandat două ceaiuri, care-au venit rapid în pahare moi de plastic.

S-au așezat față în față la o masă murdară de urme de ketchup și muștar.

— Am să-ți dau ceva, a spus șoptit Emil.

Oana nici n-a clipit. Părea atentă la ceva de pe fundul paharului cu ceai.

— E de la Andrei.

Abia atunci Oana a ridicat privirea.

— Un plic cu niște foi. Sunt la mine de mulți ani. Mi-a spus să ți le dau dacă i se întâmplă ceva. Și dacă o să le vrei. Chiar mă gândeam cum o să dau de tine după atâta timp...

A scos din geanta maro de poștaş un plic portocaliu, sigilat. Nu scria nimic pe el. L-a împins către Oana pe masa murdară.

Adevărul

Februarie 2002

Oana,

Nu mă pricep la vorbe. Nu mă pricep nici la scrisori. Nici la oameni sau la calculatoare. Nici nu știu de ce am deschis pagina asta albă și de ce primul cuvânt pe care l-am scris pe ea e numele tău. Găsesc greu literele pe tastatura asta care țacănește de fiecare dată când o ating, iar cursorul ăsta care clipește isteric pe ecran mă face să vreau să-l șterg cu o radieră.

Sunt un om defect, stricat pe vecie. Poate o să-ți povestesc vreodată. Poate nu. Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre coșmarurile mele, mi-a fost frică să le rostesc, m-am gândit că, dacă le răscolesc, iar n-o să mai pot dormi, mânca sau deschide ochii săptămâni la rând.

Acum te-am cunoscut pe tine.

Pentru mine, asta e o veste bună. Ani la rând n-am vrut să cunosc pe nimeni. În niciun caz n-am vrut să cunosc femeii.

Sper să fie o veste bună și pentru tine.

Acum mă întorc la dezvoltat poze. O să salvez foaia asta, poate vreodată o să înțeleg și de ce am scris pe ea rândurile astea fără sens.

Martie 2002

Aș vrea să-ți pot spune lucruri. Știu că ai dreptul să le știi, însă nu pot, nu am curaj să mă întorc acolo, să re trăiesc și să-ți povestesc. Sper doar să ai răbdare cu mine, să nu fugi, sper ca tăcerea mea stupidă să nu te împingă prea departe de mine. Sunt bolnav, Oana. Bolnav de tristețe. Doar când fac poze mă simt ceva mai bine. Și când te privesc pe tine privindu-mă.

Aprilie 2002

Oana,

În seara asta m-am gândit că m-am vindecat. Pentru prima oară în câțiva ani, am putut zâmbi fără ca niște kilograme de amintiri să-mi tragă sufletul în jos de rușine că vreau și pot să mă bucur în ciuda a tot ce-am făcut.

Tu m-ai făcut să zâmbesc.

Mulțumesc.

O să adaug pe foaia mea albă și aceste rânduri cu ceva mai mult sens decât cele dinainte.

August 2002

Când aveam cinci ani, am căzut de la balcon. Mama tocmai ieșise pe ușă, pleca la serviciu. Sora mea mai mică era la creșă, eu rămăsesem acasă pentru că aveam pneumonie. Nu avea cine să stea cu mine, așa că

rămâneam în fiecare zi singur acasă de la 1 la prânz, când mama pleca la serviciu, până după-amiază la 4, când venea tata de pe șantier. Un vecin care avea cheie mai trecea din când în când pe la mine, să se asigure că n-am mai făcut febră sau n-am dat foc la casă. Îmi aduc aminte perfect săptămâna aceea, eram tare bucuros că mama are încredere în mine să mă lase singur. De fapt, n-avea de ales. Nu-i dădeau liber de la serviciu, bunicii erau departe, într-un sat din sud, n-aveau cum să vină s-o ajute, așa că a fost nevoită să mă lase singur în casă câteva ore pe zi, până când pneumonia a trecut și-am putut merge din nou la cămin.

În ziua aceea de joi, mama m-a strâns în brațe, mi-a spus să fiu cuminte, a încuiat ușa și a plecat spre fabrică. Îmi amintesc cum îi auzeam tocurile pe scări, tot mai slab și mai departe. Am alergat pe balcon, s-o văd și să-i fac cu mâna, ca de fiecare dată. Stăteam la etajul trei, mi se părea că mă aflu foarte sus, pe acoperișul lumii, dar mă luptam cu teama de înălțime ca s-o mai văd pe ea puțin. În dimineața aceea, întinsese peste balustradă la aerisit plapuma roșie din mătase. M-am aplecat s-o văd și am alunecat pe plapumă. Am căzut în gol câțiva metri, apoi am atins crengile teiului din fața geamului. Frunzele dese mi-au atenuat căderea, m-am prăvălit printre crengi care-mi zgâriau pielea, dar am aterizat cu bine pe straturile cu flori din fața blocului. Eram speriat, îmi bubuia inima în tâmples, dar îmi aduc aminte că cel mai tare mă agita ideea că o să-i pot ieși mamei în cale la colțul blocului și-o să-i fac o surpriză. În mod uimitor, nu-mi rupsesem nimic și m-am putut ridica rapid în picioare. M-am scuturat de pământ și de frunze și am zbughit-o spre gardul mic prin fața căruia știam c-o să treacă mama în câteva secunde.

Zgâriat tot pe față, pe mâini și pe picioarele goale, am sărit bucuros în fața ei, strigând BAU!

Eram desculț, ciufulit, murdar de pământ și de iarbă, sângeram pe nas, la coate și la genunchi. Nici nu-mi pot imagina șocul mamei. A încremenit și mă privea ca pe o stafie. Mă lăsase în casă, încuiase în urma mea, apoi coborâse pe scări, iar eu stăteam în fața ei murdar și lovit, dar aparent bucuros. Cred că pentru câteva secunde s-a gândit că a înnebunit.

A căzut în genunchi și a început să plângă. Eu m-am supărat puțin, nu pricepeam de ce nu apreciază surpriza pe care i-am făcut-o. Apoi m-a luat în brațe, m-a întrebat cum am ajuns acolo, i-am spus că am căzut de la balcon, s-a albit la față, apoi m-a întrebat dacă mă doare ceva, i-am spus că nu, m-a pipăit, m-a luat în brațe și m-a dus alergând la spital.

În ziua aceea, mama a albit complet. Tot părul ei negru, buclat și des, s-a făcut alb ca neaua. Îmi amintesc cum o priveau tata și sora mea, complet șocați, în timp ce ea se holba la imaginea ei din oglindă. Eu știam însă: o îmbătrânisem eu, fără să vreau, în câteva secunde.

Nu știi de ce-ți povestesc asta acum. Poate pentru că în seara asta am stat amândoi sus, în Roata Mare, eu m-am bucurat că pot sta la înălțime fără să-mi fie teamă, iar tu ai fost acolo cu mine, speriată, dar cu mine. Și

că tu n-ai albit.

Asta e o poveste adevărată despre zbor.

Ianuarie 2003

Stau de câteva ore și mă uit pe geam ca prostul. Țin între palme cana de cafea, acum rece și goală. În capul meu e complet liniște. Ai plecat. Probabil de data asta definitiv. Lucrurile deveniseră prea dense, prea complicate, prea dureroase. Trebuia să pleci, locul tău nu e aici.

Poate ai simțit deja asta despre mine: nu mă descurc prea bine cu lucrurile complicate. Primesc ce mi se oferă, mă bucur în felul meu bătrânicios, apoi, când trebuie să ridic un deget ca să mai primesc o felie, renunț. Nu-mi pasă suficient. De nimic, nici măcar de mine.

Mi-a fost bine cu tine. Am simțit că vreau să fac lucruri, să mă mișc, să strig, poate chiar să dansez... Doamne, cine-ar fi zis vreodată așa ceva despre mine ar fi primit dispreț pe vecie. Aș mai fi stat așa o vreme, cu tine. Dar tu ai nevoie de mai mult. Ai nevoie să primești, meriți să primești, iar eu nu am nimic de oferit. Sunt gol ca o carapace uscată.

Ianuarie 2004

Vreau să-ți spun un secret. Nu l-am mai spus nimănui, iar faptul că sunt destul de sigur că nimeni nu va citi vreodată rândurile astea mă încurajează să fiu generos cu mărturisirile.

Când aveam douăzeci de ani, am omorât un om.

Am omorât o femeie.

Era soția mea.

Însărcinată cu fetița noastră.

Nu mai pot scrie acum.

20 martie 2004

Azi ar fi fost ziua ei. Ar fi împlinit douăzeci și opt de ani. Eu aș fi lăsat fetița la grădiniță, apoi i-aș fi cumpărat flori și i le-aș fi dus la serviciu. Îi plăceau mult lalelele albe.

N-ai fi zis despre mine că sunt genul de bărbat care alege flori dintr-o găleată, într-o florărie la colț de stradă, așa-i?

Nu mai sunt. Dar atunci eram.

Am fost iubiți din liceu. Ne-am cunoscut la balul bobocilor, într-a noua. Eram în clase paralele. Mi-a atras atenția la bal pentru că era singura fată care dansa pe piesele Queen. Când începea un Queen, toți se împrăștiu care încotro, unii să-și ia suc, alții să înfulece pateuri cu ciuperci, alții să se pupe pe holurile întunecate. Ea se ducea în mijlocul ringului și dansa ca în transă. Se mișca destul de caraghios, dar mie mi-a plăcut. M-a făcut curios. Am invitat-o la dans. Apoi am condus-o acasă.

Ne vedeam în fiecare zi la liceu, uneori mergeam împreună spre casă după-amiaza. Pălăvrăgeam întruna. Știu, e greu de crezut că a fost o

vreme în care vorbeam. E adevărat. Tot eu, dar în altă viață.

În fine, ne-am îndrăgostit, după ce-am împlinit amândoi optsprezece ani m-am mutat la ea acasă, după un an ne-am căsătorit. Ea era deja studentă la Litere, eu îmi căutam o bursă la o facultate din Europa, voiam neapărat să studiez design și fotografie. Eram așa... nu știu cum să-ți scriu ca să înțelegi și să nu te superi... Eram ca-n filme. Știi cuplul ăla perfect de tineri frumoși, deștepți, amuzanți, cu mulți prieteni și familii faine, care au dinți perfecți și toată viața înainte? Așa eram noi doi.

Apoi s-a întâmplat ceva care nu era în plan: ea a rămas însărcinată. Ne-am speriat, dar mai mult ne-am bucurat. Părinții ei au promis că ne ajută, orice copil e o minune de la Dumnezeu, ne-au spus. Nu și cei care nu apucă să se nască, așa completa eu acum. Ai mei se mutaseră deja în Italia, liniștiți că mă lasă pe mâini bune.

Urma să fim părinți! Viața noastră perfectă tocmai trecuse la nivelul următor!

Apoi, în mai, când ea intrase în luna a șaptea, am câștigat o bursă de la Național Geographic. Pe vremea aceea era mare lucru să câștigi un asemenea concurs, se înscriau mii de fotografi din toată lumea, toți își doreau să câștige vacanța asta de o lună în India, cu toate cheltuielile plătite, aparatură foto la discreție, doar ca să faci poze remarcabile!

Și am câștigat eu! Când mi-a întins mama ei plicul cu logo-ul galben, mi-am tras un scaun sub fund, să nu cad din picioare. Am rupt plicul cu mâinile transpirate și am citit de zece ori la rând cele patru rânduri, le știu pe de rost și acum:

Dear Mr. Pârvu,

Congratulations! You are the winner of the National Geographic Society Debutant Photo Contest! Please send us by mail your travelling data, so we can book your flight and accommodation în India.

Ea n-a vrut să meargă. Știa că India nu e cel mai potrivit loc pentru femei europene însărcinate. Ne-am dus totuși împreună, pentru că eu n-am putut să renunț, iar ea n-a vrut să rămână o lună fără mine. A mers pentru mine, pentru că mă iubea. Eu n-am fost în stare să renunț la excursie pentru ea, deși o iubeam.

În a treia săptămână în India, a început să se simtă rău. Vomita, avea febră mare, era foarte palidă, nu se mai putea ține pe picioare. Am dus-o repede la spital, unde i-au făcut analize. A rămas internată, a doua zi ne-au spus, într-o engleză din care cu greu am înțeles ceva, că e hepatită E, o formă rară care se transmite prin apă murdară. După fețele lor pământii am înțeles că e grav, și pentru ea, și pentru bebeluș. I-au propus să facă cezariană de urgență, să încerce să salveze copilul, dar ea n-a vrut. A fost sigură că se va face bine, că vom reveni cu toții acasă sănătoși, că va naște o fetiță serioasă ca mine, iar eu o să-i fac poze în fiecare zi.

A murit după o săptămână, în spitalul din India. Fetița murise cu câteva ore înainte, dar nu i-au mai spus asta, era destul de clar că se va stinge și ea foarte curând.

Am stat lângă ea în fiecare clipă, deși-mi venea să fug departe. Îmi era groază și rușine de egoismul meu. Trebuia să fi rămas acasă cu ea. Eu le-am omorât pe amândouă. Ca să fac niște poze.

Nu m-am putut întoarce acasă când s-a terminat bursa. Am mai rămas în India un an, am umblat pe străzi ca nebunul, am dormit pe jos, am mâncat din resturile altora, am vrut să mă îmbolnăvesc și eu. Evident, nu mi-a ieșit. Nu meritam să scap atât de ușor.

De-atunci n-am mai făcut decât poze alb-negru. N-am mai vorbit decât strictul necesar și uneori nici atât. N-am mai râs. N-am mai sperat. N-am mai vrut să trăiesc. Am supraviețuit și am făcut poze.

Mă gândesc la ele în fiecare zi. Noaptea visez cum ar fi fost viața noastră împreună.

Asta e.

Îmi pare groaznic de rău. Și pentru ce i-am făcut ei, și pentru ce ți-am făcut ție.

O chema Diana.

Decembrie 2008

Oana,

Mă mai gândesc uneori în treacăt la noi. Îmi vine în cap câte-o frântură de gând despre cum ar fi fost dacă, dar se stinge repede. Nu pot, nu mă pot gândi la trecut și nici la viitor.

M-am gândit să printez mesajele astea și să le pun într-un plic, ca-n filme. Mă ajută să știu că păcatul meu nu mai e un secret. E parte din pedeapsa mea.

E ultima oară când scriu.

Visez tot mai des că mor. Îmi văd creierii împrăștiați pe asfalt, îmi aud inima cum se oprește din bătut. Și mă bucur. Atunci, în vis, îmi găsesc liniștea și viața încetează să mă mai doară.

Sper că ești bine.

Andrei

O zi cu (păr în formă de) soare

Ioan dă ușa dormitorului de perete.

— Mama, n-o să-ți vină să crezi!

— Nu-mi vine să cred că ești treaz la ora asta... a mormăit Oana cu ochii pe ceasul electronic.

Ora 8 dimineața. Fiul ei cel mare nu se mai trezise la ora asta de când era mic. Avantajul când ai copii mai mari e că poți să dormi mai mult dimineața. Ioan și Mica nu se trezeau niciodată mai devreme de ora 10 în weekenduri și vacanțe.

Ioan a tras draperiile, în timp ce Oana se trântea înapoi între perne, cu plapuma peste cap, iar soarele dădea buzna în cameră, luminând firele de praf care dansau prin aer.

— Mi-au răspuns de la National Geographic, a strigat el, aruncându-se peste ea în pat. Am câștigat concursul lor de fotografie. Eu și încă șase copii! Plec în tabără în Malta să fac poze!

Oana s-a ridicat brusc în capul oaselor, dând la o parte muntele de perne și pilota. Părul ei des și sărmos a urmat-o imediat, elastic.

— Ce-ai spus?

— Mai ții minte că ți-am povestit astă-iarnă că m-am înscris la un concurs de fotografie pentru juniori? i-a spus Ioan, extrăgându-i din coama cafenie un puf de pernă.

— Ăăă, nu, copiii mari povestesc multe lucruri, iar părinții inteligenți nu sunt atenți tocmai la toate. Știi, e important să ne păstrăm mințile...

— Da, păi, m-am înscris. M-a ajutat tata. M-am gândit că nu am șanse, am trimis într-o doară niște poze făcute la apus vara trecută cu rulota noastră la munte, dar am câștigat, mama! Plec în Malta să fac poze!

Oana l-a privit în tăcere câteva secunde.

Era frumos. Părul i se închisese la culoare, avea ochii căprui, mulți pistrui pe nas, buze cărnoase și nas mijlociu, era proaspăt, vesel, curios, energic, era ancora ei și cel mai perfect lucru pe care-l făcuse vreodată.

— În Malta, spui?

— Pot să merg, mama? Or să vină cu noi, să ne țină cursuri, doi dintre cei mai tari fotografi din lume, un american și-un suedez!

A oftat și i-a mângâiat părul strălucitor, ca atunci când avea doi ani și dormea pe pieptul ei toată noaptea, bolnav de bronșită.

— Poți să te duci, puiule, dacă înseamnă atât de mult pentru tine. Dar cred că o să vreau și eu să merg. Și vreau să-mi promiți că o să ai grijă de tine când vă duceți să fotografați tot felul de minuni...

— Promit, mama. Am de gând să mă întorc fotograf!

— Asta vrei să te faci când o să fii mare? Fotograf?

— SUNT mare! Și da, cred că ar fi o idee genială! Nu m-aș plictisi nicio zi la serviciu și aș trăi o mie de ani, pentru că nu m-aș stresa deloc! a sărit Ioan înapoi pe podea, întinzându-se leneș ca o pisică.

Era foarte înalt pentru vârsta lui. Cu cine-o fi semănat?

— Depinde unde o să te urci să faci poze, a bombănit Oana, întinzându-se la loc și trântindu-și o pernă peste ochi. Acum du-te să-mi faci o cafea înainte să-mi povestești mai mult despre tabăra asta a ta.

Când era mic voia să se facă doctor de hamsteri, ca taică-său, apoi funcționar la bancă, ca bunică-sa, apoi profesor, chimist, angajat la muzeul de științe ale naturii, șofer de mașină de pompieri, șef, apoi pictor, tenisman și învățător, exact în ordinea asta. Oana habar n-avea că băiatului ei îi trecuse vreodată prin minte să se facă fotograf. Iar el asta-și dorea. Să fie fotograf.

A zâmbit cu nasul în perna moale. În sfârșit n-o mai durea nimic. Nici cuvântul *fotograf*, nici mirosul de săpun de casă, nici apusurile de soare prinse în poze. Făcuse pace. Dar, cumva, toată zbaterea ei dinainte, tot dorul și toate detaliile iubirii ei ratate, pe care le simțise multă vreme atât de dureros, se mutaseră într-un fel ciudat în destinul fiului ei. Într-o formă colorată, frumoasă, lipsită de durere sau frică, plină de bucurie și vindecare. În cealaltă viață a ei, toate astea ar fi speriat-o teribil. Acum însă o amuzau. A ridicat privirea spre tavan și-a șoptit:

— Te distrezi acolo sus, tipule, nu-i așa?

S-a întins leneș spre noptieră, de unde a luat telefonul care se odihnea pe manuscrisul primei ei cărți pentru adolescenți. Avusese nevoie de câțiva ani să scrie povestea Micăi, fetița care transformase un sindrom într-o super-putere. Avusese nevoie de o moarte ca să se scuture de nostalgia trecutului. Și de un adevăr pe care, după ce-l aflase, îl lăsase să închidă definitiv acel capitol dureros din viața ei.

Cutia de lemn fără cheie se deschisese pentru câteva clipe, doar pentru ea. După ce i-a aflat conținutul, a închis-o la loc și a pus-o pe raftul inimii ei ca pe o amintire necesară. A etichetat-o simplu, *O poveste ciudată despre zbor*, și-a șters o lacrimă de pe obraz și s-a întors la viața ei.

De pe ecranul telefonului îi făcea cu ochiul un mesaj. S-a bucurat înainte să vadă de la cine e. Putea fi de la un singur om.

Mi-ai lipsit azi-noapte. Nu dorm bine când nu ești lângă mine. Abia aștept să te strâng în brațe. Te iubesc, pisică.

Era Cristian. A apăsat zâmbind pe *reply*.

Și ea îl iubea. De-adevăratelea și cu totul.

Am pregătit un program special. Ne vedem în zece ore.

Send.

Mulțumită de ea însăși și plină de chef, a sărit din pat ca o gazelă, cu gândul să le pregătească niște clătite americane copiilor, dar a regretat imediat mișcarea bruscă. Spatele i-a trosnit, a simțit un junghi puternic sub coastă, iar gâtul i-a rămas înțepenit spre dreapta.

Cred că programul special de diseară va fi amânat până la o dată viitoare nespecificată. Cristian n-o să aprecieze asta, a bombănit masându-și ceafa dureroasă. A pornit șchiopătând spre bucătărie, de unde se auzeau deja copiii zornăind farfurii și tacâmuri. Părul ei avea parcă forma unei inimi întregi.

Câinele portocaliu o aștepta, ca de obicei, în pragul ușii, iar ea s-a împiedicat, ca de fiecare dată, de spinarea lui moale, bătrână și portocalie, blestemând nevoia câinelui de a-i păzi camera cu prețul propriei lui vieți și blăni.

— Speranță, au trecut aproape treisprezece ani de când ne împiedicăm unul de altul și tot nu știu ce să fac cu tine.

Câinele a privit-o apos și i-a lins credincios ciorapul roz cu nori albi.

O fată cu un cuib de rândunele în loc de păr, un bărbat care zâmbeste prea rar. Ea preferă să citească și să bea un ceai sâmbătă seara în loc să meargă în cluburi, el știe să facă fotografii alb-negru în care soarele apune mai strălucitor decât în culori. Iubirea lor e un dans tăcut, cu clipe pline în care totul se potrivește perfect, apoi cu zile negre în care nici nu-și pot sta alături. Ea plânge, el se încruntă și tace. Ea râde, el zâmbeste ușor, foarte ușor, și tace. E cel mai minunat bărbat din lume, iar fata care îl iubește ar face orice ca să-i smulgă câteva cuvinte.

O despărțire prematură, o așteptare înfrigurată, căutări peste ani, regăsiri sfâșietoare care nu rezolvă nimic, doar adâncesc dorul și durerea. Până într-o zi când vor ști amândoi că iubirea a fost acolo, chiar dacă acum la capătul celălalt al ei nu mai e nimeni.